

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Ketabton.com

حانمرکی

لیکوال: احمد فہیم کوهدامنی
ژباړن: زردشت همراز

خانمرگی

لیکوال: احمد فهیم کوهدامني

ژباړن: زردشت همراز

ادیت او کتنه: سلام افغان

دیزاین: شکیب جسور

ټوکه: ۱۰۰۰ جلد

بیه: ۱۰۰ افغانی

خپرنډوی: نشر پرواز

برېښنالیک: parvaz.G2017@gmail.com

فیسبوک: www.facebook.com/nashreparbaz

د اړیکې شمېره: ۰۷۰۷۴۸۸۶۲۰ او ۰۷۹۰۹۴۰۰۰۵

ترهگري

ترهگري په سالمې ټولنه کې د يوه پليټ ميکروب غونډې وده کړې چې په حيله او مکر سره د مسلمانانو په منځ کې ناخبره او تند مزاجه وگړي په نښه کوي، وپرونکي او خطرناک جرمونه ور باندي کوي.

تر يوه ترهگر مخکي يو ترهگر فکر موجود وي، چې هر څه د خپلو شيطاني غوښتنو قرباني کوي، خو لويه ستونزه داده چې د تروريزم دا خطرناک ميکروب په خپله ظاهري اسالمي څېره سربازگيري کوي. تاسې په دې داستان کې لولئ چې څنگه ځوانان په خپلو وعدو بې الرې او د مرگ کومې ته ورټېل وهي.

دا کيسه د هغو کړنو ټولگه ده چې وگړو ته د هغه نجس ميکروب پر وړاندي پوهاوی ورکوي؛ کوم چې له بده مرغه هر وخت زموږ ټولنې ته زيان رسوي.

همدارنگه قدرمنې کورنۍ دې ته متوجه کوي چې د خپلو اولدونو زده کړو ته پوره پاملرنه وکړي تر څو د تروريستي شبکو په دام کې ونه لوېږي.

د دې تر څنگ تاسي په دې کيسه کې لولئ، چې ترهگر روزونکي ځايونه نه يواځې په ښکاره ديني رنگ لري بلکې په د ننه کې يې داسي کړنې تر سره کېږي چې له دين، فرهنگ او انسانيت سره تړاو نه لري.

احمد فهيم کوهدامني

سريزه

جگړه د يوه تاريخي ميراث په توگه د بشر په مختلفو تاريخي دورو کې په بېلابېلو ډولونو موجوده وه او تر اوسه لا دوام لري. اوسنۍ جگړه گڼې او پېچلي اړخونه لري. په دې جگړه کې يوازي مقصد په فزيکي توگه د يوې موخې په نښه کول نه دي، بلکه هڅه کېږي چې په دې سربېره فزيکي او ايډيالوژيکي له منځه وړل هم تر سره کېږي. ښکېلې ډلې او جريانونه په بېلابېلو ډولونو دخپلو فکري نسخو د غوره والي په لټه کې دي او هڅه کوي چې خپل روايت مطلوب ځای ته ورسوي.

دلته دي چې ښکېل اړخونه د خپلو رواني عملياتو پروسې ته چټکتيا وربښي تر څو وکولای شي چې د سرباز گيري کچه ورباندې لوړه کړي.

دا طبيعي ده چې هر لوری د خپلې جبهه نيونې د حقانيت لپاره خپل فکر لري او د خپل ځان برحق گڼلو لپاره له مختلفو لارو چارو گټه اخلي، تر څو خپل قيام ته په ټول له کي حقانيت ورپه برخه کړي. په دې برخه کې بيا افراطي ډلې دخپلو مبارزاتي نقشو د ترسيم لپاره (دين) وسيله گرځوي او دا تگلاره د دوو دلايلو پر بنسټ د دوی د خوښې وړ ده:

۱- د مسلمان جمعيت په منځ کې د ديني ارشاداتو مقبوليت.

۲- د مشروع غوښتنو پر بنسټ د قضیې د ظاهري خپرې برابرول (مسلمانانو ژغورل

او دظلم په مقابل کې د مسلمانانو درېدل)

له دې ډلو څخه یوه یې چې دین د خپلو پرېکړو دتوجیه لپاره وسیله ګرځوي، طالبان دي. پر دې اساس چې د دې ډلې ماهیت او اصالت ټولو ته د لمر په څېر روښانه دی. خو په ښکاره بیا دې ټولو تیاره فکرونه د دین په جامه پوښلي، کومه ټولګه چې ستاسې په لاس کې ده؛ د طالبانو په دام او تروریستي ځاله کې د یوه تنګي ځوان د لوېدلو ترڅه کیسه ده. دا ښکاره ده چې طالبان د یوې پروژې په عنوان د استخباراتي سازمانو له لوري رامنځته شوي دي او نږدې دوې لسيزې کېرې چې په بېلابېلو لارو سربازګېرې کوي او له عادي لارو چارو کار اخلي لکه:

- په دین او ارشاداتو یې استناد

- مغز وینځل

- په افکارو لوبې کول

- دوکه او بېلارې کول

- دوېرې او وحشت خپرول

د دې ډلو هر یو یې زموږ په ټولنه کې ګڼې بېلګې لري، له دې جملې یې مغز وینځل د دې تروریستي ډلې اړوندو مدرسو او پټنځایونو له تر ټولو معمولې طریقې ګڼل کېږي. که دې ډلې د سربازګېرې غوښتنو او حوزو ته څېړنې نو په اسانۍ سره به درته جوته شي چې د ټولنې تر ټولو بې سواده او لوېدلي خلک د دوی په دام کې لوېږي. ځکه نو جوته ده چې لوستي او شعوري خلک د دې جریانونو خوراک نه کېږي. طالبان په هغو کلیو کې چې لیرې خلک یې لوستي دي، سرباز ګېرې کوي او هغه کسان چې په فکري سرگردانۍ او ابهام اخته وي د مغزوینځلو مرحلې ته داخلېږي او وروسته د یوه عقده یې، تاریک فکرو او وروسته پاتې موجود په توګه جنګي جبهو ته ځي او یا هم تروریستي مانورو، لکه چاودنو، ځانمرګو، او د بې ګناه خلکو وژلو ته لاس اچوي. د یادونې ده چې د لیرې سواد لرونکي جمعیت له منځه استخدام هم له

خانمرگی ۹

مالي او معنوي پلوه اسانه وي، ځکه جگړه په تاکتيکي کچه نه وي او ډېريو جگړه مارو يې فرېب خوړلی دی.

د مغز وينځلو په مرحله کې جگړه ماران هڅه کوي چې خپل فکر او کړنلاره د نورو په مغز کې ځای کړي. دا پروسه ډېرې مرحلې لري. دوی هڅه کوي چې خلک په ډېر مجبوريت کې را ونيسي او د فرد اراده د انتخاب لپاره له هغه سلب کړي چې بېرته نه شي راگرځېدای او بايد دوام ورکړي. وروسته نويو پړاوونو ته ننوځي چې پایله يې د هويت بحران دی. بالاخره يې د تصميم نيونې قدرت او اراده فلج کېږي او ټولو هغو غوښتنو ته غاړه ږدي چې د مغز وينځلو په پروسه کې ترې غوښتل شوې دي. په دې دستگاه کې توليد شوي افراد د پخوا په پرتله ډېر بد فکر لري. د دې کسانو ځانگړتيا ظلم، بدگماني، عقده يي، ارمانی، په ټولو ارزښتونو باندې پښه اېښودل، افراطي او په رواني اختلال اخته کېدل دي.

دا وگړي ډېر کله خپلې هيلې ته د رسېدلو په پار خپله کورنۍ د وسيلې په توگه کاروي او لومړی تاوان يې هغوی ته رسېږي، وروسته ټولني ته راځي. دا ټولگه چې ستاسې په لاس کې ده، د يوه نوي ځوان له احساساتو سره د لوبې يوه تر څه کيسه ده، چې عملاً د مغز وينځلو د دستگا، فرېب او دوکې خوراک کېږي. ليکوال هڅه کړې، چې د داسې ځوان ژوند په ليکلې بڼه وليکلي، چې د يوې ترورستي ډلې د رواني عملياتو قرباني شوی او په پای کې په خپل کړي کار باندې پښېمان هم دی. لازمه ده چې د دې ټولگې له ليکواله مننه او ستاينه وکړو او ټولو هغو ځوانانو په ځانگړې توگه هغو نويو او تنکي ځوانانو ته چې په بېلابېلو ځايونو په تېره بيا ديني مرکزونو کې په زده کړو بوخت دي د دې کتاب د لوستلو وړاندیز کوم.

حارث جبران

ځمکه په سپینو واورو پوښلې وه، د حیواناتو غرونه له لرې اورېدل کېدل. د خلیفه بادام گل کوچنی کاگل شوی کور ډېر سوړ هم نه وو. د خلیفه بادام گل اولادونه په پخلنځي کې سره راټول وو او په سهارنۍ یې د غوا شیدې څښلې، چې د دروازې ټک ټک یې تر غوړ شو، د خلیفه بادام گل مشر زوی عبادالله دروازې ته ورغی. خلیفه بادام گل: گوره که جنت میر کاکا دي وو، ورته ووايه چې شیدې تيارې دي.

عبادالله: په دواړو ستر گو بابا جانه.

عباد الله دروازه پرانیسته، گوري چې له مدرسې خوځوانان راغلي او نور ځوانان د مدرسې ژمني درسونو ته رابولي.

د مدرسې د چرپانو استازی عباد الله ته وایي تاسي ځوانان اوس له ښوونځي رخصت شوي یاست، ښه ده چې د نورو دیني زده کړو لپاره زموږ مدرسې ته چې بیخي په کلي پسي نښتې ده راشئ، تر څو د عصري علومو ترڅنگ له دیني علومو هم خبر شئ.

عباد الله: اوس د سهار د چای وخت دی، راځئ لومړی له ماسره چای وڅښئ، وروسته به بیا په دې اړه خبرې کوو.

چرپانو یو بل ته وکتل او د عبادالله د سهار د چای لپاره بلنه یې ومنله.

عبادالله غږ کوي: تور سرې (ښځې) خوبه نه وي، چې مېلمانه راسره دي، مولوي

صاحبان دي.

د مدرسې طالبان له عبادالله سره کور ته ننوځي، له خليفه بادام گل او ماشومانو سره له روغې وروسته چای ته کېږي او عبادالله خپلې مور ته ورځي.

عباد الله: بيوجانې د مدرسې شاګرانو ته هګۍ پخې کړه.

دعبادالله مور: د مدرسې شاګر دان څوک دي، طالبان نه وي؟

عباد الله: نه بيو جانې، طالبان خو ټوپکې لري او جګړې کوي. دوی خو يواځي

سبکان وايي.

د عباد الله مور: هغه طالبان چې ټوپکونه لري هم اول د ملايانو شاګردان و،

وروسته يې يو شمېر چې لايقه و، ملايان شول او ټمبلانو يې ټوپکې واخيستې او خلکو

ته بلاوې شوې.

عبادالله: ادې جانې، دوی د ښوونځي د رخصتو په وخت کې هلکان درسو ته

هڅو ترڅو په ژمي کې وکړای شي قرانکریم په تجويد او ژباړه زده کړي.

دعبادالله مور: څه خبره يم، نه پوهېږمه، تاسې خپله پرېکړه وکړئ، پام کوئ چې

څوک دوکه درنه کړي او بدې لارې ته مو کش نه کړي.

دعبادالله مور څو دانې هګۍ په کړايي کې چې په نغړې اېښې ده او غوړې يې هم

ښه سره شوي دي اچوي تر څو پخې شي او مېلمانې چريان يې وخوري.

وروسته له څو دقيقو عبادالله له پطنوس سره سالون ته راداځلېږي او هګۍ د

مدرسې د چريانو مخ ته ږدي.

عبادالله: مهرباني وکړئ مولوي صاحبانو، د زراعتي چرګانو هګۍ نه دي، د وطني

چرګانو هګۍ دي.

چريانو چې د دودۍ د خوراک په وخت کې يې خبرې کولې خليفه بادام گل

ته وويل: خليفه صاحب، مور او تاسې مسلمانان بايد د خپلو اولادو زده کړو ته پام

خانمرگی ۱۳

و کړو چې په ښوونځي کې دنيايې درسونه وايي او له ديني درسونو لرې پاتې کېږي. د ښوونځي د رخصتيانو په وخت کې خپل اولادونه زموږ مدرسوته راولېږئ چې هم شرعي درسونه وويي او هم مبارزاتي.

خلیفه بادام گل: ستاسې دا استاد څه کاره او څوک دی؟

وفي الله سيفي: مولوي سيف الرحمن، کامل او شامل استاد دی چې زیاته ديني او دنيوي پوهه لري او په گڼو اسلامي ښارونو کې يې ډېری تلاميذ په دعوت الی الحق او د کفارو په خلاف مبارزې مصروف دي.

خلیفه بادام گل: چري گل، زه ستاسي په دا غټو غټو خبرو نه پوهېږم، لنډه دا چې زموږ راولادو ته هم سبق مبق ورزده کړئ او کونښن وکړئ چې دخدای او رسول په لاره يې روان کړئ، نه په کومه بله لار.

وفي الله سيفي: خلیفه کاکا بيخي بې غمه اوسه، په توکل د خدای زموږ لاره سيخه او مستقیمه ده.

ناشته خلاصه شوه او چريانو د تلو تابيا وکړه.

وفي الله سيفي: خلیفه صاحب، که ستاسې اجازه وي عباد الله به له موږ سره مدرسې ته ولاړ شي، لير تر ليره له درسي حلقو سره خو به اشنا شي.

خلیفه بادام: له پيره تر فقيره اجازه ده، درسره بويې زئ او ډېر کونښن ورسره وکړئ، چې ښه سبقان زده کړي، البته قرائت او حفظ هم ورباندي وکړئ چې په يوه مړي او ژوندي کې يې د قرانکریم تلاوت ته ضرورت احساسېږي.

چريان دخلیفه بادام گل له کوره ووتل، عباد الله له پلار، مور، وروڼو او خویندو خدای پاماني را اخلي، مور يې هغه په ژړا رخصتوي او دا ټينگار ورباندي کوي: زويه له بې بندوباره هلکانو سره ونه گډې، سبقونه دي ښه سم ووايه، گوره زوی جانه چې د مکتب له شروع کېدو مخکي بېرته راشې، فکر دي وي چې موږ په قوم کې مو سړيتي نه کړې، بايد په هسک سر وگرځو.

عباد الله په داسي حال کي له کوره راووت چي سترگې يې له اوبنکو ډکې وې او له نورو چريانو سره د مدرسې خوا ته روان شو. د لارې په اوږدو کې چريانو عباد الله ته د درسي حلقو او په ځانگړې توگه د هغو شپو خوږې کيسې کولې، چې په کې د سيف الرحمن ځانگړی استازی هم په بالفعل ډول حضور لري. د خورا کونو او د چريانو د جامو په هکله يې هم عبادالله ته ډېرې کيسې وکړې.

کله چې مدرسې ته نږدې کېږي د عباد الله سترگې په يوه لوحه لگېږي چې پرې ليکل شوي دي (دسيف الاسلام اسامه عالي مدرسه). د مدرسې نوم او د لوحې په شاوخوا رنگه ليکل شوي حاشيې د عباد الله توجه ورجلبوي او په پرله پسې ډول يې لولي.

وفي الله د مدرسې په انگړ کې گڼ شمېر کوټې عبادالله ته د گوتو په اشاره ورنسيې او ځيني کلمې هم تکراروي. دوی د خپلې کوټې خوا ته چې په کې وفي الله او ملگري يې ويده کېږي، روانېږي. د چريانو کوټې ته د ننوتلو په وخت کې د عباد الله سترگې په ډېرو نويو شيانو لگېږي لکه: رنگارنگ لونگي، د کاليو کڅوړې، جالب جالب کتابونه او ...

لومړی ورځ دا ډول پای ته رسېږي او د شپې له نورو چريانو سره درسي حلقې ته ورځي.

وفي الله هغه ته يوه لونگي ورکوي، چې په سر يې کړي، د ماخستن له لمانځه وروسته چريان د درسي حلقې لپاره تر ملا صيب گډ چاپېره کېږي او درس پيلوي. دا درسونه لير لير د عباد الله په عقیده اغېزه کوي. عباد الله دخپلې کوټې له ملگرو سره دکوټې خواته د ويده کېدلو لپاره ځي. گوري چې په کوټه کي يې يو د پاخه عمر سړی هم ويده دی او مخ يې په خادر پټ کړی دی. چريان ټول په خپلو خپلو ځايونو کې ويده کېږي، يوڅه وخت وروسته د سهار اذان واورېدل شو. عباد الله له خوبه جگېږي او داوداسه لپاره د اوداسه ځای ته ځي تر څو له گڼه گونې مخکي اودس

خانمرگی ۱۵

وکړي، خو تر اوسه د اوداسه په ځای کې هیڅوک نه لېدل کېږي.
له اوداسه وروسته مسجد ته ځي، په لاره کې گوري چې د مسجد ملا تازه له
خوبه را پاڅېدلی او د اوداسه دځای خوا ته روان دی.

عبادالله: السلام علیکم ورحمت الله جناب مولوي صاحب محترم.

مولوي گلبدین: وعلیکم، څه حال دي دی چرې جانه؟

عبادالله: الحمدلله ښه یم.

مولوي گلبدین: ته نوی په نظر راځې، تازه شامل شوی یې؟

عبادالله: هو، زه تازه راغلی یم تر څو د ژمي په رخصتو کې دیني کتابونه ولولم.

مولوي گلبدین: د څه شي رخصتي؟ کوم بل ځای دي هم درس وایه؟

عبادالله: هو د (ده نو) کلي په لېسه کې درس وایم.

مولوي گلبدین: ښه نو مکتبي یې؟ فکر دي وي چې د مکتب خبرې دي د

چریانو په حلقو کې ونه کړې.

عبادالله حیرانېږي او سر د اطاعت په اشاره ښوروي. خو د ملا په دې خبرو سره

په چورت کې ډوبېږي چې ولې باید د ښوونځي خبرې په مدرسه کې ونه شي!

عبادالله مسجد ته ننوځي، گوري چې تر اوسه هیڅوک نه دي راغلي او د شپڼو

درسو د شور او غوغا هیڅ اثر نه لیدل کېږي. دوه رکعتو سنت لمونځ کوي او کله کله

خو له ډېر شوق او علاقې ځیني آیاتونه په یو څه لوړ غږ وویي، ځکه په مسجد کې

هیڅوک نشته چې په ده باندې نیوکه وکړي.

له دوه رکعتو سنت لمانځه ادا کولو وروسته مسجد له الماری څخه قران کریم

وراخلي، محراب ته مخامخ ستنې ته تکیه کوي او د انفال سورت په تلاوت شروع

کوي.

نږدې لس دقیقې چې تېرېږي نو ملا او د مدرسې یو بل استاد مسجد ته راننوځي

او سنت لمونځ کوي. د لمانځه او دعا له ختمېدو وروسته حيرانېږي چې دا خلک د شپې د درس په جريان کې له ديني جذبې غږېدل، نو د سهار د لمانځه په وخت کې چېرته و؟

عباد الله خپلې دخوب کوټې ته ځي، گوري چې ټول ویده دي او تر اوسه لا څوک نه دي پاڅېدلي، چې لمونځ وکړي او يا سهارني درسونه شروع کړي. دی هم د دې لپاره چې نورو ته مزاحمت ونه کړي، په خپل ځای کې پرېوزي. د مدرسې د ناظم وپرونکي غږ دوی ټول راوینسوي: راوینس شئ سره غرمه ده.

عبادالله سترگې خلاصوي، گوري چې ټول په مدرسه کې نښکته پورته روان دي. د ده د کوټې ملگري هم راوینس شوي دي او يو يو د تشناب خوا ته روان دي.

عباد الله: وفي الله وفي، بيخي غرمه ده تر اوسه مو د سهار چای لا نه دی څښلی، خو غرمه شوې ده. وفي الله هم را وینسېږي او دواړه د مخ او لاس وینځلو لپاره د تشنابونو خواته ځي. د مدرسې په هر گوبڼه ځای کې څو چرپان لیدل کېږي چې د مولوي سيف الرحمن د فعالیتو او مبارزو تودې کيسې کوي.

عبادالله وفي الله ته: ولې د سهار لمانځه ته نه شوې راوینس؟

وفي الله: په خوب کې ډېر نارام وم او د شپې مې تر ډېرو درس وايه.

عبادالله: سمه ده، خو لمونځ فرض دی!

وفي الله: ته تر اوسه نه پوهېږې، چې يو څه وخت لا زموږ په درسي حلقو کې تېر کړې او زړه دي پاک کړې بيا خپله پوهېږې. ځيني وخت موږ ته د مولوي سيف الرحمن له لوري اجازه راکړل شوې ده، ځکه چې موږ د خپلو درسو تر څنگ، د خپل مسلمه امت د عزت احيا کولو لپاره مبارزه کوو.

عبادالله: خو ماته مې پلار ويلي دي چې که لمونځ ونه کړې نه دي بنیم.

وفي الله: خير دی د پلار خبرې دي سمې دي، خو مذهب دځينو ځانگړو خلکو

لپاره استثنایي احکام هم لري.

خانمرگی ❁ ۱۷

خو شپې او ورځې تېرې شوې او یوازي د ورځې له دوو تر دریو ساعتو فقهي کتابونه لولي او نور وخت بیا د جنگ په هکله د وعظ په حلقو کې بوخت وي. عبادالله لیر لیر له محیط سره عادت کېږي او ځینې کارونه یې د تفریح او ساعت تېري په توگه خوښېږي.

یوه شپه واوره ورېږي، ساړه هم دي، د چریانو په کوټو کې د ډبرو د سکرو بخاری ایښې دي. د دوی په کوټه کې هم هماغه بخاری چې ده او د اوبو سطل (باټلی) یې هم پر سر ایښې ده. عبادالله په خواږه خوب ویده دی، چې یو دم یې سخت ټکان وخور، گوري چې بدن یې نیمايي لوچ دی او یو کس په ده پسي ځان موشي.

عباد الله: څوک یې؟ څه کوي؟ لري شه!

خو په خوله یې ټینگ لاس نیول کېږي او په زور تېری ورباندې کېږي. له څو دقیقو لنډې لنډې ساه اچولو وروسته ټوله کوټه سکوت شوه او عبادالله متوجه کېږي چې مولوي گلبدين په هغه تېری کړی دی.

(دیو شمېر نېکو مولوي صاحبانو مقام ته د احترام له کبله له دې وروسته په دې کیسه کې د گلبدين نوم د مولوي له مختاري پرته لیکم)

سترگې یې د گلبدين په څېره لکه مېخ داسې خښې سوې او په ډېره حیرانتیا هغه ته گوري!

حیرانېږي؛ یوازينی کس چې تر ټولو ډېر د ټولو د چلند او حرکاتو ساتونکی وي، ولې پر هغوی تېری وکړي.

عباد الله: ولې دي دا کار وکړ؟

گلبدين: ته ښه هلک یې، ستاچلند او کره وړه مې خوښ شول، ومې غوښتل چې د دې کار په کولو سره تا له دې ټولو ځانگړتیاوو سره په خپله ډله کې شامل کړم. ما بده اراده نه درلوده، بلکه غوښتل مې چې له تا سره په نږدې والي سره له تاسره یوه

ډېره صمیمانه او نیردې اړیکه جوړه کړم.

عباد الله: بد دي وکړل بې شرفه اوس پلمې کوي.

دواړه په جنگ او دعوه شروع کوي چې په دې وخت کې یې غږ لوړېږي او نور چریان له خوبه را وینښېږي. ټول گوري چې د عبادالله حالت خراب دی.

وفي الله: ولې څه خبره ده؟ خلک خوب ته نه پرېږدئ!

عباد الله: ستر گې یې له اوبنکو ډکې، ستونې یې وچ او تریخ تریخ کېږي، غواړي چې څه ووايي، خو گلبدين یې په خوله ټینگ لاس ږدي او په زور یې له کوتېې د باندي باسي.

ټول چریان په حیرانونکي انداز یوه بل ته گوري، د هر یوه په ذهن کې دا پوښتنه ورگرځي چې څه خبره به وه؟ او دوه کسه بیا په خپلو موبایلونو فلم ډکوي.

گلبدين له کوتېې د باندي خپله توپانچه د عباد الله پر سر ورنيسي او وايي: که دي چاته وویل تا او کورنی دي کفارو ته دجاسوسي او مبارزو علماوو ته د توطېې په جرم مرداروم. له دې پرته بیا له ماسره همکار اوسه. همپشه شفقت در باندي کوم او هر څه ستا په واک کې درکوم.

عباد الله چې ډېر وېرېدلې و او تر ټولو ډېر بیا هغه خطر ته چې گواکې کورنی به یې له منځه یوسي متوجه دی، ځان کنټرولوي او گلبدين یې له ځان سره د مدرسې دفتر ته بیايي.

په دفتر کې یې پر سر گڼل پاشان ور اچوي او ټول چریان را بولي.

عبادالله چې ډېر وېرېدلې و او ژبه یې بنده بنده کېده؛ حیران وو چې څه نوري بلاوې به یې لا سر ور وخوري.

له ټولو کوتو گڼ شمېر چریان او د مدرسې یو شمېر استادان له پنجرې د کوتېې منځ ته ورگوري چې څه خبره ده.

خانمرگی © ۱۹

گلبدين: گرانو علماوو او چريانو، عباد الله ستاسي د کوټې نوي ملگري په خوب کي د کفارو له لوري په کليوالو باندي د ظلم وحشتناکې صحنې ليدلې دي او هغه په خوب کي ليدلي دي چې څنگه کفارو د مسلمانانو پر ښځو او ماشومانو تېری کوي. هغه يو ډېر رشيد او زړور ځوان دی چې ښايې خدای پاک د يوه ډېر مهم کار لپاره غوره کړی وي.

اوس نو تاسي ټول په خپلو کارو پسي ولاړ شئ زه له عبادالله سره د مدرسې په دفتر کې خبرې کوم. عباد الله په الوتي رنگ او ډک زړه د گلبدين دې ډرامې ته کتل.

گلبدين: عباد الله خانه، ودي ليدل چې د ټولو هلکانو خولې مي ور وترلې چې په تا پسي بې ځايه تور ونه وايي، ځکه ته زموږ له لوري غوره شوې او ستا مقام د مدرسې تر نورو ټولو چريانو لوړ شو. د گلبدين په دې جادويي خبرو سره عباد الله تشويشي شو، لکه چې د گلبدين خبرې سمې دي او دی بې په وړاندي ناسم فکر لري.

عباد الله: نو دا لواطت دي ولې وکړې؟

گلبدين: و هلكه ته تر اوسه نه پوهېږې، ما يوازي غوښتل چې په تا شفقت وکړم او په تا کي داسي خواص پيدا کړم چې په هر حالت کې زما د راز ساتونکی واوسې. تا په خوب کې خبرې کولې او له خولې دي د سيف شهيد اسامه بن لا دن غږونه راوتل. لومړی مې فکر کاوه چې هغه ژوندی شوی دی، خو کله چې څير شوم ومې ليدل چې تا خبرې کولې، خو غږ د حضرت شهيد اسامه و. ستا نور ټول بدن نوراني شوی وو، خو يوازي دي د پرتوگ لير ځای ناپاک و؛ هغه پرښتو ستا له بدنه وايست تر څو د حضرت صيب اسامه دروح د نا ارامی سبب ونه گرځي. ته لږ ږېدي زه په تا سرېږه پرېوتم تر څو دي د لږزې شدت راکم شي. د گلبدين په دې خبرو سره د عباد الله غوسه ورو ورو کمېده، حيران وو چې څه وکړي!

عباد الله: مولوي صيب زه يو بل احساس لرم او ته بيخي بېل څه بيانوي. ما فکر

وکر چې تاله ما سره لواطت وکړي.

گلبدين: احتياط کوه، دا د شيطان وسوسه ده چې تاته فرېب درکوي. تاحضرت اسامه په خوب وليد او لوړ مقام ته ورسېدې. اوس نو انسي او جني شياطين تاته د وسوسې در اچولو کوشنې کوي. راځه چې يو ځای غټ اودس وکړو، ځکه ته لوړ مقام ته رسېدلی يې او شيطان غواړي چې تاته فرېب در کړي او خدای مکړه له دې شيانو دي منکر کړي.

عباد الله: اودس خو اودس دی، غټ او دس يې بيا څه شی دی؟

گلبدين: غسل بايد وکړې، عطر ووهې او وروسته بيا له دې سپينو لونگيو نه يوه پر سر کړې.

عباد الله ته داسې خبرې ډېرې ناشنا وې او نه پوهېده چې د دې کيسې پايله به څه وي. البته هم اندېښمن وو، چې هر ډول مخالفت به يې د ځان او کورنۍ د له منځه تلو سبب وگرځي او هم هيله من وو چې ښايې گلبدين سم وايي.

دوی دواړو په تشاب کې غسلونه وکړل، سپين کالي يې واغوستل او عطر يې هم ووهل. له دفتره د باندې را ووتل. گلبدين خپل ساعت ته وکتل گوري چې د شپې دوې نيمې بجې دي. هوا هم ډېره سره وه، په سپينو اووړو ټوله سيمه روښانه ښکارېده. د مسجد خوا ته ولاړل او مسجد ته ننوتل. د مسجد هوا لير گرمه سوې وه. ټول چريان دهيا هو په ويلو سره له خپلو ځايونو راجگ سول او ټولو د تکبير نارې شرو ع کړې. د عباد الله پر سر يې گل پاشان وشيندل، ځينو خو لا بيا د گلبدين او عباد الله لاسونه ور مچول. د مسجد فضا بيخي بل ډول شوې وه. دځينو چريانو په تنديو په تورو ټوکرانو ليکل شوي ډول ډول شعارونه نښلول شوي و.

په دې شپه تر سهاره گرمې ترانې او ويناوې وويل شوې. په اخبر کي موذن اذان وکړ. ځيني ولاړل چې اودسونه تازه کړي او ځيني بيا دخوب د کوټو خواته ولاړل. يو شمېر چريانو د عباد الله په گډون اودسونه لرل. په دې ورځ د لمونځ کوونکو شمېر

خانمرگی © ۲۱

ډېر زيات و او ټولو دا تصور کاوه چې د شپې ډېره مهمه پېښه شوې ده. لمونځ يې په ډېر شوق د گلبدين په امامت وکړ او گلبدين د لمانځه ادا کولو وروسته د څو دقيقو لپاره د عباد الله د شخصيت او مقام په هکله خبرې وکړې.

ټول خپلو کوټو ته ولاړل. گلبدين له عباد الله سره د مدرسې په انگرې کې ورو ورو قدم وهل شروع کړل.

عباد الله: مولوي صاحب زه هغې پېښې ته چې د شپې پېښه شوه اوس هم حيران يم او زه د خدای پاک دې رحمت ته هيله من يم، بنايې دا يې پر ماځانگړې پېرزوينه کړې وي.

گلبدين: عباد الله خانه، زموږ لاره او طريقه کله کله ډېر کړلېچونه هم پيدا کوي او په دې لارو کې يوازي صبر کوونکي او با ايمانه کسان کولای شي په دوامداره ډول مخکي ولاړ شي. ځينو ته بيا خدای پاک ډېر ژر مقام او مرتبه ورپه برخه کوي او ته يو له هغوکسانو يې چې بنايې ډېر ژر وده وکړې حتی امکان لري چې له چریتوبه او درسي حالته هم لوړ سې او مبارز مقام تر لاسه کړې. ته کولای شې چې د نورو مسلمانانو لپاره يوه ډېره بنايسته او غوره نمونه و اوسې.

عباد الله: هغه ځای او مقام ته درسېدو په خاطر بايد څه وکړم؟

گلبدين: دا چې ته تازه زموږ دې ډلې ته راغلی يې، خو د قايد المجاهدين لطف ستا په حق کې ډېر زيات دی، او دا د دې سبب شو چې تا ته په يوه شپه کې تر ټولو ډېر لوی مقام او منزلت در په برخه کړي. ته کولای شې چې د خراسان د امير تر مقام ورسېرې خو په دې شرط چې ته دې لوړ مقام ته د رسېدو په خاطر زما خبرو ته په ډېر غور غور ونيسې او عمل ورباندي وکړې.

عباد الله: زه مو په خدمت کې يم جناب مولوي صاحب. هر ډول لارښوونه او دستور چې را کوئ په دواړو سترگو عمل ورباندي کوم، خو گوره مولوي صاحب هيله کوم چې کوم استادانه شفقت چې مو تېره شپه راباندي وکړ، د خلکو په مخ کې

یې مه راباندي کوي، چې بيا خلک بد فکر کوي.

گلبدين: عوام ناپوهان دي په هر چا باندي بد گومان کوي. دوی د خدای پاک په پیغمبرانو پسې لا تومتونه ويلي دي مورځو عاجزه بنده گان یو. ته اندېښنه مه کوه د دوی ډېری کسان چې لپې هم لور مقام ته رسېدلي دي زما يا د دې مدرسې د نورو استادانو له دغه ډول شفقتونو ضرور برخمن شوي دي.

په بدو کارو داخه کېدو د مخنيوي لپاره، دغه ډول شفقت ته د دواړو لوريو ضرورت دی چې یوازي په ځانگړو حالاتو کې خاصو افرادو ته په نورو د داسې شفقت کولو اجازه شته.

د ژمي شپې او ورځې یو په بل پسې همداسې تېرېږي، د دوی ځانگړې درسي برنامې او شپني اذکار هم ادامه لري. د حوت میاشتي په شپو او ورځو کې یوه شپه گلبدين له عبادالله وغوښتل چې له وطنه د باندي ورسره ولاړ شي.

عبادالله له هیواده د بهر سفر لپاره آماده گي نه لري او باید له خپل پلار سره مشوره وکړي او اجازه واخلي. گلبدين زیاته هڅه کوي چې دی خپل کور ته له تگ او له خپل پلار سره له مشورې را وگرځوي، خو عباد الله بې اندازې ټینگار وکړ چې باید خپل پلار ته ورشي.

گلبدين: نو چې پلار ته دي ورځې، ډېر احتیاط به کوي چې دې مقام ته له رسېدو څه ورته ونه وايي، ځکه هغوی خو عوام دي، داسې نه چې دې کوچنی معجزې ته یې د کفر الفاظ په خوله راشي.

عباد الله: سمه ده نه ورته وایم، نو د تلو دلایل کوم ورته ووايم؟

گلبدين: هغه ته مه وایه چې کوم ښار ته ځي، یوازي دا ورته ووايه چې له یو شمېر چريانو او علمای کرامو سره یو ځای د شعر ویلو او نعت شریف محفل ته مشرفي ته ځم.

عباد الله خپلو والدينو ته د ورتگ چمتو والی نيسي، نيردې مازديگر تر اذان

مخکي د کور په لور حرکت کوي.

د مازديگر لمونځ د لارې په اوږدو کې کوي او د ماښام له اذان سره سم د کور دروازې ته رسېږي. دروازه څو وارو ټکوي د دروازې له شا يې د مور غږ ډېر په ټيټ انداز غوږو ته رسېږي چې وايي: څوک يې؟

عباد الله: زه يم ادې جانې، عباد الله.

مور يې دروازه ورته خلاصوي او زوی په خپله غېږه کې ټينگ نيسي او په مخ يې ښکول کوي. گوري چې زوی يې سپينه لنگوټه پر سر کړې ده.

مور يې: زوی مې مولوي شو له خيره سره. ما ويل چې زوی مې په سبقو کې لايق دی، خو بابا دي زما خبره نه منله.

کور ته ننوزي وروڼه او خوبندي يې ټول پرې را ټولېږي د احوال پوښتنه يې کوي او په ډېره خوشحالي د عباد الله مخ او لنگی ته گوري. عبادالله د کور په هغه لويه کوټه کې له نورو سره يو ځای کېني او د مدرسې او ملگرو کيسې ورته کوي او هم د کلي د وضعيت په هکله هغوی پوښتي.

خليفه بادام: زويه په کلي داسې خاص خبرې نشته ستا په څېر ځوانان چې له تا سره په عمر برابر و، وسله يې پورته کولی شوه، طالبانو غرو ته بوتلل تر څو يا د دولت په خلاف جگړه وکړي او يا دا چې پلرونه يې بل چا ته پنځلس زره افغانی ورکړي چې د زوی پر ځای يې جگړې ته ولاړ شي او وسله پورته کړي. هغه هلکان چې له طالبانو سره تللي هيڅ احوال نه ترې لرو. اوازه داده چې د ملنگ کاکا زوی چې يو کال يې لا د واده نه کېږي پر ولسوالي د بريد په ترڅ کې سخت ټپي شوی او پښه يې هم پرې شوې ده؛ خو مور او پلار يې نه دي خبر. د بربټو ابراهيم ماما هغه چرسې زوی چې د فريد په کلي يې جنگ کړی و او د کاکا زوی يې په چاقو وهلی وو؛ له کوره پټ له طالبانو سره تللی و او د ماین جوړولو د تخنيک دنده يې مخکي وړه، په خپل ماین چې د سرک په غاړه کې يې ښود ټپي شوی دی، دواړه لاسونه يې پرې

شوي دي او يوه سترگه يې ږنده ده .

اوس يې خدای شرمولی کلي ته راوړی دی . ښه شو چې ته سبق ويلو ته ولاړې او له دې خبرو او شره خلاص شوو که نه اوس يې ته هم جنگ ته بېولې .
عبداللہ: زمور په مدرسه کي داسې پرېکړه شوې ده چې د خو ورځو لپاره مشرقي ته ځو، البته د خو ولایتونو علما هلته راټولېږي .

خلیفه بادام گل: زويه په تا باور لرو خو چې په سبقو کې شاته پاتې نه شې؟
عبداللہ: نه، شاته نه پاتې کېږم . زمور استادان هم ځي په هر فرصت کې مور ته سبق وايي . له ما سره د مدرسې د استادانو اړیکه ډېره ښه ده .

خلیفه بادام گل: نو چې ولاړې، دجلال اباد دغټ کاربز په سيمه کي دي دعظيم الله خان کاکا کور دی، چې زمور دمهاجرت ددورې ملگری و . ضرور به يو ځل ورځې . کورنۍ يې زمورله کورنۍ سره ډېرې نږدې اړیکې لرلې . مور يې ماته په زوی ويلي و . مور به دي يو څه توت هم درکړي چې دعظيم الله خان کاکا ښځې ته دې يوسې .

عبداللہ: په سترگو اغا جانه، ضرور مي دعظيم الله خان کاکا کور ته ورځم .
دعبداللہ مور يو کالی فاطمې ته ورکوي تر څو يې په هغه غټه کوټه کې هوار کړي او ټول ډوډۍ يو ځای ورباندي وخوري . په دې وخت کي دحوبلی دروازه ټکېږي . خلیفه بادام په حیرانتیا ټولو ته گوري او له عبداللہ پوښتنه کوي: زويه کوم ملگر خو به دي نه وي؟

عبداللہ: نه اغا جانه، زما ملگری په دې نا وختي کي څه شی کوي؟
خلیفه بادام گل: زبیره، زويه ورسه دروازه خلاصه کړه ويې گوره چي څوک دی؟

زبیر دحوبلی ددروازې خواته ځي او ددروازې له شا پوښتنه کوي څوک يې؟

خانمرگی ۲۵

د دروازې له شا غږ راځي: زه يم ماما دي، دروازه خلاصه كړه ماما دي څار شي. زير دروازه خلاصوي او له ماما سره سلام او پوښتنه كوي. ماما يې پوښتنه كوي: زير جانه خبر شوم چې عباد الله له مدرسې په رخصتي راغلی دی، ليدوته يې راغلی يم چې ډېر ورپسي خپه شوی يم.

زير: هو ماما جانه عبادالله پخیر راغلی دی. داسي لوکسه لونگی يې پرخولې (تړلې) ده چې حيران به پاتي شي. راځه چې څو كورته.

زير او ماما يې كورته ننوزي، دكورنۍ ټول غړي دزير له ماما سره په ډېره مينه او خوشحالي پوښتنه كوي.

خليفه بادام گل: جنت مير خانه ښه شو چې راغلي، خوربي دي هم راغلي دي. جنت مير: سلامت اوسې اوسې جانه، زه هم دخپل خوربي له راتگ څخه خبر شوم، ځكه خو مو دژمي په دې سره شپه كي مزاحم شوم. البته دكلي وضعيت هم ښه نه دی. خصوصاً دشپې خو سرې لوچ دروي. ټولو كوڅه ډبو چې ټوپكونه اخيستي دي، وږي شوي دي او هر كار ته لاس اچوي. ښه شو چې عباد الله مو مدرسې ته ولېږه، او په ژمي كي مو له كلي لري كړ. تر پسر لي خداي مهربان دی گوندي وضعيت دخلكو په گټه تغير وكړي.

خليفه بادام گل: سمه ده چې عبادالله سبق ته ولاړ، خو دكال په لومړيو كي بايدبېرته دمكتب درسونه شروع كړي. كلي ته په پسر لي كي دده تر راتگ پوري ښايي جنگ ته دځوانانو ديولو او يا طالبانو ته دپيسو دوركولو لپاره دخلكو كوروته دطالبانو تگ راتگ هم كم شوی وي. دعبادالله ادې ډوډی ژر راوړه چې لالا دي وږی شوی دی.

دعبادالله مور له خپلو لونیو(لورانو) سره دتناره(تنور) خواته ځي دېگ له تناره را كاري او له ځان سره يې دكوټې منځ ته راوړي.

خليفه بادام گل: د عباد الله ادې لالا ته دي ونه ويل چې دغوشو بوتی(قطرې)

دي پخ کړې دي؟

دعبادالله مور: نه، له ډېرې خوشحالي مي له ياده ووتل چې له ماما سره مي کيسې وکړم، حتی دمېرمنې او اولادو پوښتنه مې لا نه وکړه.

جنت مير: پروانه لري خورجانې. تاسي مصروفه واست ښه شو چې عباد الله جان مي په خير وليد. ماشاءالله په دې لنگۍ کي خو بيخي غټ ملا معلومېږي.

عباد الله ته خو له دې ښايسته لنگۍ سره ددې ځای چريان بيخي هيڅ معلومېږي. که عباد الله له دې لنگۍ سره وويني نور نو زما خواته بيخي کاره هم نه شي راکتلی!

خليفه بادام گل: جنت مير خانه په حلوا ويلو خوله نه خوږېږي (شېرېنېږي). دا طالبان چي مي ليدل ډېر خطر ناک دي. مور او تاسي په زړه کي ډېر بد اېسوي.

خواوس نه غواړي چې په کلي کي ډېر خلک دځان مخالف کړي.

دعبادالله مور ددېک سر خلاصوي او دغوښي خوندور بوی ټوله کوټه معطره کوي. عبادالله چي داډېر وخت کېږي دلاندي غوښه يې نه ده خوړلې، منتظر دی

دمور په لاس پخ شوې خوندوره شوروا وخوري. دعبادالله مور په خپل لاس پخ کړې شوروا په چيمچه په کاسه کي اچوي او زير هره کاسه ددوو کسو مخ ته ږدي.

خليفه بادام گل: دعباد جان ماما وخوره شوروا چي زموږ شوروا په ټول کلي کي نوم لري. ټول دعبادالله دمور په لاس پخ شوې شوروا تعريف کوي.

جنت مير: اخبرخو زما خور ده نو. خوندوره شوروايې زما له خداي بښلې مور خخه زده کړې ده. زما خوارکي دحال پوښتنه وکړه چې زما دا اولادو مور په وطني

کتغوکي ډېره نه ده لايقه. هغه په کابل کي لويه شوې ده او دښار دخلکو په څېر ښاري ډوډۍ پخوي. حتی زه کله کله له ښاره څو پاکټه مکروني راغواړم چې لير تر

ليږه په مياشت کي دوه ځلي مکروني وخوري.

خليفه بادام گل: دارو دي شه جنت مير خانه چي په کلي کي مکروني خوړې خلک پياز او کچالونه لري اوته بيا دډگروال دوست محمد خان دلور له برکته ښاري

ډوډی خورې!

جنت میر: که رښتیا ووايم والله زما داوډادو مور ډېره ښه ښځه ده، ژوند مي ډېر بهتر والی پیدا کړی دی. زموږ دکلي انجونو ته درسونه هم وایي او ټولي انجونې دې ته منتظري دي چې یو وخت به زموږ په کلي کي دانجونو مکتب پرانیستل شي، ترخومي مېرمن په مکتب کي استاده شي او دکلي ټولو انجونو ته درس ورکړي.

دعباد الله مور: لالاجانه، وړېندار جاني ته مي ووايه چې یوه یوه ورځ زموږ کور ته هم راشي چې زموږ او دگاونډیانو انجونو ته مو هم سبق ووايي. زموږ دگاونډي لورانې تل زما دورېنداري پوښتنه کوي.

عبادالله: په کیسه سره گرم شوو، له یاده مو ووتل چې ماما ته مو سلاته کړې وای. ماما خومي ځانته خوراگونه خوري، هر وخت یې په کور کي له شورو سره سلاته هم وي.

خلیفه بادام گل: رښتیا وایې زویه دادې دي بیخي له یاده ووتل.

جنت میر: پروانه لري، په دې ژمي کي نو رومي بانجان له کومه شي؟

دعباد الله مور: لالاجانه، موږ دکور په کاهدانه کي شنه بانجان ساتلي دي چې لیر لیر په سره کېدو دي او زه یې هم دېگ ته وراچوم او هم سلاته ځني کوم.

رښتیا لالا جانه دازموږ عبادالله خو هم نام خدا ځوان شوی دی. هغه ستا دخسر دمشر ورور لور زما زوی ته وکړه. ډېره ښه انجلې ده. هم یې پلار دنامه څښتن دی او هم دا دښکلي صورت څښتنه ده.

جنت میر: زر واري(زرڅلي)، ولي نه، خو دهغې واک له خپل پلار او خپلې مورسره دی له ماسره نه. یوه ورځ سهار له خلیفه بادام گل سره یو ځای زموږ کور ته را شئ، زموږ کره به چای تر لمر ختو مخکي وڅښو بیا به زه او زما داوډادو مور دواړه کابل ښار ته دهغوی کره په مرکه درسره ولاړ شو. خدای مهربان دی گوندي نصیب یې سره شوی وي.

خليفه بادام گل: ښه خبره دي وکړه. ددغې جمعې په سهار وختي تيار شئ چې دجنت مير خان لالا کره دي ولاړشو. عبادالله ددې خبرې په اورېدوله کوټې دباندي ووت، په هغه بله کوټه کي يې له خویندو سره کښېناست اوددوی دکړېو وړو تماشه يې کوله.

پري گلکه دعباد الله کوچنی خور: لالا جانه واده وکړه په خير چې ما ته مې ادې جانه دستورو کالي واخلي او لاسونه مې په نکريزو سره کړم.

عبادالله: اې پري گلې پټه خوله شه، ريشخند مه وهه. زه تر اوسه لا په مدرسه کي درس وایم، او هم نوی دوولسم ټولگي ته تللی يم.

پري گلکه: لالا جانه، ما واورېدل چې دوی په هغه بله کوټه کې شه ويل. ادې جانه مې دډگروال کاکا لور تاته غواړي.

دعباد الله مور: زويه راسه چې مامادي روانېږي. ځي چې دماما ښځه او اولادونه يې په کور کي يوازي پاتي دي.

عبادالله او خویندي يې غټې کوټې ته راځي.

خليفه بادام گل: وهلکه وشرمېدې؟ په ځواني کي نو دا خبرې راځي. هر ځوان بايد ښځه وکړي.

جنت مير: اوبسی جانه زه ځم چې ناوخته دی ستاسي په اجازه.

ټول له خپلو ځايونو پورته کېږي او دحوبلی دمخې خواته ځي. ددروازې منځته جنت مير له خپلې خور، خوريانو او خورځي گانو څخه خداى په امانې اخلي، خو خليفه بادام گل او عبادالله له دروازې دباندي وزي او له جنت مير سره دکوڅې تر پايه پوري ځي.

جنت مير: نور تر دې ځايه بس دی. مخکي مه راسره ځئ چې هوا سره ده او تاسي گرم کالي نه دي اغوستي. مالا بالا پوښ او يو پنا پټو اغوستي دي. ځئ په خير.

خانمرگی ۲۹ ❁

خليفة بادام گل ټينگار کوي چې مخکې ورسره ولاړ شي خو جنت مير اجازه نه ورکوي. خليفة بادام گل او عباد الله حويلی ته ننوزي گوري چې دعباد الله مور ددروازې شاته په انتظار ولاړه ده.

خليفة بادام گل: دعباد الله مورې ولاړه شه ويده شه چې ناوخته دی. زماځای له عباد الله سره دغټې کوټې په تاو خانه واچوه چې گرم يو.

دعباد الله مور: سمه ده. پلار او زوی دي خپلې کيسې وکړي. زه مي له خپلو نورو اولادو سره په صندلی کي ويده کېږمه.

دعبادالله مور ځايونه هواروي، دعبادالله پلار او زبير دعبادالله په امامت دماخستن لمونځ ادا کوي بيا دخوب دبسترو په لور ځي او ويډېږي. دسهار داډان غږ عبادالله له خوبه راويښوي او له غټ تانگ کښلو وروسته جگېږي چې تشاب ته ولاړشي او او دس وکړي. گوري چې مور او پلار يې راوينښ شوي، اودسونه يې کړي دي او دعبادالله او نورو لپاره يې گرمي داوداسه اوبه ايټي دي.

عباد الله: السلام عليكم. تاسي له خوبه راوينښ شوي ياست؟

دعبادالله مور: زويه ډېر وختي لا راوينښ شوي يو. پلار دي هم ماراوينښ کړ چې له تاسره يوځای مسجد ته ولاړشي.

خليفة بادام گل: زويه ژر اودس وکړه چې ولاړ شو مسجد ته.

عبادالله په لنډو لاسو او مخ له تشابه راوړي او له مور څخه روی مال اخلي او لاس او مخ پرې وچوي.

عبادالله: اغا جانه، راځه چې څو مسجد ته په خير.

دواړه له حويلی کوڅې ته راوړي چې په کوڅه کي له مامور شفيق او زامنو سره يې مخ کېږي چې هغوی هم دمسجد په لور روان دي.

مامور شفيق: سترې مه شي خليفة بادامه. ستر گې دي روښانه عبادالله خان خو

په خیر راغلی دی. عبادالله جانہ زویہ راشہ چې یوه دغېرې پوښتنه خو سره وکړو چې زیات درپسې دیق شوی یم.

خلیفه بادام گل: سلامت اوسې ستاسې دوستانو ستر گې دي روښانه وي.

عبادالله: کا کا جانہ څنگه یې؟ زه هم درپسې دیق شوی یم.

ټول له یوه او بل سره پوښتنه کوي او یو بل په غېرک نیسي. دامور شفیق زامن

هم عبادالله په غېر کې نیسي او دسبقتانو په هکله پوښتنه ورنه کوي.

عبادالله: زموږ سبقان ښه دي ما او نور ملگري دسبقانو تر څنګ تربیتي حلقې

هم لرو.

مامور شفیق: کا کا دي جار شي دا تربیتي حلقې مو بیا څه شی دي؟

عبادالله: دښې دویناوو او درسو ځانگړې حلقې جوړېږي او چرپان دښې تر ډېر

ناوخته اذکار هم کوي.

مامور شفیق: ډېره ښه ده کا کا دي جار شي. موږ هم چې په کابل کې درس

وايه کله کله به داډکارو حلقو ته تلو، نعت ویونکو به هغه شعرونه ویل چې دخوږ

نبي(ص) صفات به پکښې بیان شوي و. عجېبې ښې دورې وې هیڅ چا به له چاسره

کار نه درلود.

په دې کیسو سره تر مسجد پوري راوړسېدل او هر یوه په دوه رکعتو سنت لمانځه

شروع وکړه. دست لمانځه له ادا کولو وروسته چا دقرانکریم په تلاوت شروع وکړه او

چا بیا یا په گوتو یا تسبیح باندي ذکر. تقریباً لس دقیقې همداسې تېرې شوې چې یوه

کس غږ وکړ: نن ملا صاحب نشته. هغه طالبانو دتأقیق لپاره وړی دی. ویل یې چې

داملا خاین دی ځکه چې خپله لور یې دکلي په مکتب کې شامله کړې ده. او اوس

یې لور اتم صنف ته تللې ده. خو ملا هیڅ ځان نه پوهاوه او ځان یې غلی نیولی و. که

کوم بل څوک کولی شي مخته دي شي چې لمونځ ورپسې وکړو.

مامور شفیق: دادی دخلیفه بادام گل زوی عبادالله خان، دی دمدرسي بر حاله

خانمرگی ❁ ۳۱

چري دی تازه په رخصتي راغلی دی، دی به جماعت را کړي.

ټول خلک دمسجد له هر کونج نه عبادالله ته متوجه کېږي او له عبادالله سره پوښتنې شروع کوي او هم یې په اشاره داسې پوهوي چې دلمانځه دامامت لپاره مخکې شي. مامور شفیق په تکبیر تحریمه شروع کوي او دلاس په اشاره عبادالله محراب ته رهنمایی کوي.

عبادالله: الله اکبر

ټول لاسونه غوږو ته پورته کوي او په عبادالله پسې په اقتدا فرض لمونځ شروع کوي. عبادالله په خپل فصیح او ښکلي غږ دفاتحې او اقرء سورتونه وايې او وروسته رکوع ته ځي، په دوهم رکعت کې هم سورت فاتحه او اخلاص وايې او بیا رکوع ته ځي، له التحیات وروسته کوچنی دعا کوي او جگېږي. دکلي سپین ږيري هر یو دعبادالله په صفتو او تعریف باندي شروع کوي او دی تشویقي چې په مدرسه کې خپلو سبقو ته ادامه ورکړي.

عبادالله او پلار یې دکور په لور ځي، په لاره کې یې پلار ته عبادالله وايي: اغا جانه زه باید نن خپلي مدرسې ته ولاړ شم چې علمای کرامو دسفر پر پکړه کړې ده.

خلیفه بادام گل: زویه ولاړ شه رب دي مل او ملگری شه. زه او مور دي تل دعاگانې درته کوو، ښه دی چې یو څه وخت له دې کلي لري یې ځکه وضعیت ښه نه دی.

پلار او زوی دحوبلی تر دروازې پوري کیسې کوي چې، دگاونډیانودماشومانو سنگېدا او ژړاېې توجه ورجلبوي. ماشومانو قرانکریمونه او دپنځو سورتونو واره واره (کوچني کوچني) دیني کتابونه په لاسو کې نیولي دي او په کوڅه کې دمسجد په لوري روان دي. تر څو په مسجد کې یو دوه ټکي سبق ووايي.

خلیفه بادام گل: زامنو، بېرته کوروته ولاړ شئ چې نن مولوي صیب په مسجد

کي نشته، هغه طالبانو بندي کړي دي. تر هغوچې مور کوم بل ملا پيدا کوو تاسي رخصت ياست.

ماشومان په ډېره حيرانتيا کوروته روان شول.

خليفه بادام او عبادالله کورته ننوږي له لرې دعبادالله دمور غږ اوري چې وايي: راځئ په خير چې شېدې مي گرمي کړې دي. ښه ده چې زوی مي زمور دغواشيدي وخورې په مدرسه کي يې شيدې نشته.

خليفه بادام او عبادالله غټې کوټې ته ځي چې په کوټه کې ټول ماشومان په انتظار ورته ناست دي. دعبادالله مور کوټې ته له شيدو سره راځي او دهر يوه په پياله کي لومړی بوره بيا شيدې اچوي. دعبادالله مور عباد الله ته په يوه کوچني نعلبکي (بشقاب) کې لير کوچ هم هم راوړي دي او ورته وايي: درواخله زويه، په کوچو بوره درواچوه او ويې خوره چې دماغ دې تازه شي. کوچ مي په خپلو لاسو درته رااخيستي دي.

دسهار دچای له خوړلو او دلونښيوله ټولولو وروسته، عبادالله خپلې مور ته مخ وراوړي او ورته وايي: ادي جانې زما کالي راواخله چې ځم.

دعبادالله مور: زويه، کالي دي په غوټ ککي (پناه يا کوچنی غوټه) کي تيار ايښي دي. درې جوړې کالي، دستمال، خولی، زېر پراهنې او جوراېې مي ټول په غوټه کي محکم نغښتي او غوټه مي دي دپلار په هغه بکس کي چې له نايرانه يې راوړی دی درته ايښې ده. يوه خلطه توت مي دي هم دکا کا لپاره درته ايښي دي چې هر وخت ((غټ کارې)) ته ورسېدې هغه به دي دکا کادوی کره ور وړې.

عباد الله: نوزه سوکه سوکه حر کت کوم له خيره!

دعبادالله مور: خدای پاک دي مل او ملگری شه زويه څه پخیر چې نا وخته نه

شي!

عبادالله له خپلې مور، پلار، خویندو، اوورونوسره خدای پاماني کوي. دعبادالله

خانمرگی © ۳۳

مور یوه کاسه اوبه په عبادالله پسې له شا شیندي. د یچی ډېر لري هم ځي شاته
دکورنی غړو ته گوري او دلاس په بنورولو له هغوی سره خدای پاماني کوي.

دغرمې ددولسو بجو په شاوخوا کي عبادالله مدرسې ته رسېږي. گوری چې
وفي الله سيفي دحوبلی مخته له مولوي گلبدین سره ولاړ دی او خبري و سره کوي.

عبادالله: السلام عليكم ورحمت الله. استاد څه حال مودی؟

گلبدین: وعليکم السلام ورحمت الله. سترس خومه شې، پخیر راغلي، به کور
کي مو څه حال و، واره او زاړه ټول ښه و؟

عبادالله: سلامت اوسې استاد محترم. ټولو زیات سلامونه اونېکي هیلې تاسي او
ټولو همصنفيانو ته تقدیمول.

وفي الله سيفي: وروره ښه شو چې پخیر راغلي ډېر درپسې ديق شوی وم.
گلبدین: نو کالي ادي په مدیریت کي کښېږده چې دمازديگر له لمانځه وروسته
سفر دی.

عبادالله: په ستر گو استاد.

گلبدین: ورشه نو دکوتې دروازه خلاصه ده.

وفي الله سيفي: سفر؟ چېرته؟؟

گلبدین: عبادالله مرکزي مدرسې ته چې ډېر مبارک استادان پکي درس وايې،
ځي.

ده ته په خوب کي دمولانا سيف الاسلام اسامه له لوري امت دنجات د زېري له
ورکولو وروسته دده مقام او ځايگوتی دمدرسې له ټولو استادانو لوړ شو. خدای پاک
ده ته لدني(فطري) علم ورکړی دی.

وفي الله سيفي: لدني علم بيا څه شی دی؟

گلبدین: لدني علم هغه علم دی چې يو شخص پرته له دې چې يو جاته دزده

کړې په موخه کښېني، دخدای تعالی په امر دهغه هر شی زده کېږي. او دا علم په ټولو خانگو کې اړتیاوړ معلوماتن حاصلوي.

وفي الله سيفي: نو اوس عبادالله په ډېرو شيانو پوهېږي او ملاشوی دی؟
گلبدين: هو هغه پوهېږي خوداچې دی دې لوړ مقام ته رسېدلی دی نو دپوښي(فقر، بې طرفي) يې اختيار کړې ده.
او ځان خلکو ته ډېرته وربښيې.
وفي الله سيفي: امم دوداې شي.

گلبدين عبادالله ت هلاس ورکوي او دمدرسي دمديريت په لوري ځي ترڅو له عبادالله سره نوري خبرې هم وکړي. خو وفي الله په دوی دواړو شکمن شوی دی. وفي الله دوی ته گوري او په سوچونو کې ډوبېږي. وفي الله چ بکله له دوی لرې کېږي نو له ځان سره وايې: دهلک کار خودي ورخراب کړی دی، هغه لوده هم نه پوهېږي چې په څه بلا سر شوی دی. ماهم ستاسي لوچ فلم ډک کړی دی؛ اوس دي بيا دا افسانه جوړه کړې ده چ بلدني علم لري.

گلبدين دفتر ته ننوزي، گوري چې دمدرسي خدمه عبادالله ته څه شی نه دي راوړي.

گلبدين: دغرمې دډوډی وخت دی چای له ډوډی وروسته خورو. اوس ډوډی راوړي؟

عبادالله: سمه ده، هر شی چې تاسی لازم بولی.
گلبدين: برات کاکا، برات کاکا ډوډی ر راوده چې موږ وږي شي يو.
له څو دقيقو وروسته يې د ډوډی پطنوس را رسېږي، چې يوه کاسه شوروا له يوه بشقاب وطني سلاتې او گرمي ډوډی چې دمدرسي اړخ ته نانوايې کې پخېږي، پکې ايښي دي.

ځانمرگی © ۳۵

گلبدين: عبادالله خانه، ځان دي ښه اماده کړه چې زه او ته حرکت کوو چې دژوندنور ډېر غټ غټ کارونه مو په مخکي دي.

عبادالله: په سترگو استاد، کاملاً په خدمت کي يم.

گلبدين: تېره شپه مي خوب لیده چې ديوې ونې لاندي سيوري ته خوټه علماء کرام راټول شوي، حضرت سيق السلام په يوه تخت ناست يې او ملا محمد عمر اخن په بل تخت ناست يې او دجنت حورې يې خدمت کوي. يوځل مي پرسر سيوري راغی چ پورته مي وکتل په ونه کي دسپين يونوري په څېر سپينې اونارکي جوري ناستي وي. داحوري دونه ښايسته وې چې حتی امير المومنين لهم ددوی ښايست ته حيران پاتې و. امير المومنين له هغوی يوپوښتل چې تاسي څوک ياست؟

يوې ځواب ورکړ چې مور دعباد الله ابن خليله نبادام گل مېرمنې يو. ستا په حال ډېره خوشحالي په کار ده چې داسې ښايسته حورې دي نصيب شوې دي.

دغرمې دډوډۍ له خوړلو وروسته اذان وشو دوی هم ټول جگېرې تر څو اودسونه وکړي او دلمانځه لپاره چمتو والی ونيسي.

گلبدين: زه خو اودس لرم. ته په دې تشناب ک ياودس وکړه په عمومي تشنابو کي له نورو خلکو سره ستا اودس ښه نه دي.

عبادالله اودس کوي او لاسونه او مخ يې وچوي. او يو ځای دمسجد په لوري خې په مسجر کي هربو خپل څلور رکعته سنت لمونځ پيلوي. دسنت لمانځه له اداکولو وروسته گلبدين تکبير تحريمه په ډېر لوړ غږ وايې او عبادالله ته اشاره کوي چې امامت ورکړي.

دمدرسې ټول جريان حيرانېرې چې څنگه عبادالله دونه پرمختگ وکړ او دټولو په زړونو کي يې ځای ونيو. خو وف وفي الله له ځان سره څه وايې چ يوازي بنگېدا يط دنورو غوړوټه رسېږي خو په خبرې څوک نه شي پوهېدلای چې څه وايي.

عبادالله: الله اکبر.

څلور رکعته فرض لمونځ اداکوي او وروسته بیا هر یو جلا جلا په دووه رکعته سنت لمانځه درېږي. دست لمانځه له اداکولو وروسته عبادالله لنډه دغا وایې ځکه تر اوسه یې لا اوږدې دعاگانې نه دي حفظ کړې.

ګلبدين: چريانو له عبادالله سره خدای پاماني وکړې چې هغه مرکري مدرېې ته زموږ نورو استادانو ته ورځي چې ديوڅه وخت لپاره هلته اساسي درسونه ووايي. اوس دهغه مقام او منزلت زموږ په مسلک ک يدمدرسې له ټولو اشاتيدو لوړ دی او زموږ هغه ته دتدريس ورکولو توان نه لرو. يوازي بايددهغه ساتنه او ملتيا وکړو.

عبادالله ځان تلو ته چمتو کوي او ګلبدين هم بو بيک له ځان سره اخلي او دواړه له کوټې وزي، دمدرسې په انگړ ک يچ بکوم چريان ولاړ دي هغوی هم له دوی څخه خدای په اماني اخلي. دوی دواړه دموترو دهلېږ خواته روان دي چې دګلبدين دوراره موټر يې ترڅنگ ته درېږي، موټروان يې رابښکته کېږي له خپل کاکا ګلبدين سره پوښتنه کوي، او پوښتي يې چې خیر خو دی کاکا جانه؟ چېري روان ياست؟ په دې وخت کي.

ګلبدين: کاکادي جار شي زه او عبادالله خان تر دانېږدې سرحده څو، تر هغه ځايه دموترو يو ساعت لاره ده، که موږ ورسوې نو ډېره به ښه شي. دموترو دټبلو پيسې هم درکوم.

ننگيالی: پيسې څه شی دي کاکا جانه، هيل موټر دي دی. يوازي امر کوه. هر چېرته چې ځي له انډيوال سره يوځای په موټر کي کښېنه چې ومورسوم. ګلبدي: خیر يوسې وراره ګله په ځاني دي برکت شه.

دواړه دننگيالي په موټر کي کښېني، اوموترو دپاکستان دسرحد په لوري حرکت کوي. دلاري په اوږدو کي ننگيالی دطالبانو يوه نوې ترانه ورته چالانوي چې وایې وري.

ننگيالی: دادی کاکا چې بيا ونه وایې چ بپه موټر کي دي دطالبانو ترانه نشته.

خانمرگی © ۳۷

وراره دي هم ماجات لري هم خرابات.

گلبدين: سلامت دي يې بچيه.

ديوه ساعت مسافې له طى كولو وروسته دپاكستان مرز ته رسېږي چې هغې غاړي ته پاكستانى عسكر له يوه ټوپك سره ولاړدى.

گلبدين: ننگيالبه زويه دادرې زره كلداري درواخله او موټر ته دي تېل ورواچوه او كورته چې ورسېدې په واټسپ كې ميسيج راته وكړه. عبادالله خانه ته هم خپل بكس اوږې ته واچوه، زما بكس همم ددرسه واخله چې زه دا افغانى روپى په كلدارو بدلې كړم. گلبدين يو بنډل افغانى له جبهه راکاږي او دصراف په لوري ځي، خو له چنو وهلو وروسته نه سره جوړېږي. خونوروصرافانو ته هم ورځي، خو بلاخره له يوه صرافه كلداري اخلي او افغانى وركوي. گلبدين او عبادالله له زنجير نه تېرېږي او له څو قيقو پياده مزل وروسته دميرامشاه دموترو هليې ته رسېږي. دموترو كلپنډران نارې وهي چې: ژر شى چې موټر روان دى، ژر شى يواځي دوه كسان كم دي.

گلبدين او عبادالله موټر ته خېژي او دواړه دموترو وان دڅنگ په چوكۍ كې څنگ په څنگ كښيني. په لارهه ك يكله كله گلبدين ځان په عبادالله پسي ټينگ نښلوي او لاس يې په اوږو وراچوي.

عبادالله له ځان سره فكر كوي. كله فكر كوي چې گلبدين له ده جنسي لذت اخلي هماغه شپه يې هم له ده سر هلوأطت كړى دى او كله كله چې پياده ته وگوري شيطان ولا حوله كوي او له ځان سره وايې چې داد شيطان وسوسه ده. څنگه كېداى شي چې هغه دي داكار وكړي؟ هغه يوازي ديوه دوست په څېر شفقت راباندي كوي. شايد د ډېري دوستي له كبله يې په ما پسي ځان نښلولى وي.

كله چې موټر دمسرانشاه مدرسې ته نيردې رسېږي، گلبدين موټروان ته وايې: استاده مورې همدلته ښكته كېږو، مدرسې ته روان يو.

موټرموترو دروي، گلبدين له جبهه روپى راکاږي او دموترو كرايه وركوي دوى

دواړه خپل بکسونه دموټر له شا نه رااخلي او دمدرسې په لور حرکت کوي. دمدرسې
مخته ناست دمدرسې ساتونکس دوی دروي او پوښتنه ځني کي: له چا سره مو کار
دی؟

گلبدین: موږ له غزهي څخه راغلي یو او له مولوي صاحب نور محمد ثاقب سره
وینو.

ددروازې ساتونکی: یو څو دقیقې ودرېږئ چې خبر ورکړم.

گلبدین: سمه ده.

تقریباً لس دقیقې وروسته یو ځوان چې سپینه خولی یې پر سر ده راځي او وایي:
دثاقب صاحب مېلماننه څوک دي؟

گلبدین: موږ یو، چري جانه.

لعل گل: زه ملا لعل گل یم، دثاقب ثیب سکرټر یم، په ماپسې راشئ.

گلبدین او عبادالله په ملا لعل گل پسې له شا روانېږي او دمدرسې پ داخل کي
ی پپه یوه ډېره لوړه ودانۍ سترگې لگېږي. عبادالله چې د لومړي ځل لپاره داسي
ځای ویني په حیرانتیا هر لوري ته گوري. حیران و او له ځان سره یې ویل چې داسي
یو چاپیریال خو دمدرسې لپاره ډېر غټ دی، په همدې فکر او سوچ کي وه چې لعل
وویل: وسېدو له خیره دمولوي صاحب ثاقب دفتر ته.

لعل گل دروازه خلاصه کړه او ویې ویل: مېلماننه راسره راغلل.

مولوي ثاقب: راشئ دننه راځئ.

لعل گل دروازه غټه خلاصه کړه او گلبدین او عبادالله ته یې په لاس اشاره وکړه

چې مهربني وکړئ.

دوی دواړه دفتر ته ننوتل او مولوي ثاقب له خپله ځابه ولاړ شو. له دوی دواړو سره

یې ښه گره پوښتنه وکړه.

خانمرگی ۳۹

گلبدين ته يې ويل: ته خوم يدېږو سختو ورځو انديوال يې خواوس بيخي زموږ پوښتنه نه كوي. دملا يانو اخلاقو خو به تاثير نه وي درباندي كړي كه څنگه؟ پخوا خو داسي نه وې.

گلبدين: نه باور وكړه چې دپخوا په څېر يم خو په داخل كي مصروفيتونه ډېر زيات دي. پوهېږې چې دولت او ناټو زموږ په خلاف ډېر تېز كار روان كړي دي.

يو شمېر و چې ميدان يې پرېښود او تسليم شول او ځينوبيا خانمرگي وكرل!

لعل كل: مشرانو ډوډۍ تياره ده، زاځي هغه بلې كوتې ته.

درې سره ولاړ شول، ددروازې په خوله كي چلمچي او كوزه اينيې و. لعل گل د دو يه لاسو اوبه وړ واچولې لاسونه يې پرې منځل او ډوډۍ ته كښناستل. په دريو نسبتاً لويو لوبنو كي، قابلي، سبزي، او لوبيا اينيې وو. دوی له هر يوه نه په خپل نعلبكي كي لير لير ورواچول او په خوراك يې شروع وكړه. قابلي يې ډېره خوندوره وه. عبادالله خو دووهم ځل لا قابلي په خپل نعلبكي كي وړ واچوله.

مولوي ثاقب: څه خبري وې په داخل كي؟

گلبدين: جنگونه روان و. زموږ په ساحه كي ددولت قوي شوی و، خو په زمي ك ييا زموږ هم ډېر كار سم و. يوه اندازه روپۍ مخابراتي شركتو راكړې چې په پايو ك يي ماینونه كښي نه ږدو. يوه اندازه روپۍ موله خلكو د عشر او زكات په نامه راټولي كړې. څوكسهه چې زموږ ستاسي له دوستانو د دولت په غټو منصبو كتر كوي اوبنې روپۍ هم لري هغوی هم روپۍ راولېږلې. دمدرسې خرڅه مي هم له حاجي جميل نه واخيسته.

دحاجي جميل تر ياکو هم سرې كال ښه حاصل وركړل. او په ښه نرخ يې وپلورل. زموږ غږ يې هم بې گټې ونه باله شپږسوه منه وريچې او پنځوس دوهمنی وشكې عوري يې مدرسې ته واخيستل. او هم ی ډدبازار قصاب ته وويل چې هره ورځ لس كيلو غوښه غرمه او لس كيلو غوښه ماښام موږ ته حواله كړي.

مولوي ثاقب: نواوس ستري او ستو مانه ياست، نور مونه مزاحم کېږم. ويده شئ سهار به له خيره سره وينو او له دې مبارز او بنايسته ځوان سره هم ډېري خبري كوم. گلبدين: سمه ده صاحبه.

مولوي ثاقب: لعل گل خانه دوی ته هماغه لوسه کوټه ورکړه چې دشبې په ارامه ويده شي.

لعل گل: سمه ده مولوي صيب.

گلبدين او عبادالله له مولوي ثاقب نه خدای پمانی را اخلي او له لعل گل سره دخوب دکوټې په لور روانېږي.

لعل گل دمدرسې په لوره طبقه کي يوه بنیسته دخوب کوټه دوی ته وربښي او دوی ته دکوټې کلي ورکوي او ورته ورته وايي: دغه کوټه دمولوي صيب دخاصو کسانو لپاره ده، هر څه لري. تاسي کوټې ته ننوزئ او ښه شپه درته غواړم.

گلبدين کلي قلف ته وراچوي او دروازه خلاصوي او دوی دواړه کوټې ته ننوزي. په کوټه کي دپنځه ستوريز هوټل په څېر دوه کسيز دخوب تحت، لوکس کوچ، ييخچال، تلویزيون او... موجود دي. دوی بکسونه په الماری کي ږدي، لونگی او واسکتونه کارې او په تخت دراز غږېږي.

عبادالله: استاد ته په تخت ويده شه زه په هغې غټه څوکی کې ويده کېږم.

گلبدين: نه داسي خونه کېږي. که دي نه وي خوښه نو بيا زه په څوکی کي ويده

کېږم؟

عبادالله پټه خوله کېږي او په سکوت سره دانښي چې بايد لرې سره ويده شي.

گلبدين له تخت نه ښکته کېږي اوو تشناب ته ځي، وروسته له خودقيغو په لنډو

لاسو او لاندو مخ له تشنابه راوړي او عبادالله ته وايي: اودس نه کوي؟ اوبه ګرمي

دي.

خانمرگی ۴۱

عبادالله: ښه شو چې راپه یاد دي کړل، هو تراوسه مي دماخستن لمونځ لا نه دی کړی. دا دی ځم او دس کوم. عبادالله هم تشناب ته داوداسه لپاره ننوزي گلبدين په بیره دجنسي تحریک نحو گولی (تابلېت) له جبهه را کاري او ديخچال په جک کي يې اچوي په کراره جک بېرته په یخچال کي رډي. وروسته له څو دقیقو عبادالله ه تشنابه راوړي، گوري چې گلبدين تراوسه لمونځ نه دی کړی. گلبدين: راءه چې جماعت وکړو ځکه دجماعت لمونځ له انفرادي لمانځه بهتره دی.

عبادالله تکبير تحریمه شروع کوي تر څو گلبدين امامت ورکړي. گلبدين هم تر عبادالله لپه مخکي درېږي او لاسونه پورته غوړو ته وړي او الله اکبر وايي. دماخستن څلور رکعته فرض لمونځ کوي، وروسته سنت لمونځ اووتر لمونځ هم کوي او په اخبره کي دلمانځه دعا هم کوي. گلبدين په کوچ کي دراز غزېږي او عبادالله ته وايي: زه لپه سترې شوی يم، دسهار لمانځه ته بيا ماهم راوینس کړه.

عبادالله: زمان هم بدن داسي شخ شوی دی په لاري یخ و بدن مي درد کوي. گلبدين: نو ماته هم يوه پیاله اوبه راکړه چې يوه گولی وخورم زما بدن هم درد کوي.

عبادالله له یخچاله داویو جک راباسي او پیاله له اویو ډکوي او گلبدين ته وايي: يوه گولی ماته هم راکړه چې زمان بدن هم درد کوي. گلبدين له جبهه يو بوتل راکاري او يوه رنگه گولی عبادالله ته ورکوي او يوه سپين رنگي گولی چې عبادالله گوليو ته متوجه نه و خپله خوري. عبادالله هم گولی خوري او په تخت پرېوزي. له نیم ساعت وروسته گلبدين ولاړېږي اوغورډ نيسي خویوازي په خوب کي ساه کښل يې تر غو کېږي او بس.

عبادالله غرق ويده دی اوکرار کرار تنفس کوي. گوليو هم ډېر تاثیر ورباندي

۴۲ ✪ خانمرگی

کړی دی. گلبدين ورور دروازه خلاصوي او له دهلېزه دباندي وزی. گوري چې يو کس ورته منتظر دی.

گلبدين: ولي جانه وينس يې؟

ولي: هو بلې، وينس يم او تاسي ته منتظر وم. او س نو ووايه چې ستا له دې ښکار سره څه وکړم.

گلبدين: غواړم چې دکوتې کېمړې فعالې کړې او صافي وډيو گاني له لري ځايه وکړې.

ولي: په ستر گو مشره، زه خو دي عسکر يم د مسلک استاذ مي يې.

دواړه دکنترول کوتې ته ځي او ولي دبرق سويچونه روښانه کوي او مانيتورونه چالانوي. دکېمرو ريکارډ بېټې کښېکاري، گوري چې عبادالله دځواني په خو غرق ویده دی.

ولي: مولوي صاحب گلبدين خانه، څه پخیر عمليات شروع کړه. خو چې فکر دي وي چې زه هم دلته مجرد يم زما حق را ضايع نه ککړې چې هلک هم ښکلی دی او هم ما ډېر خوبس شوی دی.

گلبدين: شوخي مه کوه وهلکه. زه له شوقه دا کار نه کوم بلکه وظيفه ده نو.

گلبدين دکنترول له کوتې راوړي او دخپلې کوټپ په لوري ځي. دکوټپ دروازه په کراره خلاصوي. گوري چې د عبادالله دسا اخیستلو له غږه پرته بل هيڅ غږ هم نشته. دروازه قلف کوي او کالي کاري. په ارامه له عبادالله سره په تخت دهغه څنگ ته پرېوزي.

کمپله دعبادالله له مخه لرې کوي او ورو ورو له عبادالله کالي باسي او له عبادالله سره دلواطت شېع عمل شروع کوي خو عبادالله غږ کوي: څوک يې؟ په ما سربېر هڅه شی دي؟

خانمرگی ❁ ۴۳

گلبدين شو ځله دعبادالله مخ دکېمرې خواته اړوي چې په ويډيو کي سم صحيح راشي. دلواطت له تر سره کولو وروسته دکېمرې دملينز په لور اشاره کوي چې ولي هم داخل ته راشي. ولي ته دروازه ورخلاصوی. ولي ژر ژر کالي کارې، له گلبدينه غوښتنه کوي چې له کوټې ووزي گلبدين هم له کوټې وزي او دکنټرول دکوټې په لوري ځي.

دکنرول له کوټې دعبادالله او ولي سيل کوي. ولي په عبادالله بر سپره پرېوزي او له عبادالله سره په لواطت شروع کوي.

عبادالله چې نيمايي وينې دی خو په ځان پوره نه دی پوه چې څه روان دي؟ ولي يې هم څو ځاي مخ دکېمرې خواته اړوي تر څو په کېمره کي سم معلوم شي. عبادالله لير لير متوجه کېږي چې څوک تېری ورباندي کوي. په لوړ غږ چيغه کوي: څوک يې؟ څه کوي يې شرفه؟

ولي: هيڅ خوښ مي شوې لير ناز مي در کاوه گرانه.

عبادالله ولي له ځانه لري کوي او له هغه سره په جنگ اخته کېږي.

عبادالله: مولوي صاحب چېرته يې؟ چېرته يې؟ دې بې شرفانو له ما سره څه وکړل؟ زه ددط لپاره راغلی وم چ پديني درس زه کړم نه داچې بې عزته شم.

مولوي گلبدين له څو دقيقو وروسته کوټې ته راځي گوري چې تر اوسه لا دعبادالله او ولي جنگ او اخ وډب دوام لري.

مولوي گلبدين: څه خبره ده وهلکانو؟ زه ولاړم چ باودس وکړم تسي جه غالمغال جوړ کړی دی؟

ولي: هيڅ خبره نشته مولوي صيب. زه له دهلبز سره تېرېدم چې ستاملگري نارې وهلې. زه کوټې ته راننوتم چې ومي کتل ده کالي کښلي دي او نارې وهي مايوازي کراواوه ، ده ما ته په ښکښلو شروع وکړه. نه پوهېږم چې ولي؟

گلبدين: عبادالله بچيه، ارام اوسه. جنگ مه كوه حتمي دي بيا كوم خوب ليدلى دى.

عبادالله: نه استاذ كوم خوب؟ دې كس په ما تېرى وكړ.

گلبدين يې په خوله لاس وړ ږدي او وايې: فكر دي دى؟ ته څه وايې؟ په خپل ځان پسې تهمت مه وايه دلته ديني مدرسه ده.

عبادالله: استاذ سم وايم. پرتوگ يې لير مخكي واغوست!

گلبدين: غلي شئ. وهلكهه ولي ولاړ سه كوټې ته دي چې په تا يې شك كړى دى. زخ خپله خبري ورسره كوم.

ولي له كوټې دباندې راوړي او عبادالله په زړه پيل كوي. ډزړه په حال كي پوښتنه كوي: څه خبره ده استاد؟

داكس مي خپله وليد چې لواطت يې راسره وكړ. لير مي سر درد كوي، خو دهغه دا بد كار مي وليد. ماته هيڅ ابرو نه شوه پاتي. كه مي پلار خبر شي ما وژني.

گلبدين: خير دى اوس جپ سه يهار به يې تعقيب كړو چې څه پېښ شوي اوس دي كلمه ووايه او ويده شه. كه تېرى يې يو گيلاس اوبه وڅښه.

عبادالله: تېرى يم، حلق مي وچ كلک دى. دا څه جنجال دى چې زما په سر راغلى دى؟

گلبدين له ځايه را ولاړ ږېري، درب يخچال خلاصوي، داوبو هماغه جگ رااخلي او دعبادالله پياله له اوبو وړ ډكوي.

عبادالله: مننه مولوي صايب. خير يوسې.

عبادالله پياله په سر راپورته كوي او ډكه پياله اوبه په يوه سا څښي. دنورو اوبو لپاره بيا لاس وړ اوږدوي گلبدين بيا هم دعبادالله په پياله كي اوبه وړ اچوي او وايي: ډېر

تېرى شوى يې؟ ډېري مه څښه چې بدن دي شخ نه شي.

خانمرگی ❁ ۴۵

عبداللہ: مولوي صاحب، دا اوبه خونه خوندورې دي. يوه بله پيالہ هم راځپه چې جک هم خالي شي. درېيمه پيالہ اوبه هم ورکوي عبداللہ هغه هم خښي داچې دا اوبه ډېرې خوندورې او زورورې دي، له درېيمې پيالې سره عباد الله قهقهه خندا شروع کوي. دگلبدین لاس نيسي او وايي: راځه چې مولوي صاحب بازار ته ولاړ شو. راجگ سه چې ځو. عبداللہ له عادي حالتہ وتلی او پرته پرته غږېږي، کله کله خو گلبدین دځان خواته کشوي.

گلبدین: وهلکه ویده شه چې بيا به غوسه کېږي.

عبداللہ: راسه ملاکله چې په تخت ویده شو. يوازې خوب نه راځي. مولوي صاحب ډېرنازونه مه کوه.

عبداللہ ټينگار زياتېږي، گلبدین په دې وخت کې ډېر په اسانۍ او خوشحالی يو هدجنسي قوت گولی خوري او په تخت له عبداللہ سره ویدېږي. گلبدین ورو ورو له عبداللہ سره دناز گېږې شروع کوي، په مخ يې لاس ورتېروي او ورو ورو يې پ غږې کي نيسي او بلاخره په بدو کارو شروع سره کوي.

گلبدین نيردې تر سهاره له عبداللہ سره لاطت کوي او ورو ورو دواړه خوب وړي او ویده کېږي. دعبادلله په مخ دلمر تېزه يا لگېږ، عبداللہ ورو خپلې سترگې پخلاصوي. لير وینېږي گوري چې دی او گلبدین دواړه لوچ لغږ پراته دي. ژر ژر يې کالی اغوندي گلبدین راوینوي او پوښتنه ځنې کوي: په ما او تا څه شوي دي؟ گلبدین په حيرانتيا خپل ځان ته گورچ پلوچ دی، خو عبداللہ کالي اغوستي دي. عبداللہ ته په خندا وايي زه له تا سره داسې ټوکه لرم چې کالي دي رانه کښلي دي؟

عبداللہ: مادي کالي نه دي درنه کښلي. زما کالي هم رانه کښل شوي و. سر مي هم لير لير درد کوي. زما لير لير په ذهن کي دي چې دښې يو څوک زموږ کوټې ته راغی او زما په بدن يې لاس راواوه. څو ځلې مي له ځانہ ټپله کړ خو بيا هم نه پوهېږم چې څه شوي دي؟ زما او ستاکالي يې کښلي دي!

گلبدين: ستاسو نويو ځوانانو خو سل او زر چلونه زده دي چې مور نه په پېرو(پوهېرو).

عبادالله: نه په خدای که مي هيڅ چل زده وي. زه هم حيران يم چې څه خبره ده؟

گلبدين خپل لاسي ساعت گوري چې يوولس بجې شوې دي. خپل ساعت عبادالله ته ورنښي.

عبادالله: مولوي صاحب ډېر ناوخته شوی دی. جگ سه چې يو ځل دبانډې ووزو.

گلبدين: ښه نو ولاړ سه تشاب ته، په بدن دي لير تاتوبه تېري کړه. چې بيا زه هم په بدن لير اوبه تېروم چې نن شپه ډېر زيات خولې شوي و. دکوتې بخاری يې ډېره گرمه وه. ويې ليدو چې له سرې سيمې راغلي يو برقي بخاری يې چالانې پرې ايښې وي چې داژمنی يخ مو له بدنه ووزي.

عبادالله تشاب ته چې شاور هم لري ننوزي، کالي کتري داوبوشاور چالانوي په سر شامپو وهي، او دخو دقيقو لپاره تر شاور لاندي ملايمو اوبو ته کښېني. دعبادالله په ژوند کي لومړی ځل دی چ بعبادالله دشاور په اوو لمبېري: او پر خوندي اخلي.

گلبدين: وهلکه ژرکوه چې مولوي صاحب ثاقب مور ته په تمه ناست دی.

عبادالله داوبو نل بندوي. به ځانپاک چې په مېخ رتاڅرپرې ځان وچوي، کالي اغوندي او له تشابه راوځي.

عبادالله: دادی استاذ زما کار خلاص شو. ته راشه پخېر حمام دي وکړه. اوبه ډېري ښې دحمام لپاره برابري دي.

گلبدين حمام ته ننوزي. دلسو دقيقو په شاوخوا کې خپل ځان ښه پتک پرېمنځي، وروسته له لسو دقيقو له حمامه راوځي، گوري چې په ساعت کي يې څه کم دوولس بجې دی.

خانمرگی ۴۷

گلبدين: رتخه چې دباندي ولاړ شو او دمولوي صيب ثاقب حال واخلو.
دوی دواړه له کوتې راوړي اود مولوي صيب ثاقب ددفتر په لوري روانېږي.
دمولوي ثاقب د دفتر د دروازې شاته

گڼ شمېر طالبان ليدل کېږي چې دځينو يې ورځې په لاس کي دي او دځيني
غواړي چې له مولوي صيب ثاقب سره وويني.

د طالبانو په منځ کې دافغانستان دمختلفو ولايتونو، ازبکستان او تاجکستان طالبان
هم لېدل کېږي چې د دروازې شاته ولاړ دي.

گلبدين دمولوي ثاقب د دروازې پهره دار ته وايي: مولوي صاحب ته ووايه چې
مولوي گلبدين او مېلمانه يې راغلي دي. پهره دار د زنگ تڼۍ کښېکاري او وروسته له
خو دقيقو دمولوي ثاقب سکرتر راوړي له گلبدين او عبداللله سره پوښتنه کوي اودواړه
له خان سره دمدرسې داخل ته بيايي.

لعل گل: شپه مو په خير تېره شوه؟

گلبدين: مننه، سلامت اوسئ، هو په خير تېره شوه.

لعل گل: تاسي افغانان هم ډېر عجب خلک ياست. وگوره طلبای کرام په تش
لاس دناټو په مقابل کي جهاد کوي او اوس مهال امريکايان حاضر شوی دي چې له
افغانستانه تېښته وکړي خو دځان لپاره يوه پلمه لټوي.

گلبدين: افغانستان ډېر غيرتمن ځوانان لري. زموږ خلک د خپل دين او قام لپاره
سر ورکوي. په تاريخ کې ثابته سوې ده، چې افغانان خارجيان نه مني.

خو کسه دمولوي ثاقب له دفتره راوړي او د دفتر دزنگ غږ يې تر غوږو کېږي.
لعل گل دفتر ته ننوزي او دوي دقيقې وروسته راوړي او گلبدين ته مخ وراړوي:
مهرباني وکړئ، مولوي صيب منتظر دی.

گلبدين او عبداللله دمولوي ثاقب دفتر ته داخلېږي او سلام اچوي.

مولوي ثاقب: وعلیکم السلام قهرمانانو. شپه مو په خیر تېره شوه؟
گلبدين: سلامت او سې جنال مولوي صاحب. مورې ډېر سترې ستوککمتنه وو. نن
شپه مو ډېر ښه خوب وکړې.

مولوي ثاقب: ته خو په ځوانني کې لېر شوخ وې، خدای دي وکړي چې شپه به
مو په خیر تېره شوې وي؟
نو راځئ چې څو نورې خبرې به په دستر خوان سره کوو. دازمورې مېلمه څنگه
دی؟ د شپې راحت و؟

عبادالله: سامت اوسئ مولوي صیب زه هم ښه یم.
خو دکنايې په ویلو سره دعبادالله رنگ لیر سور غوندي شو.
مولوي ثاقب له مخاؤ دوو مېلمنو سره یوځای دډوډۍ خوړځي ته ځي. دخوړنځي
ددروازې له خولې سره د یوه ځوانکي په لاس کي بدنی او چلمچي دی. ټولو خپل
لاسونه پرېمنځل او کوټې ته ننوتل. په کوټه کي د دستر خوان مخ ډول ډول غذا
گانو نیولی دی.

گلبدين: مولوي صایب ډېر زحمت مو کړی دی. ستا سي په زحمت روادار نه وو.
مولوي ثاقب: نهډڅه شي زحمت تاس يه مورې ډېر حق لرئ، تاسي خو دهیواد
داخلي مبارزين یاست. خدای په تاسي زیاته مهرباني کړې ده. حتی له ځینو فرايض
بې لا کله کله معاف کړې یاست. که چېرې د ضرورت په وخت کي ځینو هغو کاروته
لاس واچوئ چې دنورو لپاره گناه گنل کېږي، ستاسي لپاره روا او په نېکیو کې مو
شمارل کېږي. داتول دخدای پاک لطف او مهرباني ده چې په تاسي مبارزو علماوو
بې کړې ده. ځکه؛ تاسې یاست چې دکفارو په زړونو کي مو وېره او وحشت
وراچولی دی. که نه وو داملت تباہ شوی و.

گلبدين: ستاس يفدرمو مشرانوبلاخص دامير المومنين لطف او کرم دی چ پمورې
رهبري کوئ او دشفتت لاس مو تل زمورې په سر دی. که نه وو په تش لاس څنگه

امکان لري چي له ناټو سره وجنگېږو.

مولوي ثاقب: عبادالله خان په هکله بايد څه ډول پرېکړه وکړو؟

گلبدين: عبادالله ډېر زړور او مومن ځوان دی چې تر ډېرو زياتو ازموينو راتېر شوی دی او دراز ساتونکی دی. ضرت سيف الاسلام هم ه خول کي ورته راغلی و. دده نورانيت ددې ښکارندو يي کوي چې دی هم دجنتي ځوانانو له ډلي څخه دی.

زه په دې باوري يم چ پدی له داسلامي امت بېرغ لوړ وساتي.

مولوي ثاقب: عبادالله وروره ته ولي خبرې نه کوي؟ کرار ناست يې.

لکه چې زيات دي له دنيا زړه تور دی او په جنت پسې زړه تنگی يې؟

عبادالله: زړه تنگی خو يم او جنت خو دهر مسلمان هيله ده، کاشکې خو دمحشر

په ورځ دمسلمه امت ډېر کو چنی سرتېری وگڼل شم. له دې ټولو گناهونو او مخ توري

سره له مي خدای پاک وښيي که نه؟

مولوي ثاقب: موږ ټول گناکار يو او تر ټولو ستره گناه بياداده چې هيوادمو دکفارو

له لور اشغال شوی دی. او موږ کرار ناست يو هيڅ اعتراض هم نه کوو.

عبادالله: بلې هو مولوي صاحب، هيواد مو بهرنيانو نيولی دی. د دوی په مقابل

کي څه کول په کار دي؟

مولوي ثاقب: د دوی په مقابل کي اقدام کول په کتردي. هر کس بايد دخپل وس

او توان مطابق مبارزه وکړي.

ملاوعظ وکړي. معلم لارښوونه وکړي. نظامبان وسلې ولېږي او راپور ورکړي،

ښخې او ماشومتان دعاگانې وکړي. سرمايه لرونکې بايد مالي ملاتړ وکړي او ځوانان،

ځوانان بايدکفار له منځه يوسي. ځکه دځوانانو همت او غيرت تر ټولو زيات دی.

دځواننو يوځايگوتی په دې مبارزه کي ځانگړی دی او امتيازات يې هم خاص

الخاص دي. پروردگار عالم استشهادي ځوانانو ته په خپل بلاکيف لاس باندي ثوابونه

ورکوي. دويڼي هر شاخکي ته يې رب متعل ډېري بدلې او اجرونه ورکوي. چې داهل دنيا ژبې دفايدې دهر شاخکي ويني دامتيازاتو له بيانولو عاجزې دي. گلبدين: مولوي صاحب په کيسو ډېر گرم راغلي يو. راځئ چې دباندي ووزو او ليرې قدم ووهو.

مولوي ثاقب: دباندي يخ دی. ناروغان نه شی؟

گلبدين: نه بابا مور افغانستان له سړو هواوو راغل يوو. زموږ په سيمه کي تر څنگانه واورې وې. داستاسي دا دسړو هواوو موسم زموږ لاره لکه دپسرلي داسي دی. مولوي ثاقب: نوته ولاړشه خپل ملگري به دي هم ووينې. ځوان له ماسره پرېږده چې په مدرسه کي يې ليرې وگرځوم او د درسو او مبارزوپه اړه ورسره خبري وکړم. گلبدين: سمه ده زه کومه خبره نه لرم. دی خپله څه نظر لري؟

عبدالله: زه موافق يم تاسي ولاړشئ خپل دوستان ووينئ، ما او مولوي صاحب صنفونه هم گورو تاو خبرې هم کوو. گلبدين: ستاسي په اجازه، نو زه دمېجر صاحب رياض تر کوره ځم او ابو ليث هم وينم.

مولوي ثاقب: سمه ده. په مخه دي ژېري گلونه. في امان الله.

گلبدين له ځايه ولاړېږي او مولوي ثاقب او عبدالله هم ورسره راولاړېږي. خدای په امني سره کوي اړ گلبدين مولوي ثاقب ته وايي: ستاسي يوه نېږدې انډيوال يوه پټه خبره راته کړي ده څه وخت يې درته وکړم؟ مولوي ثاقب: همداوس يې ووايه. له دې ځوانه خدای پاماني واخله زه د دروازې تر مخي درسره ځم بيا به هغه پټه خبره راته وکړي.

عبدالله: مولوي صايب، که دي زما پلار وليد ورته ووايه چې دمکتب تر شروع کېدو وخت ته درځم که خير و.

خانمرگی ❁ ۵۱

او زما د کوژدې په هکله کهم پوښتنه ځنې وکړه. کوژده يې راته کوله. زما دماما دمشر خسر کاکا لور يې راته کوله.

گلبدين: له عبادالله سره خدای پاماني کوي او مولوي ثاقب ته وايي: زما تر راتلو پوري به ددي په عبادالله خان باندي ډېر پام وي.

مولوي ثاقب: بيخي بېغمه اوسه. دی خو مي خپل سرې دی. دا يې خپل ځای دی.

گلبدين او مولوي ثاقب دباندې راوړي چې له کوټې ليرې رالري کېږي گلبدين شاته گوط چې څوک خو نه دي ورپسې. خو هيڅوک نه معلومېږي.

گلبدين: داهلک ډېر ښه ښکار دی. ښارته ښه راحت تگ راتگ کولای شي خپلوان يې هم په کابل کي دي او دهغوی کره ښه بلد هم دی. دسپې مي دابل کار هم ورسره وکړ، او فلم مي ځني ډک کړ چې بيا رازهم افشا نه شي کړای. اوس ته پوهېږې چې څه ډول يې استعمالوې.

مولوي ثاقب: سمه ده. زه به يې هم تشويقوم او هم به په ډوډۍ کې هغه دارو چې ملگرو راته لېرلي دي لير لير ورکوم. رښتيا فلم يې سم راغلی دی؟

گلبدين: نه پوهېږم له هاه مسول کس سره دی. بيا يې يو ځل خپله وگوره او هغه برخې چې زه پکې راغلی يم ډيليت کړی.

مولوی ثاقب: نوش جان دي شه مولوي گلبدين خانه، هم دې په هلک خوندونه واخيستل او هم دې دا ټوال وکوټ چ طيو استشهادي دې راوست تر څو سم جانانه عمليات وربانديسرته ورسوو.

گلبدي: ولا مولوي صاحب څه ووايم؟ واقعاً ماته يې هم خوند راکړ.

ممولوي ثاقب: زه تاپېژنم چې لير شوقي هم يې. هغه وخت چې ته تازه ضابط شوی وي او کودتا مو وکړه چې بيا ناکام شوو. او پاکستان ته موهجرت وکړ. تابه کله

کله ښایسته هلکان هم کوټې ته راوستل .

گلبدين: دځوانې خبرې نور مه راپه يادوه . هغه مدرسې ته نه وم تللی او داولياوو خدمت مي نه و کړی . له کومې ورځې جېې دانصارو مجاهدینو په ډلهه کې شامل شوی يم ، بيا دخرابو کارو خواته بيخي ورنږدې شوی لاهم نه يم . داخل مي هم زموږ اوستاسې ددې ستر مصلحت په خاطر داکار وکړ چې راز افشا نه شي .

مولوی ثاقب: پوهېږم ټوکه مې درسره وکړه چې له سفره نمخکې دي لږ طبيعت سم شي!

گلبدين: نوزه ځم په خیر دوطن خواته، خو چې دې هلک ته ونه وايې چ پېرتهه وطن ته ولاړم . ورته ووايه چې پېښور ته خپلو ملگرو ته ورغی .

مولوي ثاقب: په ماهيخ حساب نه کوي گلبدين خانه . هغه وخت چې ته ضابط وي زه دکشف تورن وم . احبر خوزه هم ددې مسلک استاد يم . بيخي ډاډه زړه گرځه . ته څه په خیر دا ناچيزه ډالی هم ستا انصار ملگرو تاته په نظر کې نيولې ده . گلبدين: مننه سلامت اوسې وروره . داستا ځانگړې پاملرنه ده که نه و زه او دونه ډېري پيسې خو بيخي سره لېري يو .

مولوي ثاقب: درې سل ډالرس بستې چط درې زره ډالر کېري گلبدين ته ورکوي . مولوي ثاقب: له دې پيسو هم دمدرسې خرچ پرې کړه او دايو بنډل دي بيا دورنی لپاره دي . وربنداري او اولادوته دي يې ورکړه چې دکور خرچ ور څخه پوره کړي . گلبدين: خیر يوسې مولوي صاحب چې زموږ په فکر کې ياست . په داخل ک پيسو ته ډېره اړتيا لرو . که څه هم ملگري او دوستان مو همکاري کوي او موږ هم عشر او ذکات اخلو خو دفعاليت دساحې دپراخېدو لپاره موپيسوته ډېره اړتياوي .

بکس مي دخوب په کوټه کې ايښی چې عبادالله مي وطن ته له بېرته راگرځېدو خبر نه شي هر څوک چې داخل ته راتلل ورېې کړئ چې رايې وړي .

کولوي ثاقب: نو ته حرکت وکړه پخبرچې ناوخته شو . ښايې په لاره کې پاتي

خانمرگی ❀ ۵۳

شي. دواړه له يوه اوبل سره خدای پاماني کوي او گلبدين دلسن په موټر کي چې دسر حد په لوري رواندي سپرېږي.

مولوي ثاقب هم بېرته دمدرسي دداخل په لوري ځي کله چې ددفتر مخې ته رسېږي گورې چې عبدالله د=له کوټې دباندې راوتلی دی او غواړي چې د ماسپښين دلمانځه لپاره اودس وکړي.

مولوي ثاقب هم اودس کوي ياو دمسجد خواته ځي په مسجد کي ټول مولوي ثاقب ته منتظر دي او خلکو سنت لمنځونه کړي دي. يوازي عبدالله دلمانځه په حال کي دی. مولوي ثاقب هم په سنت لمانځه شروع کوي. وروسته له دې چې دمولوي ثاقب لمونځ خلاصېږي. موذن په اقامت يلو شروع کوي او خلک په صفو کي منظم درېږي. مولوي ثاقب لاسونه دغورږو نرميو ته ودړي او دالله اکبر په ويلو سره په خفيه لمانځه شروع کوي. څلور رکعته فرض لمونځ خلاصوي او بزرته ټول خلک په منظم ډول صفونه پرېږدي او په انفرادي توگه دوه دوه رکعته سنت لمانځه درېږي. وروسته له دې چ پمولوي ثاقب دوه رکعته سنت لمونځ خلاصوي مخ نيمايي دمقتديانو خوا ته وراړوي او په تسبيح ويلو شروع کوي. وروسته له خودقيقو تسبيح ويلو لاسونه پورته کوي تو دلمتنځه دختمېدو دعا کوي. وروسته دمقتديانو له منځه يوکس دمحراب څنگ ته په يوه گونښه کي درېږي او د اشتهاد دبهتري په هکله دنيمم ساعت لپاره مفصلې خبرې کوي چې بدقتديانو په ژړايې ښه استقبال کېږي مولوي ثاقب بيا هم ددعا لاس پورته کوي. او دټولو طالبانو بلاخص فدايانو په حق کې دعا کوي. خلک يو يو له مسجده وزي او عبدالله ته دمولوي ثاقب خواته ورنېږدي کېږي او يو ځای له مسجد څخه راوړي.

عبدالله: مولوي صاحب کېدای شي چې درسي صفونه وگورو؟

مولوي ثاقب: ولي نه خو صنفونه لير له دې ځايه لېږي دي. دلته يوازي دمدرسي مديريتي دفاتر دي اوددې ترڅنگ مبارزاتي فعاليتونه هم له دې ځايه رهبري کوو. ته

درس ویلو لپاره ښه فرصت لرې. هغې ارزښاتي ته په کتو چې مور ستا له استعداده او توانايي څخه ترلاسه کړې. زموږ رهبري دې تېجې ته رسېدلې ده چې تا او ځينو نورو کسانو تهیو ځانگړی صنف جوړ کړ چې طدیوه کال درسونه په درې میاشتي کې وویاست. اوددط تر څنگ ستا دمعنوي او جسمي توانمندي مور هیله من کوي چې ته به وکړای شې دخپل ولایت چارې دامارت دوالي په توگه ښې مخکي یوسی. او ټولي چارې به ستا په رهبري ښې مخکي ولاړي شي.

موږ خبر یو چې طالبانو ستاسي په ولایت کې دخلکو په مقابل کې ځینې ناوړه کړنې هم سرته رسولې دي خو ته به هغه ټولي نیمگړتیاوې ژر ترژره اصلاح کړې او په خپل ولایت کې به دخلکو خدمت جوگه وگرځې. له دې مقامه به ته وکولای شې چې هم دخدای رضا حاصله کړي او هم دې مقام نور هم لوړ کړې.

دمولوي ثاقب په دې خبرو عبادالله لیر شکمن او په سوچ کې کېږي او هم لسږ نور د دې تمایل پیدا کوي چې داډول خبرې نورې هم واورې البته په ځوانی کې داډول خبرې په ډېو کسانو تاثیر کوي خو دمولو ثاقب دا خبرې عبادالله ډېر زیات حیرانوي. مولوي ثاقب: رايه چې هغه خاص تربیوي مرکز ته ولاړ شو. هلته به له نورو ملگرو سره هم اشناسې. دوی هم درس وایي او هم رزمي ورزشونه کوي تر څو دوسلو چل زده کړي. په دې سربېره درهبري چاري هم ورزده کوو.

عبادالله: په سترگو صایب. زه مو په خدمت کې یم.

مولوي ثاقب: نوکوټې ته دي ولاړ شه او دابکس درسره اخله چې یو څو جوړې نوي کالي دي پکې. زاده هشیان دي هیڅ شی هم مه درسره را اخله. بوټونه، ساعت، موبایل ټول شيان دلته پرېږده ددې هر یوه شي نوی عوض درکوي.

عبادالله خپلې کوټې ته ځي او خپل بکس را اخلي بېرته راوړي چې دباندې مولوي ثاقب ورته منتظر دی. دوی دواړه دمولوي ثاقب په سوزوکي موټر کې سپرېږي یو له مدرسې راوړي. تقریباً دموتیر دشلو دقیقو لاره طی کوي، یوې کروندې ته

ځانمرگی * ۵۵

نیردې رسېږي او له موټره رابښکته کېږي. عبادالل هم خپل بکس رااخلي او دیوه
بنايسته ساختمان واته روانېږي.

له هماغه ساختمانه لير لري يوي گونښې ته يوه بگي ولاړه ده. چې د دوی دواړو
په ورسېدو سره د بگي په اس سپور شري غږ کوي: په خیر راغلي مشره.

مولوي ثاقب: سلامت اوسې جمال خان ماما.

دوی بگي ته ور خېژي او دیوه کلي په لور ځي. دوی په کلیو کي ډېره لاره طی
کوي خو بلاخره یوې ډېري عادي حوږلی ته چې کلینیک لوحه یې په دېوال لگول
شوې ده رسېږي.

بگي والا مولوي ثاقب ته مخ وراړوي او ورته وايې: ستري مههه شی مشره، زما
کار تر همدې ځايه وه، اوس تاسي خپله ورشی داخل ته.

مولوي ثاقب او عبادالله له بگي رابښکته کېږي یاو پنځو س کلداري د بگي والا ته
ور کوي او له هغه سره خدای پاماني کوي او دکلینیک د دروازې زنگ کښکاري.
دروازه خلاصېږي او یو دټبر عمر لرونکی سړی پوښتنه ځني کوي: له چاسره مو
کار دی؟

مولوي ثاقب: مور د میرانشاه څخه راغلي یو او مېلمان یو.

دروازه ور خلاصېږي او همدا سپین ږیری سړی دوی ته وپه خورا دقت گوري
او وايې: ټیک ده بابو صیب، همدا ستاسو عکسونه یې راته ښودلي وو، مهرباني
وکړئ....

دواړه حوږلی ته ننوزي. مولوي ثاقب بلد دی اصلي کوټې ته لاره پیدا کوي.

مولوي ثاقب: عبادالله خانه، دلته دانصار به ملگرو سره وینو چې وروسته بیا
تعلیمی مرکز ته ځو.

عبادالله: سمه ده مولوي صیب.

مولوي ثاقب دسر په ښورولو سره دعبادالله خبرې تايډوي. له خو دقيقو وروسته يو کس چې دنرس چپنه يې اغوستې مولوي ثاقب ته په اشاره سره وايې چې راسه دوی دواده په نرس پسې له شا حرکت کوي. په لانديني منزل کي يوه کلينیک ته چې دروازه يې قلف ده رسېږي. نرس دروازه خلاصوي او داخلېږي دلته له ډېرو زرو وسايلو پرته هېڅ هم نشته. نرس شوکارتنه وسايل له مخې ليرې کوي او ددوی ستر گڼې په يوه کوچنی لکه درسي تخته لگېږي. دوی فکر کوي چې دا درسي تخته ده خو چې نرس گوتې ورسره لگوي تخته ورخلاصېږي او دوی يوه دهليز ته لاره پيدا کوي چې ليرې مخکي ځي گوري چې يو دباخه عمر لرونکی سړی به يوه نيمه مجلل دفتر کي ناست دی.

دی دمولوي ثاقب په ليدو له ځايه راولاړېږي اوله مولوي ثاقب سره په ډېره مينه پوښتنه کوي عبادالله هم ټينگ په غېږ کي نيسي او په مخ يې ښکولوي.

مولوي ثاقب: ډېر خوشحاله يم مېجر صايب چې بيا دي يروغ وينم. دوستان او کورنی موبه ده. راسره مي ورور عبادالله خان دی او مېجر صيب پروېز خان دافغانستان تکړه دوست دی په فوځ کي، چې په موږ يې تل مهرباني کړې وه.

پروېزخان: داستاسي مهرباني ده. موږ سره وروڼه يو. اسلامي احساس ما واداروي چې له مسلمانو وروڼو سره ودرېږم.

پروېز خان دواړه مېلماننه دناستي کوتې ته رهنمايې کوي چې نالي (توشکې) هم پکي هوارې دي. درې واړه په پستو نالينو کښېني او دافغانستان په داخلي گرمو کيسو شروع کوي.

مولوي ثاقب: عبادالله جان غواي چې په تعليمي مرکز کي هم زده کړې وکړي او هم ټرېنينگ وويني.

پروېزخان: موږ يې په خدمت کي يو. ټول امکانات ورکوو له خيره سره.

پروېز خان له ډېر وخت خبرو کولو وروسته خپل موټروان ته زنگ وهي چې موټر

ځانمرگی ۵۷

تیار کړي چې دی چېري ځي. له څو دقیقو وروسته دباندي راوړي چې ناروغان هم تللي دي او هم تیاره شوې ده. دکلینیک په انگر کې دامبولانس موټر چالان ولاړ دی. پروېز خان دموتیر ډروراره راخلاصوي او مولوي ثاقب ته اشاره کوي چې سپاره شی. پروېز خان: راځئ، راځئ، راځئ اوخپژئ.

مولوي ثاقب موټر ته خپژي، گوري چې څوکې یې کړې کړي دي. او دڅوکې شاته یو بل غټ سیت دی چې حتی څلور کسه پکې ځاېري. عبدالله هم دمولوي صایب ثاقب څنگ ته دموتیر دشا په سیت کې کښېني. چوکې سموي تر څو پروېز خان دمخي په سیت کې کښېني. پروېز خان هم په څوکې کښېني تاو موټر وان موټر روانوي. دکلي دکلینیک دروزه موټر ته خلاصوي. او موټر په یوه نامعلوم لوري ځي. دموتیر په منځ کې هم دمولوي ثاقب او مېجر تر منځ دطالبانو دتريک او جنگ دستونزو تودې کیسې شروع دي. او مېجر صیب پروېز خان وايي: اوس مهال دسولي خبري ډېري تودې دي، خو دحقاني صایب گروپ دغه سوله نه مني. هغوی وايي چې جهاد ته ادامه وړکوو. دخارج=یانو فشار هم په مور باندې زیات شوی دی چې هغوی ته قناعت وړکړو، خو هغوی بیا جهاد ته شله دي.

مولوي ثاقب: ښه ده چې یو شمېر وروڼه دسولي په نامه په نظام کې داخل شي ځکه هندیان په حکومت کې ډېر نفوذ لري او په پاکستان ورور او مسلمان دولت پسي ډر ناروا تبلیغات کوي، او ټلوال هم په دې تبلیغاتو کې له دوی سره شریک دي.

پروېزخان: تشویش مه کوه. اوس په ټلوالو کې هم دوستان لرو، احمد شاه مسعود وه چې له مور سره یې ډېر مخالفت کاوه. اوس سیاف له مور او زموږ له دوستانو سره ډېره برنډه دښمني کوي. خو کونښن کوو چې په احمد شاه مسعود او رباني پسې یې روان کړو. خو دعبده الله غوندي باهمته ځوانان کولاس شي چې د دوی څخه افغانستان خلاص کړي. د دوی موټریوې درې ته ننوزي چې دلاري دواړو خواوو ته یوازي گڼه ونی لیدل کېږي. په دره کې د اوږدې مصافې له طي کولو وروسته یواي

ابادي ته رسېږي چې پکې گڼ شمېر افراد چې نظامي جامې يې په تن دي، ليدل کېږي او يوه زنجير دې ځای ته دننوتلو لاره بنده کړې ده. دلته څو تنه مسلح کسان د دوی موټر دروي. پروېز خان: زه پروېز خان يم او دوی مې ملگري دي. سکرټريټ نمبر ۲۷۹۰۳ چرات پيشاور. د پروېز خان دنوم او شفر له اورېدلو وروسته زنجير ورته خلاصوي او د درې دمنځ خواته حرکت کوي. څو دقيقې وروسته بيا غټه دروازه ده چې د دوی موټر دروي.

پروېز خان: زه پروېز خان يم سکرټريټ نمبر ۲۷۹۰۳ چرات پيشاور. ساتونکي يې په خپل کمپيوټر کې دده نوم او شفر گور او له څو دقيقو وروسته دننوتلو اجازه ورکوي.

د دوی موټر د درې د داخل په لوري حرکت کوي. له څو دقيقو مزل وروسته دموترو يوه پارکينگ ته چې پڅو عرادي موټر هم پکې ولاړ دي رسېږي. موټروان موټر دروي او پروېز خان دوی دواړو ته وايي: داموتر له دې مخکې تللی نه شي. راځئ چې په بل موټر کې سپاره شو.

له امبولانس موټر څخه رانښکته کېږي او په يوه بل دوسيمه پيکپ (ډاټسون) موټر کې سپرېږي چې شيشې يې پردې هم لري. د دې موټر موټروان يو نظامي چې رسمي جامې يې په تن دي، دی او يوازي سلام کوي او بس. موټر روانوي او ټول کرار ناست دي. مټر له يوه ساعته ډېر مزل وروسته. يو ځای دروي او موټروان دوی ته وايي: راورسېدو په خير.

پروېز خان له مولوي ثاقب او عبداللہ سره يوځای. له موټره رانښکته کېږي او له دوو کسانو سره چې دوی ته منتظر دي پوښتنه کوي. وروسته بوه تعمير ته ننوزي. د شپې ډېره تياره او دلاري ستومانې د دې سبب شوې ده چې څوک شاوخوا ته ډېره توجه ونه کړي. د تعمير په منځ کې دوی دخوب کوټو ته رهنمايې کوي تڼو هر يوه ته د جلا جلا کوټو کليانې ورکوي او همم ورته وټه وايي چې: ډوډی تياره ده، خپل

خانمرگی ۵۹

شيان په خپلو کوټ کي کېږدئ او راځی چې ډوډی وخورو.
هر یو خپلې کوټ ته ځي او اودس کوي. وروسته له څو دقیقو راوړي او ډوډی
خوړلو ته ورځي. ډوډی له خوړلو وروسته بېرته دخوب کوټو ته سره ځي او دسهار
دلمانځه تر نوخته ارام ویده کېږي. دسهار له اذانه وروسته، هغه رهنما شخص چې
دشپې له دوی سره و دکوټو دروازې ورټکوي. دوی ټول راوینسپړي اودسونه کوي
او په یوه کوچنی کوټه کي د مولوي ثاقب په امامت دجماعت لمونځ اداکوي.
دلمانځه له ادا کولو وروسته دوی له ساختمان نه دباندې رهنمایې کېږي. دباندې په
دره کې ډېرې ونې ولادې دي او هم یې هوا دافغانستان په څېر سره نه ده. دعبادالله
لپاره دا هوا او دره ډېره زړه راښکونکې ده.
مولوي ثاقب عبادال ته مخ وراړوي او وايي: فکر کوم دادره او هوادې ډېره خوښه
شوه؟

عبادالله: ډېر ښکلی ځای دی. کيف یې راکړ.
مولوي ثاقب: ښایي په همدې مرکز کي درس او تعلیم وکړې.
عبادالله: خو دلته هیڅ افغان نشته.
مولوي ثاقب: اندېښنه مه کوه، یوڅه وخت به دلته یوازې درس درکړي بیا به دي
له هغه وروسته دافغاني هلکانو له گروپ سره یو ځای کړي.
دقدم هلو له اوږده مزله ورسته بېرته مرکز ته را ځرځي، دسهار چاس یې ورته
اماده دی او د دوی لارښو رکس دوی دسهار چای څښلو ته رابولي. دوی چایو ته
ناست دي چې د دفتر نه دباندې تورو شیشو لنډکروزر موټر درېږي. دو یته ډوډی
دخورنځي له ښینو ورمعلومېږي.
د دوی لار ښود کس له ځایه ولاړېږي تاو پروېزخان ته وايي؟ مشر مېجر صیب
راغی. درې سره کسه به موټره راښکته کېږي او دساختمان خواته راځي. لارښود
کس د دوی دښه راغلاست لپاره له کوټې څخه دباندې ور وړي، وروسته له دوو

دریو دقیقو دډو دی خوړنځي ته راننوزي. له مولوي ثاقب او عبادالله سره روغېر کوي او هغوی ته تعلیمي مرکز ته ښه راغلاست وایي.

پروېزخان مولوي ثاقب ته: اجازه ده چې څو منته دمېجر صیب سره خصوصي گپ ولگوم؟

مولوي ثاقب: ولي نه، مور خپل چای خورو او تاسي مو خپل گپ ولگوي. پروېزخان له مېجر سره دباندي وزي او دنورو له نظره لري دعبادالله په اړه خبري ورسره کوي.

مېجر: داهلک ډېر برابر دی، چې تربيه ورکړو او دشيعه گانوپه يوه مجلس خان والوزوي.

پروېزخان: سمه خبره دي وکړه مېجر صیب نوله کومه ځايه يې پيل کړو؟ مېجر: دمولوي ثاقب کرایه او خرچه ورکړه، چې بېرتهه لارشي، له تاسره يوځای. داهلک ولېره دقهرمانانو تعلیمي مرکز ته. څونور افغانان هلکان هم هلته تعلیم کوي. چې دوه کسه يې په دې نيردې وختونوکي له خيره سره دجنت خواته روان دي.

پروېزخان: سمه ده مېجر صیب. داهلک عبادالله نومېري اودغزني ولايت دی. په طبعه ډېر آرام دی، خو يو ويډيويي سند يې هم دوستانو راته راوړی دی، چې پکي زمور او ستاسو دوه کسان هغه بل کار ورسره کوي. له دې سند څخه به بيا دده له خوا دانکار په صورت کي د فشار په توگه کار واخلو.

مېجر: ډېر احتياط وکړئ چې بادالله خپه نه شي. پروېزخان: مېجر صیب نو راځئ چې دننه ورشو او له ندې کسانو سره هم څو مینته تاسي وگورئ چې بيا مور درنه رخصت کېږو.

پروېزخان او مېجر دکوتې دداخل خواته روان دي چې عبادالله او مولوي ثاقب له خوړنځي راوړي. دوی سره مخامخ کېږي ياو پروېزخان په خدا پوښتنه ځني کوي:

لکه چې زړه مونتگ شو؟

مولوي ثاقب: نه، د دې سيمې هوا او طبيعت دعبادالله ډېر خوښ شوی دی. مېجر: راځئ په دې څوکی ډډه ولگوو، هوا رښتيا هم ډېره ښه لگېږي. دوی ټول په رنگه پلاستيکي څوکیو کښېني چې مخته يې په پلاستيکي مېز سرېږه مخکي له مخکي له مېوې ډک لوبښي ايښي دي.

مېجر: مولوي صايب ډېره مننه چې تاسو خپل زحمت وايست، تر څو چې دتاسو ملک دکفارو دلاسه ازاد شي او مورې هم ديوه همسايه په توگه کونښن کوو چې خپل فرض چې جهاد دی سرته رسوو. عبادالله غوندي ځوانان دي چې هم يې مداسلام بيرغ په خپل لاس کي نيولی دی او هم دخپل هيواد دخپلواکي او عزت ساتنه کوي. انشاء الله مورې هم ورسره خپله ورورولي کوو.

دلته دوی دڅلورو تر شپږو مياشتو پوري هم اسلامي يسبق وايې او هم رزمي تعليمات کوي. بيا مشران، څه لزوم چې ولري دوی ته يې مخکي کوي. زه اورم چې له خيره عبادالله خان دسيف او تعليم وروسته دغزني والي کېږي. او دايو مهمه او باهميته خبره ده چې ځوانان مسوليتونه په غاړه اخلي، ځکه چ پدوی سم خدمت کولی شي.

دعبادالله څېره دوالي کېدو په اورېدو سره وغوړېده او له ځان سره ی پفکر کاوه چ بکله چې کلي ته له لوکس موټر او با ډيگاردانو سره ولاړشي، پلار به يې خونه خوشحاله شي. ورور به يې خونه موټر وځغلوې او په کلي يکي ښايې د ډگروال لور هم ورکړي. له دې خيالو او فکرو سره يې په شونډو غوړه موسکا خپره شوه او مېجر ده ته په ډېر دقت کتل.

مېجر: تاسي يکولای شئ چې نن بېرته له خيره ولاړ شئ. مورې عبادالله خان ته سردننه دسبق شرايط اده کړي دي چې وخت يې بې ځايه تېر نه شي. مولوي انعام الله باجوړی يې استاذ دی، ده ته به سبق وايې يوه گېښته پس هغ هم دلته رارسېږي

بیاعبادالله دسبِق دځای خواته ورسره ځي.

تقریباً له یوه ساعت څخه وروسته دمولوي صایب اتعام الله موټر راورسېده. مولوي انعام الله چې له موټره ښکته شو، سپینه لنگۍ یې بر سر ده اتو دچهار سدې څپلې یې په پښو دي. سترگي یې سرې سوې، ږیره یې هم سور رنگ لري. ټولوته یې له لري سلام وروچاوه. او ټول له خپلو ځایونو ولاړ شول. له هریوه سره یې ډېر صمیمانه روغېر وکړ او عبادالله یې تر نورو ډېر په غېږگ یتینگ کړ او ډېر په دوستانه انداز کي یې پوښتنه ورسره وکړه.

انعام الله: نه پوهېږم چې له دوستانو سره په پښتو خبري وکړم او که په پارسي؟
پروېزخان: موږ پښتو خبري کوو خو زموږ مېلمه عبادالله خان په پارسي هم پوهېږي.

انعام الله: زه مفتي انعام الله یم او ماته ويل شوي دي چې ورور عبادالله خان ته سبق ورکړم. اوس راغلی یم چې عبادالله خان له ځانه سره بوځم.
عبادالله: سلامت اوسې مفتي صایب. زه بلکل تیار یم دکوم وخت څخه سبق پیل کوو؟

مفتي انعام الله: له همدې یوسه یې پیل کوو د دوستانو سره خدای پاماني کوي او پروېز خان ته وايي: موږ او تاسو دلته یو؟

پروېز خان: نه زه هم ځم خپل کار پسي، خو کله کله دي احوال اخلم.
امامفتي صایب انعام الله ستا مدرس دی. راځه چې زه او ته هم خدای پاماني وکړو. عبادالله او پروېز خان هم خدای پاماني سره اخلي او له انعام الله سره په موټر کې سپرېږي. دانعام الله موټر حرکت کوي اوله لرې فاصلې لا هم عبادالله سر له موټره ایستلی دی او دوی ته لاس دخدای پاماني په ډول ښوروي.

مفتي انعام الله: څه حال دي دی عبادالله ځانه؟ پخیر راورسېدې؟

خانمرگی ۶۳

عبداللہ: الحمد للہ بنہ یم. سلامت اوسې په خیر راورسېدم.

مفتي انعام اللہ: زه دنورستان یم او ددې ډېره عالقه لرم چې دهیواد په داخل کې له کفارو سره مخامخ جگړه وکړم. ولي دجهاد د دې ضرورت په اساس چې زه باید له افغانستان څخه بهر قهرمانو ځوانانو ته تعلیم ورکړم تر څو یې فکري او بدني وړتیا داسلامي مبارزې لپاره لا قوي شي، نه شم کولای چې په مخامخ جگړه کې گډون وکړم. ځکه د دښمن جنګي تکتیکونه هره میاشت بدلېږي نو دوی هم باید نوپ تکتیکونه زه کړي، تر څو په دې اسامي مبارزه کې برلاسي شي.

ما او تا به دلې دڅو میاشتو لپاره سره یو ځای یو او تر منځ به مو اړیکې انشاء الله ډېرې صمیمانه او د ورورگلوې په فضا کې وي. زه ستاسي استاذنه یم ورور مویم. خدای مهربان دی گوندي زه هم دهغه کوچني خدمت په اساس چې تاسي ته یې کوم، دمجشر په ورځ ستاسي په قطار کې راپورته شم.

دمفتي انعام اللہ دخبرو په دوام کې عبداللہ په ډېره حیرانتیا وایي: ایا د دې امکان شته چې بهرنيان به له افغانستانه ووزي؟

مفتي انعام اللہ: داد افغانستان د ځوانانو په غیرت او همت پوري اړه نلري چې دوی ذلت او غلامی قبلوي او که دنیا او اخبرت وقار او عزت. که زموږ دباعزتہ ولسونو تاریخ ولولې هیڅ یو یې هم له قرباني پرته تر دې ځایه نه دی رسېدلی. حتی غیر مسلمان ملتونه. زموږ داگانډی او ورور هیواد پاکستان له دونه ډېرو ستونزو ستونزو او فقب سره سره چې لري یې، هم دمشک هندپه مقابل کې دکشمیر دمجاهدینو د داعیې قاطعانه ملاتړ کوي او هم به افانستان کې دناتو په مقابل کې داسلامي امارت دمبارزې ملاتړ په ډېره مېړانه کوي. اوس خو مو ولیدل چې دټولي نړۍ سرکشې امریکا دطالبانو داسلامي تحریک دمبارزې په مقابل کې ماتي وخوړه، او دتېښتي لاره یې خپله کړې ده.

دابرم او عزت دپاکستاني انصارو وروڼو او دزرگونو ځوانانو داستشهاد او قربانیو

په برکت زموږ په برخه شو. او موږ ددوی ډېر پوروي يو ددوی د دې احساناتو په عوض کي سره له دې چې موږ داميرالمومنين ملامحمد عمر له رحلت څخه وروسته په اسلامي امارت په لیکو کي له ډېرو ستونزو سره لاس او گربوان شوو، خو بيا هم دطالبانو دتحریک عزتمن بیغ تر اوسه هماغسی رپاند ولاړ دی. که څه هم له طالبانو سره زموږ دگروپ گډه مبارزه لیر لیر له ستونزو سره مخ شوې ده، خو بيا هم موږ کونښن کوو چې القاعده له داعش څخه لیري وساتو. ځکه دالقاعده په لیکو کي دمختلفو اسلامي سازمانو ځوانان دي خو داعشیان یوازي جنایتونه کوي او کومه بله مشیخصه داعیه نه لري.

عبداللله: مفتي صاحب، کله چې له افغانستان څخه دکفارو عساكر وور=زي له دې نورو ډلو سره به څه کوو؟

مفتي انعام الله: داخلي ډلې درې برخې لري:

۱- يو شمېر هغه موسسه يې ډلې دي چې دبهړنيانو په پیسو په حق او ناحقه نومونو فعالی شوي دي.

۲- يو شمېر هم زموږ هغه پټ ملگري دي چې هيڅ وخت له موږ سره نه جنگېدلي دي او نه يې هم سياسي دښمني کړې ده. یوازي دسياسي اجزابو په نامه دي. کله چې زموږ تحریک د دوهم ځل لپاره کابل فتح کړي نو داډلې منحل کېږي او دپخوا په څېر به له موږ سره همکاري کوي.

۳- یوازی درې يا څلور سياسي ډلې دي چې له امارت سره دجگړو او دښمنیو پخوانی سابقه لري. داډلې اوس هم له موږ سره ښې نه دي، خو په لیکو کي يې درزونه پیداشوي دي. هغه پخوانی یووالی او حدث يې اوس نشته. رباني او مسعو هم داستشهادیانو په وسیله په خپلو کارو پسې ولاړل. د دوی ځینې قومندانان یازاره شوي او یاهم بدنام شوي دي. خو هغه پخوانی اعتبار اوس نه لري. یوازي سیال يې اوس د ورټولېدو محور دی، چې هغه هم اوس بیخي سپین ږیری شوی دی او اوس يې

ځانمرگي ❁ ۶۵

فعالیتونه هم ډېر محدود شوي دي. ځکه نور نو مسعود او رباني نشته چې داسلامي امارت خلاف دسیاف لاس نیوی وکړي.

یو بل ټ خطر داعش دی چې له تحریک سره سخته دښمني لري.

عبداللله: ولي دطالبانو تحریک له داعش سره نه جوړېږي؟

مفتي انعام الله: یو زیات شمېر داعشیان لومړی طالبان ول، خو دطالبانو تریک یوه لویه څپه وه چې طدائصارو وروڼو په همکاري زموږ درورو هیواد پاکستان په پوځ کې رامنځته شولو. دتحریک په لیکو کې ډېرې جدي فکري خبرې نه شوې مطرح، ملگرو له ښارونو څخه دتحریک په شاراتگ او کویټي، پېښور او ایران ته په هجرت سره دا اختلاف لیر علي او ښکاره شو.

دتحریک سپین ږيري مولوي صاحبان مذهبي او اهل تصوف دي او دتحریک ځوانان بیا دشهید اسامه بن لادن دفعالیت او همکاري په اساس داسلامي نړۍ په فکري حلقاتو کې جذب شوو. او ډېر له تصوف سره جوړ نه دي چې یو شمېر یې ورور ولاړل د داعش په نامه یې بیرغ پورته کړ. چې په مشرقي، فراه ولایت او شمالي ولایتونو کې یې ډېر پلوي پیدا کړل. خوځلې یې دامارت له مجاهدینو سره جگړې وکړې چې شرعاً د داعشیانو داجکړې دافغانستان داسلامي امارت په خلاف ښکاره بغاوت دی. دبغاوت په مقابل کې جگړه کول سوچه او افضل جهاد دی، خو داعشیان دطالبانو دتحریک په سپین ږيرو په عقیده کې قوي دي. خوځلې یې په مباحثو او مشاجرو کې دناظر په توگه حاضر وم، چې دامارت طالبانو ماتې خوړلې ده. زموږ عملیاتي گروپ چې رهبري یې دحقاني صیب په ملگري کوي. له اسلامي امارت سره شرعي او سیاسي تعهد لرو، خو له داعشیانو سره هم کومه دښمني نه لرو. موږ یې داسلامي امارت له نورو گروپونو سره ارتباطي پول هم یو.

دفتي انعام الله او عبداللله تودوکیسو دونه جالب دوام وکړ چې نیردې یې موټر له تعلیمي مرکز څخه تېر شوی و. مفتي انعام الله موټر دروي او عبداللله ته وایي: نیردې

وچې زموږ دمرکز له څلور لارې تېر شو.

ته صبر چې موټر راتاو کړم. دیوه باریک سرک خواته چ په قیر شوې جادې څخه جلاشوی دی تاوېږي او څو دقیقې وروسته موټر دیوه مکتب مخته دروي. خپله له موټره ښکته کېږي او دمکتب دروازه ټکوي. کله چې دروازه خلاصېږي یو قوي او جگ سړی راوړي او به مفتي انعام الله ته سلام ور اچوي او ژر دروازه خلاصوي تر څو دمفتي انعام الله موټر ورننوزي. موټر دمکتب منځ ته نښاسي او عبادالله ته وايي: رابنکته شه اتله.

دوی دواړه ساختمان ته ننوزي اومفتي انعام الله یو کاغذچې ددرس او نورو ځینو ورځنیو فعالیتونو مهال وېش دی عبادالله ته ورکوي او ورته وايي چې بزڅ لومړي به چای وخورو بیا به په دې لومړني څلور میاشتي مهال وېش عمل کوو له خیره سره. دعبادالله چې ستر گې په مهمال وېش ولگېدې وې ویل: دادی په خیر ددرسو او رزمي ورزشونو تر څنگ ډرېږوري، دسلو انداخت او له مین څخه گټه اخیستل هم رازده کوی؟

مفتي انعام الله: هو یو مبارز باید په دې ټولو شيانو وپوهېږي ځکه کله کله ضرورت ورته پېښېږي. نو سرله اوسه نورو ټولي خبرې دلومړی یوې میاشتي لپاره په همدې ځای پای ته رسوو، یوازې درس او تمرین شروع. سمه ده؟

عبادالله: سمه ده. زه تیار یم.

دیوې میاشتي لپاره هره ورځ دسهار له لمانځه وروسته دسهار ترچای پوري درزمي ورزشو او جمناسټیک تمرین کوي او دسهار له جای وروسته دغرې تر یولسو بجو دجهاد ایتونه عبادالله ته تدریسوي. وروسته له هغه بیا دغرې دډوډی او ماسپښین دلمانځه وقفه کوي. دماسپښین له لمانځه وروسته دغونډی لمنې ته دنښي ویشلو وسلو دزده کولو لپاره ځي دمازديگر دلمانځه تر وخته پوري او دمازديگر لمونځ هم اکثره وخت په هماغه ځای کي کوي. بیا دمانام تر لمانځه پوري وقفه کوي چې

ځانمرگی ۶۷

اغلباً په دې قفه کې ذکرونه او دورځنیو درسو تکرار کوي. دماسپښین له لمانځه وروسته ډېری یا داسلامي نړۍ خبرونه گوري او یا هم په افغانستان او عراق کې دبهرنیو نظامیانو دظلم ویدیو گانې گوري.

له یوې میاشتي وروسته، یوه شپه مفتی انعام الله دعبادالله دذهن دارزیایې لپاره له عبادالله څخه په کابل او غزني کې دشیعه وو دپرمختگ په هکله پوښتنه کوي چې داچوته کړي چې عبادالله یې په هکله څه نظر لري.

عبادالله: دهغوی ملاتړ ایران په مستقیم ډول کوي او رهبران یې هم په خپلو خلکو ډېر مهربان دي او زړه ورباندي سوځوي.

مفتي انعام الله: نه ټول یې داسي نه دي. ایران یې رهبرانو نو ته زوازي خر څه ورکوي، بل شی نه. اصل یخبره ددوی په منځ کې دهغو کوچنیو کافرانو ده چې له اسلام سره ډېره بده دشمني لري اوډېری مسیحيان شوي هم دي. هره ورځ داسلامي شعایرو په خلاف ناروا تبلیغ کوي.

عبادالله: واللہ څه ووايم؟ ټول دیوه باغ گلان دي.

مفتي انعام الله له دې خبرو وروسته دې نتېجې ته ورسېد چې له عبادالله په دې برخه کې ژر کار نه اخیستل کېږي. بیایې مهال وېش یوڅه ورتغیروي او دیوې میاشتي لپاره دشپې له خوا دیوه شاعت لپاره دغرب ددې دوو وروستیو پېړیو دجنایتونو تاریخ تدریسوي چې بغریانو دمسلمتانانو دورکېدو اوددوی دځمکو دغصب لپاره یې څه ډول طرحې او پلانونه په کار واچول او په دې وروستیو شلو کلونو کې څنگه ځیني رهبران دمشرک اسلامي هیواد د رامنځته کېدو په لاره کې خنډ وگرځېدل، چې په دې برخه کې زموږ ملگري او ورور هیواد پاکستان ډېري لویې قرباني ته حاضر و.

ټول پوځ او وسلې داتومي بم په گډون دهمدې متحد اسلامي هیواد په واک کې

و؛ چې په لومړیو کې به مو دافغانستان

او پاکستان له ادعا څخه شروع کوله او کشمیر به مو هم په زور له هندوانو څخه

نیوه ددې جنگ په پایله کې ددې امکان و چې دبهارت مسلمانان هم له مورې سره یو ځای شوي وای او دبهارت ډېرې برخې مو له هندوانو څخه نیولې وای.

په بنګلډېش کې هم وضعیت زموږ په ګټه تغیر خوړ. داڅپه دنورو اسلامي هیوادونو په لوري هم تله ځیننو دسرو لښکرو په مقابل کې دجاد مدعیانو له دې ارمان سره خیانت وکړ او خدا بیاک طالبان ددې ماموریت لپاره پیدا کړل. طالبان نو زموږ دپاکستاني انصارو ورورینو او عربو په همکاري په ډېره ښه توګه ټول ځایونه فتح کړل. مګر داحمد شاه مسعود له مړینې وروسته کله چې زموږ مشرانو دنړۍ دفتحي پلانونه وټرل یو ځل بیا دنړۍ دسیاست نقشې تغیر وکړ. حتی زموږ ځینو دوستانو چ

ې لهماوږ سره تر اوسه لا په پټه همکاري کوي، هم په ظاهره کې زموږ په خلاف اعلامیه صادره کړه. او موږ یې دټولو داجماع په اساس تروریستان اعلان کړو. اشغالګر ځواکونه یې افغانستان ته راوستل. په هیڅ افغان نارینه او ښځینه یې رحم ونه کړ. افغان نارینه بندیانو ته یې په بندیخانو کې سپي ورخوشي کړل. ددې وطن په پټک لمنو ښځو یې تیري وکړل او دافغانستان ټول کنټرول یې یا په خپل لاس کې واخیست یا یې خپلو غلامانو ته ورکړ.

دې تاریخي دريو په تعبادالله ډېر تاثیر وکړ او دهغه عقده یې دافغانستان ددولت او دناټو دنظامیانو په مقابل کې ډېره راوپاروله ان تر دې چې ددې دوهمې میاشتې د درسو په ختمېدو سره چې په افغانستان کې هم هوا ورو ورو دپسرلي کېده، یوه شپه عبادالله مفتي انعام الله ته وویل: مفتي صایب زما لپاره داډېره دردناک حالت دی چې خدای پاک هر شي موږ ته راکړي دي خو دکفارو په مقابل کې دحرکت غیرت نه کوو.

مفتي انعام الله: زه تا درک کوم، هر مسلمان ځوان باید همداسې احساس ولري. داسې شرایط او فرصتونه ډېر کم خلک په اختیار کې لري. موږ دنړۍ اوزمانې له نهتر ټولو قوي طواغیت سره لاس او ګرېوان یو. له ناټو سره جګړه کول هم دهر ملت

خانمرگی ❁ ۶۹

کار نه دی. استشهادهایان له ناټو سره د مبارزې په سبب داسلامي امت دگوتې دالماسو غمي گرځېدلي دي. زموږ هيڅ باور او عقیده نه وه چې دداسي عزت او سرلوري څښتنان دي شو، ولي اوس وینو چې ډېروو اسلامي هیوادو له اسلامي امارت سره دمرستي لاس یو کړی دی.

روسانو ایرانیانو، چیچینیانو چې په کابل باندي زموږ دحاکمیت د دوران دښمنان ول اوس ډېر نیردې دوستان گرځېدلي دي چې دا په موږ باندي دخدای پاک عنایت او توفیق دی. حتی دمزدور کابل دحکومت ځیني مشران لاپه پټه کي داسلامي امارت مجاهدینو ته پیسې او نور ضرورت ور توکي ورلېږي. داسلامي امارت اسیران دریژیم په زندانو کي داسلامي امارت د دښمنانو له ټول منافقت سره سره بیا هم ډېر باعزت او باغوره دي چې اکثریت یې له دریو تر څلوروو کلونو راپه دې خوا دکابل په دولت کي داسلامي امارت دنفوذ پر بنسټ ازاد شوي دي او تر اوسه پوري زموږ هيڅ بندي زموږ دپېرته ورتگ له وېري چانه دی اعدام کړی.

دوی دهمدې تو دې کیسې په حال کي دي چې انعام الله ته زنگ راځي، موبایل له جبهه راباسي او له مقابل لوري سره په موبایل کي خبرې شروع کوي.

انعام الله: بلې، السلام علیکم ورحمت الله... الحمدالله تاسي څنگه یاست؟
څه شی؟ رښتیا؟ څه وخت؟ څنگه داسي وشول؟ ولي زموږ انصاري ملگري متوجه نه و؟ نو څه بایدوکړو؟ حتمی، حتمی باید غچ واخلو. نو اوس دخدای په امان وروسته خبري کوو.

مفتي انعام الله موبایل بندوي او په جیب کي یې اچوي. لاسونه سره سروبي (موبني)
له ډېره درده ډگ ځگپرووی یې خپږي او جاسوسانو ته ښکځلي کوي.

عبادالله: خیر خو دی؟ ولي دونه په غوسه یې مفتي صایب؟

مفتي انعام الله: امیر المومنین اختر محمد منصور یې په شهادت رسولی کفارو.

عبادالله: څه شی؟ رښتیا؟ امیرالمومنین شهید شو؟ باید ارام کښې نه نو او انتقام

واخلو.

مفتي انعام الله: بايد دنيا ورباندي تنگه کړو. دوی نه پوهېږي چې دخدايي له لښکرو سره مقابله کول ناممکن دي. که مو په زرگونو ملگري شهيدان شي بيا هم مخلصين شته چې دايرغ لوړ وساتي.

عبادالله: مفتي صايب، دغج اخيستلو لپاره بايد څه وکړو؟ مفتي انعام الله: عجله شيطان کړې ده. بايد په ډېر دقت يو ښه دخټک(چکش) واری ورباندي وکړو. بايدداسي ټک ورکړو چې دناتو ټول پلو يان دغم په ټغر کېښي. داتلانو او قهرمانانو يو گروپ بايد داکار وکړي نه يوکس.

مفتي انعام الله ددې ځوان ذهنيت کاملاً دې ته چمتو کړی دی چې په يوه حمله کي گټون وکړي. او س ددې وار رارسېدلی دی چې هغه له هغه گروپ سره معرفي کړي چې دوی په گټه حمله کوي.

عبادالله: استاذ نن ورځ دسبق ويلو جوصله هم نشته، امکان لري چې درس ووايو؟ مفتي انعام الله: هو ولي نه؟ نو راځه چې يو ځای ته په چکر ولاړ شو او وځيني دوستان ووينو چې لير ددزړه درد ورسره شريک کړو.

دوی دواړه ټلو ته چمتو کېږي. انعام الله واسکت اغوندي لنگی په سر کوي او عبادالله ته وايي: ښه دی چې ته هم لنگی پر سرکړې. خو ژر اماده شه!

عبادالله: زماننگی تياره ده دادی ژر اماده کېږم ترڅو چې ته موټر چالانوي زه در رسېږم. مفتي انعام الله موټر دموټر اوبه او مبلایل چک کوي چې کم شوي نه وي. وروسته کله چې دی موټر چالانوي عبادالله دموټر دروازه خلاصوي دموټروان دخنگ په سيټ کي کېښي او مخ مفتي انعام الله ته وراړوي او وايي: استاذ ژر حرکت وکړه چې دنيا بيخ ييراباندي تنگېږي. داپه مسلمانانو باندي څه حال راغلی دی؟

مفتي انعام الله يوه دطالبانو ترانه چې دخانمرگي په هکله ده اوډېره پارونکي ده

خانمرگی ❁ ۷۱

دموټر ټیپ ته وراجوي او بیا موټر روانوي. عبادالله یو په بل پسې ترانو ته په ډېر دقت غوږ نیولی دی او له هرو څو دقیقو وروسته سور اسوبلی وکارې.

عبادالله: استاذ دازموږ په مسلمانو خلکو څه ډول سرپال راروان دی چې ختمېده نه لري. ټول جنگونه یوازي داسلامي نړۍ په خاوره دي. له یوې خوا کفارو دې ته سترگې نیولې دي چې څنگه مسلمانان برباد کړي له بلې خوا په ټولو اسلامي بلادو(بنارو) کي هیڅ داسي سیاستمدار نه شو پیدا چې دخپل ملت غمخور وي. زه خو ډېر له دې ژوندده سترې شوی یم. په مسلمانانو باندي دکفارو دظلمونو تر لیدلو خو باعزته مرگ ډېر غوره دی.

مفتي انعام الله: ستاټولې خبرې قبلوم، خو کفار ډېر پرمختللي نظامي وسایل لري چې موږ یې په مقابل کي جبهه یې جگړې نه شو کولی. حتی د دوی دغلامانو په مقابل کي چې اردو، پولیس او ملي امنیت دي هم جبهه یې جگړه نه شو کولی. یواز یوه لاره راپاتي ده او هغهن داده چې د دوی د دې ټول و امکاناتو په مقابل کي دایمان له جذبې او قوت څخه کار واخلو او د استشهادي شهیدانو کاروان ته روامم ورکړو. ددې خبرې په اورېدو سره عبادالله په خبرو کي ډېر ځنډ کوي په سوچو اوفکرو کي ډوبیږي او له ځان سر هداکلمه ورو ورو تکراروي؛ استشهادي؛ استشهادي؛ استشهادي.

بیا هم دواړه ارام ترانې ته غوږ نیسي یاو له څو دقیقو ورسته مفتی انعام الله عبادالله ته گوري، د عبادالله له سترگو اوبنګي رواني دي او سترگې یې پټې نیولې دي. انعام الله نور ډاډه کېږي چې بنکار داماده کېدو په حال کي دی. او ددې وخت دی چې داخل ته ورشي.

انعام الله خپله موټرواني کوي او عبادالله ته هیڅ غږ هم نه کوي. هغه پرېږدي چې تر څو یې ژړا ختمه کړي او په ارامه فضا کي فکر وکړي.

موټر یې مطلوب ځای ته رسېږي. انعام الله له جبهه موبایل راکاږي اوزنگ وهي.

له خو ثانوی وروسته یې مقابل لوری ځواب ورکوي. دوی یو له بل سره سلام علیک کوي او انعام الله ورته وايي: دملا رسول دکلي دسر په لاره کي یو. انعام الله: سمه ده منظر یو، هو خپل موټر دی راسره.

وروسته له خو دقیقو یو ځوان په بایسیکل سپور رارسېږي او دوی ته په لاس اشاره کوي تر څو په ده پسي له شا ور روان شي. دوی ورو ورو په بایسیکل والا پي له شاروانېږي او یوه باغ ته رسېږي. دباغ دروازه ورته خلاصوي او موټر دیوې ونې لاندې په یوه گوبنه کي دروي او دواړه له موټره رانښکته کېږي. هماغه په بایسیکل سپور ځوان له دوی سره پوښتنه کوي او وايي: ستاسي موټر دي همدلته وي. تاسي په ماپسي راځئ چې یوه بل باغ ته ولاړ شو.

دوی په دې ځوان پسي له شا ور روانېږي، په باغو کي له خو عمومي اوڅو فرعي کوڅو تېرېږي او بلاخره یوه باغ ته رسېږي. چې دغوړو له دوه منیو اوسپنیزو تیمونو څخه جوړه دروازه پکي ایښې ده. دروازه ټکوي. یو ځوانکی لهکر کي دوی په دروازه کي ويني او پوښتنه ځني کوي چې څوک یاست؟ له دوی سره راغلی ځوان ځان ور نیردې کوي او وايي: زه حکمت الله یم دملا سید گل: انډیوال ۲۷۴۹۰ شیمشاد زما شفر دی.

هغه شفر په خپل موبایل کي لټوي اوله یوې لحظې وروسته دروازه ور خلاصوي. او دوی باغ ته ننوزي. چاچې دروازه خلاصه کړه، له دوی سره پوښتنه کوي او دوی دیوې ونې لاندې سپوري ته هوار فرش ته رهنمایې کي چې یو څوته ځوانان نور هم په همدې فرش له دوو دمنځني عمر لونکو کسانو سره ناست دي. دوی ټول له خپلو ځایونو راولاړېږي او په ډېر صمیمانه اومینه ناک ډو له انعام الله او عبادالله سره روغېږي کوي.

مفتي انعام الله دوی ته عبادالله ورمعرف یکنوي تاو ورته وايي چې دی دډېرو باستعدادو او با تقوا چړیانو له جملې څخه دی. همدارنگه انعام الله هغه دوه کسه

ځانمرگی © ۷۳

چې منځنی عمر لري او تورې لنګۍ يې په سر دي داسي معرفي کوي: مولانا صيب عبدالحليم دبنکي بدخشان ولايت څخه او زموږ دټولو استاد دی، مولوي صايب سرفراز خان دوردګو ولايت دی، ډېر خوش طبع انو زموږ دستر ګو تور دی.

مولوي عبدالحليم دنوموړي خبر پيرې کومي دوی ته مخ وراړوي او وايې: شفيق الله جان زموږ دمجاهدو او ذکي چريانو څخه او دبغلان ولايت، دواخان سيفي دقهرمان پرور ولايت کندهار څخه، رياض احمد خان دانصارو مجاهدينو له جملې څخه دی او دبنکلي پنجاب څخه، شوکت بابي دکراچي څخه، حميدالله نارويي دبلوڅو مجاهدينو له جملې څخه. خپلو ملګرو ته مخ وراړوي او مفتي انعام الله هغوی ته ورمعرفي کوي. دوی سره کښېني او ديوه او بل داحوال په پوښتلو شروع کوي. ورو ورو دافغانستان د اوسني وضعيت او دافغانستان ددولت دنظامي ځواکونو، طالبانو، ناټو او داعش ترمنځ دجګړې په هکله خبري شروع کوي.

مولوي عبدالحليم: امريکايانو په جګړه کي ماتي وخوړه، يوازي داخپله ماتي نه ښکاره کوي که نه وو تښتي ته ځان برابرې او ديوې بهانې په لټه کي دي.

مفتي انعام الله: سمه ده چې ماتي يې خوړلې ده، خو داميرالمومنين ملا محمد عمر مجاهد له رحلت څخه وروسته زموږ ليکي هم ډېري متحدې پاتي نه شوې. زموږ ځيني ملګري او دوستان ددنيوي ګټو په خاطر دامارت دطالبانو په خلاف لاس په کار شوي و او هره ورځ دتوطيې په فکر کي و.

مولوي سرفراز: که چېرته د داخلي ستونزو په هکله ډېر فکر وکړو شيطان موپه ذهنو کي نوري وسوسې هم اچوي. بهتره به دا وي چې ديوه داسي کار په اړه فکر وکړو چې هم مو دصف يووالی ورسره ټينګ شي او هم له دښمنه غچ پکي واخلو. داسي غچ ځني واخلو چې دطواغيت پښې په سپينه ماني کې ولړزېږي.

مفتي انعام الله: ګرانو دوستانو، زموږ لپاره دمبارزې شرايط ډېر حساس شوي دي. کفارمختلف چلونه او تکتیکونه زموږ دورکېدو او منحرف کېدو لپاره په کار اچوي.

له بله لوري زموږ د تحریک د طالبانو په لیکو کې هغه د تېرو کلونو صمیمیت شتون نه لري.

موږ او تاسې چې له انصاري ملګرو سره ښې اړیکې لرو او عرب مجاهدین هم له موږ او تاسې سره ډېر ښه دي، ولې یو بنیادي او بنسټیز فکر نه کوو؟

مولوی عبدالحليم: په داسې ښووه حالت کې یخنگه بنیادي فکر کوي چې له یوې خوا په څو ولايتونو کې په جګړه لگيا یو او له بلې خوا زموږ اوستاسي ځينو ملګرو د اسلامي امارت د مجاهدینو د نظر خلاف له بهرنيانو سره په مذاکره شروع کړې ده.

مفتي انعام الله: دمذاکرې په اړه یې دوه نظرونه لرو:

۱- ښايې د مادياتو فریب یې خوړلي وي او غواړي چې قدرت ته ورسېږي ثروت تر لاسه کړي، او د ټولو شهیدانو په وینو معامله وکړي او هم د یوې پټې معاملې په صورت کې زموږ د نورو هیوادونو مجاهدین لاس تړلي امریکایانو ته په لاس ورکړي.

۲- ښايې د ساست په ډګر کې زموږ د دوستانو په مشوره یې په پوځ کې یوه داسې لاره لیکه برابره کړې وي چې زموږ مبارز پټه په نړیواله کچه مشروعیت ورکړي. لکه څنګه چې دیني مشروعیت لري. چې دا کار زموږ په ګټه دی خوکه دقیق مخکې ولاړ شي، مګر د افغانستان دولت کوښښ کوي چې په مختلفو ځایونو کې زموږ مرکزونه له منځه یو سي اوتر څنګ یې دې ته هم باید متوجه شو چې د نورو هیوادونو د مجاهدینو سرنوشت چې زموږ د اسلامي امارت له مجاهدینو سره اوږه په اوږه جنګېدلي او درېدلې دي خراب نه شي.

مولوي سرفراز: زه په همدې خبرو ډیر باور نه لرم. که سوله وشي او ده مشترک دولت لپاره له نورو سیاسي ډلو سره یوځای کابل ته ولاړ شو حالت ډیر خرابېږي چې یو ځل هم د اسلامي امارت مجاهدینو ښارونه وویښي نور بیا زموږ په خبره نه کوي او د شخصي ژوند د جوړولو په فکر کې غرق کېږي بهتره داده چې یوازې د ټول افغانستان د فتح په فکر کې شو او نوري ډلې ورکې کړو چې بیا زموږ په خلاف د جګړې کولو

ځانمرگی ☉ ۷۵

فرصت پیدا نه کړي.

حمیدالله نارویی: ستاسي دا رقم خبري زموږ زړنه بېخې را اچوي. موږ په دې فکر کې یو چې د بلوڅو په خاوره به هم د اسلامي امارت بېرغ دروو. زموږ په ښارونوکې په سوني مذهب بو باندې ډیر ظلم روان ده او څوک یې هیڅ غږ نه اوري. مولوي سرفراز: نارویی وروره خپله شوله مو اوخوري او پرده مو وکړی. د ایران دولت اوس د افغانستان داسلامي امارت ملگر دی او ده امارت رهبري اوس نه غواړي چې څوک دې په ایران کې جگړه وکړي.

دواخان سفي: ولې موږ هم باید خپله دنده ترسره کړو. خصوصاً په دې شپو او ورځوکې چې دولت ډیر مست دی او په هره سیمه کې د مجاهدینو په خلاف عملیات کوي.

شفیق الله: زموږ خلکو د دولت په خلاف جگړه شروع کړي ده او کندوزیانو هم خپله بېرغ پورته کړې ده. په کابل کې باید یو ډیر لوی کار وشي چې وزر یې ورمات کړو.

مفتي انعام الله: زما په نظر دا بهترین کاردي چې دې کافرانو ته سم د لوړې سوبې ټکول ورکړو.

مولو رحيم: ټکول باید ونه دريږي. په هر حالت کې باید دوام وکړي. حتا که د اسلامي امارت رهبري سوله هم وکړي، موږ باید خپلو ټکولو ته دوام ورکړو ځکه ډيرو خلکو له دینه مخ اړولي دی اوله ورکېدو پرته یې بله لاره نشته.

مولوي سرفراز: زه هم موافق یم. هغه باغیرته ځوانان څوک دې چې د رسول الله حضورته ورشي او زموږ ټولو سلامونه ورته ورسوي، د څو دقیقو لپاره مجلس سکوت اختیارکړ او هر کس یواو بله ته گور!

دواخان سفي: زه او عباد الله ورور ځانونه چمتو کو او ان شالله چې یوښه میړانه

به کو!

مفتي انعام الله: څه نظر لري عبادالله خانه؟ غواړي چې د جنتوسردارشي، د رسول الله ديدن وکړي او که په دې له غمواو له گناهونو ډکه دنيا کې له موږ سره پاته شي؟ عبادالله: زه د اسلام په خاطر هرکارته چمتواو حاضر یم.

رياض احمد: د عبادالله خان او دواخان ايمانداري او زړه ورتيا مې ډيره خوښه شوه. رښتيا چې افغانستان ډير رشد او اتلان ځوانان لري. اوس په دې ډاډه شوم چې په کابل کې ده دوهم ځل لپاره د اسلامي امارت پېرغ رپېرې.

مولوی سرفراز: رياض صايب، زموږ دې داوطلب استشهادي ځوانانوته څه لارښونه او وړاندیز لري؟

رياض احمد: ښه ده چې دا دجنت سرداران چمتوشي او د عملياتو نقشه ورته برابره کړو.

دواخان سفي: موږ آماده يو. تاسي خپله نقشه راوړئ. موږ بلکل حاضر يو. رياض احمد: بايد يو داسي مهم کار وکړي چې هم دښمن ته ضربه ورکړي او هم د اسلامي امارت خلاف سياسي توطيو مخنيوی وکړي.

شفيق الله: بايد د شش درک د بريد نقشه چې څو ځلې مومخکې هم اقدام ورباندې وکړ خو ناکام شو؛ په کار واچو. شش درک په هره گوښه کې يو هدف دی او هلته عمليات هيڅ خطا نه لري.

مولو عبدالحليم: نو بايد فرصت له لاسه ورنه کړو او د عملياتو کار په ډير سرعت او دقت شروع کړو.

دواخان سفي: نو ولي ډيره لټې کوئ؟ خپله برنامه بايد ژر تطبيق کړو. عبادالله: زه اوس لا خپل ځان په جنت کې وينم. کاملاً آماده یم چې دا کافران جهنم ته وروان کړم، په زور ده خدای.

رياض احمد: نو نن مازديگر د سفر لپاره چمتو والی ونيسئ پخیر. په لاره بلد

ځانمرگی © ۷۷

کسان به تر هدفه گام په گام درسره وي.

شوکت بابي: زه هم تر سرحده درسره ځم، چې ليرې ترليړه خو دپروردگار په حضور کي ستاسي استشهديانو هم سفر وگڼل شم. ډېر مي زړه کبړي چې له تاسي سره په دې شهادت طلبانه عملياتو کي گډون وکړم. خو دلته هم ضرورت دی چې بايد دجبهې شا درته مديريت او کنترول کړم تر څو نور ځوانان هم ستاسي په څېر ستاسي په لاره ولاړ شي. ډوډی په يوه گل لرونکي دستر خوان کي ورته ږدي او يو دمنځني عمر اشپز ټولوته غږ ورکوي چې ډوډی تياره ده. راځئ له خيره سره....

په کراره په ډوډی خوړلو شروع کوي. دډوډی خوړلو په وخت کي شفيق الله عبدالله ته مخ وراړوي او وايي: يوه استشهادي خور هم له تاسی سره چمتوده تر څو له تاسي سره په دې دخير په امر کي گډون وکړي. هغه بايد له نيردې ووينئ.

عبدالله: زه ډېر نه پېرم خو هر څنگه چې مشران لازم بولي زه به خدمت کي يم. مفتي انعام الله: ځوانانو تاسي لير ارام وکړئ چې په لاره ستري نه شی.

مولوي عبدالحليم: رياض احمد، او شوکت بابي دباندي سره راوړي او دانور هر يوه يوه گونښه کي دراز غزېږي. دمازديگر داډان غږ دوی ټول له خوبه راويښوي او عبدالله په بېره دتشناب په لور داوداسه لپاره ځي. وروسته له اوداسه ټول راځي او په مولوي عبدالحليم پسي له شا دجماعت لمونځ کوي او مولوي عبدالحليم مخ دعبادالله خان او دواخان سفي خواته وراړوي او دعاپه لورې غږ په دې ډول وايي: خدايه! دا دوه ځوانان چي په دې نيردې ورځو کي ستاسي حضور ته درځي، ستا حضور ته يې موږ شفيع کوو. چې زموږ هيواد له کفارو خلاص کړي او اسلامي قلمرو ته په نړۍ کي پراختيا ورکړي.

خدايه! موږ ډېر گناهگار يو خو دامبارک ځوانان مو ډېرښه تربيه کړي دي. تر څو ستا دين لوړوساتي.

خدايه! زموږ انصاريي ملگروته ستا مهرباني او عنايت ور په نصيب کړې ترڅو په

افغانستان کي زموږ دمسلمانانو تر کاميابي پوري داسلامي امارت تر څنگ ودرېږي. ذوالجلاله! هر څوک چې په قلم، قدم او درهم باندي له موږ سره همکاري کوي استاد لايزال نعمت تر سيوري لاندي ځای ورکړي.

يا الله! ددې دووو استشهادي او گل گل ځوانانو مور، پلار او خپلوانو ته بدر او احد دشهيدانو په صف کي ځايورکړي.

آمين يارب العالمين!

مولوي سرفراز: نو لږ ژر ژر کارونه شروع کوو په خير. يو ځل هغه استشهادي خور وينو او خبري يې اوږو چې هغه څه ويل لري.

مفتی انعام الله: ډېره ښه خبره دي وکړه مولوي صايب. بسم الله!

ټول له خپلو ځايونو راپورته کېږي او دخپلو موټرو په لوري ځي. په موټرو کي سپرېږي او دمخې موټر رياض احمد خان دی. دشل دقيقه يې مزل وروسته دامهات المومنين مدرسې ته رسېږي. رياض احمد خان له موټره رانېکته کېږي او نورو ته په لاس اشاره کوي چې څوک له موټره رانېکته نه شي.

رياض احمد مدرسې ته ننوزي او له څو دقيقو وروسته بېرته دباندې راوړي. اوعبداللله ته وايي چې راځئ چې څو په خير، خوښدي راځي.

موټر وان حرکت کوي او لنډي کوتل ته نېږدې يو دکم وخت لپاره درېږي. له دوی سره دوه موټره نور هم يوځای کېږي چې په يوه موټر کې دوې ځواني ښځې ناستي دي او بل موټر هم امنيتي دی. خو داسي ملکي جامې يې په تن دي.

رياض احمد له يوه کس سره چې امنيتي موټر دمخې په سيټ کي ناست دی خبري کوي او نورو موټرو ته هم دحرکت دستور ورکوي. دوی ټول لواړگي ته رسېږي او هلته يوې کوتې ته دهغه موټروان له لوري چې ښځې پکي سپرې وي، رهنمايې کېږي. ټول دمېلماننه دکوتې په صالون کي سره کېښي. مولوي سرفراز مخ دعبداللله او دواخان لوري ته وراړوي او وايي: داډېر دڅوشحالي ځای دی چې تاسي دحضرت

خانمرگی ❁ ۷۹

محمد مصطفی حضور ته ورځي او په ياد ولرئ چې زموږ گناهکارانو سلام هم محمد رسول الله ته ورسوئ. تاسي خو پوهېږئ چې پيري او ضعيفي د دې سبب شوې ده چې ستاسې ځوانانو غوندي قوت او توانايي نه لرو. خو بيا هم په پدې بدبېر خوشحاله يو چې له تاسي اتلانو سره تر دې ځايه هم سفره شوو.

رياض احمد: اوبل دخوښي خبر دادی چې زموږ دوې خونېدي همله عبدالله او دواخان سره دجهاد عزم لري. غواړي چې له شهادت نه مخکي ددې دوو ځوانانو په عقد کي وي. تر څو له دوی سره يوځای جنت ته ولاړ شي.

دمجلس فضا څو دقيقې سکوت کېږي. وروسته له هغه انعام الله دعبادالله او دواخان څېرو ته گوري انو له رياض احمد څخه پوښتنه کوي: ددې دوو خویندو په هکله لير ډېر وغږېږه چې زموږ ځوانان له هغوی سره ښه وپېژني.

رياض احمد: زموږ داخور ماه جيينه نومېږي او دسوات ته اودا بله خور بخت بي بي نومېږي او دمردان ده. دوی دواړې زموږ دمدرس ښې انجونې وې او دايو کال کېږي چې داستشهاد لپاره يې نوم ليکنه کړې ده او لحظې شماري.

ماه جيينه: ډېره خوشحاله يم چې په دې نوراني اجماع کي له تاسي مشرانو سره يم. ما او بخت بي بي خپل ټول ژوند اسلام ته وقف کړی دی. او چمتو يو چې دخپلو مسلمانانو دعزت په خاطر خپل ځانو نه قرباني کړو. البته دا دشرم ځای نه بولم چې موږ هره يوه په خپله رضا يو له دې رشيدو ځوانانو سره چې داستشهاد اراده يې کړې ده دنکاح عقد وکړو. دې لپاره چې هم دلارې په اوږدوکي يو او بل سره نامحرم نه يو او هم له دنيا مجرد ولاړ نه شو.

مولوي عبدالحليم: ډېره ښه خبره دي وکړه لورې تاسي واقعاً شرعې خبره وکړه، خدای پاک مو دمحشر په ورځ دبي بي تر ټيکري لاندي راپورته کړه.

بخت بي بي: زه هم د دې طرف داره يم چې شرعي نکاح وکړو تر څو يو بل سره محرم شو.

عبداللہ: کہ دشمنانو اجازہ وی زہ غوارم چي له ماه جيسينې سره نکاح وکړم.
دواخان: نو زه هم دبخت بي بي سره واده کوم.
مفتي انعام الله: نو ځوانانو ولاړ شئ حما مونه وکړئ او پاک کالي واغوندئ چي همدا اوس مو دنکاح دعقد مراسم دایر کړو.
دپاکو کالیو له اغوستلو او چمتو کېدو له اظهاره ورسته دنکاح دعقد لپاره دعبداللہ او ماه جيسينې دنکاح خطبه عبدالحليم وايې اود دواخان او بخت بي بي دنکاح خطبه مولوي سرفراز وايې.
له دې دواړو ځوانانو سره ددې دوو انجونو دنکاح له عقده وروسته مولوي سرفراز دواخان سيفي او عبداللہ ته مخ وراړوي او وايې: ډېر ددې دنيا دخوندو نو په فکر کي مه کېږئ کونښن وکړئ چي ددې دنيا په جنجالو نو کي تر راگېرېدو مخکي جنت ته ولاړشئ او هلته موله دې مېرمنو سره يوځای نوی ژوند شروع کړئ.
ماه جيسينه: مولوي صابيه مورې هره لحظه دشهادت انتظار کوو خو صبر وکړئ چي په خير داخل ته ولاړ شو.
عبداللہ او دواخان له خپلو مېرمنو سره خپلو کوټو ته ځي تر څو دمتهلي ژوند تجربه کړي. دسهار داډانونو غږ دوی ټول راوښوي. دواړه مېرونه او مېرمنې يې غوسلونه کوي او ورسته له هغه دمتهلي دژوند دلومړني سهار لمونځ دانعام الله په امامت اداکوي. دسهار دلمانځه له دعا ورسته رياض احمد ټولو مقتديانو ته مخ وراړوي او وايې: داڅلور بخوراناں چي دوه نبيې شخينه اودوه يې نارينه دي الله ج لايق گڼلي دي چي دجنت سرداران شي که څه هم مورې او تاسي ټول داسي عظيمي خوشبختي ته منتظر يو، خو داچي دې څلورو وکولای شول چي په برياليتوب دې مرحلې ته ځانونه ورسوي، يوازي ددوی هڅې او استعداد نه دی، بلکه په دوی او کورنيو باندي يې دغفور او رحيم ذات ډېر نه ختمېدونکي مرحمت او مهرباني وه

خانمرگی ❁ ۸۱

چې دوی هریو کولای شي چې دپروردگار په حضور کي دخپلو کورنیو دغړیو او دهمفکره دوستانو شفاعت وکړي. انشاء الله چې دا څلور ته مبارک استشهادیان به دخپلې مهرباني تاو لطف له مخې دپروردگار په حضور کي زموږ او ستاسي شفاعت هم کوي. نو راځئ چ ط دې عزیزانو د وداع او خدای په امان یلپاره دسهار تر چایو مخکي دټولو مېلمنو او دوستانو په گډون یو دقرانکریم ختم وکړویو تر څو د دې څلورو دجنت دسردارانو سفر له خوښیو ډک واوسي.

دسهار داتو بجو په شاوخواکي یې دقرانکریم د ختم دعاوویله او له هغغه وروسته یې دسهار چای وخوړ او دسفر لپاره یې چمتووالی ونيو.

مولوي سرفراز: ځوانانو، زه له تاسي سره داوغانستن داخل ه ځم اوتاسي له دانورو ملگرو سره په همدې ځای خدای پاماني وکئ.

دواخان سيفي: سمه ده مولوي صایب، نور نو دوستانو موږ ته دعا وکړئ. انشاءالله چې ډېر ژر به هدف ته ورسېږو.

عبادالله: خو تر اوسه موږ ته هدف چا مشخص نه کړ؟

مولوي عبدالحليم: هدف به وروستی لارښود ملگري، چې له تاسي سره به وي تاسي ته درښيي. ډاډه اوسئ. خپله هرشی درته مشخص کوي.

عبادالله، دواخان سيفي، ما جبينه او بخت بي بي له مولوي سرفراز سره يوځای له ټولو دوستانو خدای پاماني را اخلي پ دوه سيټه پيکپ موټر کي چې دباندې ولاړ دی سپرېري او موټر دتوزخم دمرزي گذرگاه په لاره روانېږي.

په لارهه گي يوه اوبل ته په ډېره حيرانتيا گوزي او هریو فکرکوي چې نور به لاشه کېږي.

ماه جبينه: پوهېږئ؟ ددنيا ژوندډېر ستونزمن شوی او هره ورځ په دې دنيا کي داسي کارونه کېږي چې دانيان په حيث شرمېږم. په همدې اوغانستان کي خارجي اشغالگر هره ورځ ب گناه مسلمانان په شهادت رسوي. داسي یې ناموسه شرکتونه

دي چې افغاني بېچاره او بښايسته انجونې دخارجيانو مرکزونو ته وړي تر څو دپسو په بدل کي له هغو انجونو څخه نروا گټه واخلي. قسم په والله چې ستاسي دخلکو دعزت په خاطر مي پښتو او فارسي زده کړه تر څو ددې کافرانو په ضد يوداسي بنيادي کار وکړم چې ددط کفارو لپاره عبرت وگرځي.

مولوي سرفراز: خورې تاسي سم وياست. ستاسي غيرت دقدر وړدی. ستاسي انصارو خلکو غيرت او مېړانه د ټول امت وياړ دی. مورېر هم مبارزې او قرباني ته تيار ځوانان لرو چې په دې څو وروستيو کلونو کي يې په اشغالگرو باندي رڼا ورځي دتيارو شپو په څېر کړې دي.

عبداللله: دوستانو، دخداى په لاره کي تلل يوازي په الله ج توکل ته ضرورت لري. اوله پروردگاره په دې لاره کي دتوفيق غوښتونکي يو تر څو دکفارو په خلتاف يو داسي کار وکړو چې پکي دالله ج رضا حاصله شي.

موټروان موټر دروي او دوى ټوبو ته وايي: سترې مه شئ، له دې هاخوا زموږ موټر تللی نه شي نو تاسو خپله لار شئ. ها خوا دافغانستان موټر شته.

ټول له موټره رابښکته کېږي او بکسونه اوږو تهاجوي او په بېړه دمرز په لوري روانېږي.

مولوي سرفراز: ودرېږئ، چېرې تېز تېز ځئ؟ دلاره هغو کسانو ده چې پاسپورت لري؛ صبر وکړئ چې ما همغږي کړې ده دمسجد دې خواته راځئ.

ټول دمسجد ددېوال خواته گوښې ته څو دقيقې درېږي چې يو کس دمنځني عمر کس چې تورې چامې يې په تمن دي له موټره رابښکته کېږي اوله ولوي سرفراز سره ډېره گرمه پوښتنه کوي. او ممولوي سرفراز دوى هريو هاه ته معرفي کوي او ديوه او بل سره په پوښتنو او گروپونو شروع کوي.

مولوى سرفراز: حاجي عنايت الله شينواري، زما له ډېرو صميمي ملگرو څخه دى چې له کلونو راپه دېخوا د دووو ورونيو په څېر ملگري يو.

خانمرگی © ۸۳

حاجي عنايت الله: سلامت اوسې مولوي صايب، ته خپله زما دسترگو تور يې مور ټول په تاباندي وياړو.

دواخان سيفي: حاجي صايب عنايت الله خانه تاسي په همدې سيمه کي ژوندکوي؟

حاجي عنايت الله: نه زه په لوراگي کې ژوندکوم خو دلته دترانسپورتي خدماتو دفتر لرم. زيني تجاران چه گمرکی اسناد اونور کاغذونه يی سم نه وی مونږ ورته جوړو.

عبادالله: څنگه له سرحده تېر شو؟

حاجي عنايت الله: تاسي ټول زما دفتر ته راشئ. وطن ته د بېرته راگرځېدو سند درته جوړوم چې تر هدفه په ډاډه زړه ولا شئ. يوه پيال له چای هم له ماسره وخورئ. حاجي عنايت الله مخته مخته روانېږی اوټول دده له شاپه لاره روان دي. سرحدي دروازي ته نېرېدې ديوه سراي په دوهم منزل کي يوه دفتر ته ننوزي چې دوه اداري ماموی =رین کاري مېز شاته ناست دي او يو دمنځني عمر سړی مېلمنو ته چای راوړي.

حاجي عنايت الله: خوښدو، تاس دې دڅنگ دفتر ته ولاړي شې چې زموږ دمېلمانه کوټه ده. دلته نامحرم خلک تگ راتگ کوي.

بخ بي بي او ماه چيینه دمېلمانه کوټې ته ننوزي. عبادالله هم غواړي چې له خپلې مېرمنې سره يوځای دمېلمانه کوټې ته ننوزي خو ماه چيینه ورته وايې: مه را ننوزه چ طيوه بله ښځه هم ده.

عبادالله بېرته دفتر ته راگرځي او حاجي عنايت په شوخي هغه ته وايې: ځوانه دلته بيخي ډاډاوسه مور قبایلي خلک يو اوهيڅوک دبل چاناموس ته کتلی لانه شي. وطن ته دېرته راگرځېدو(برگشت) د ورقو له چمتو کېدو ورسته لير لير دتگ لپاره جمتمو والي نيسي خو حاجي عنايت الله له جبهه موبایل راکارې او يوه کس ته دموتېر

درالېرلو لپاره پیغام لیري.

حاجي عنایت الله: تر شو دقیقو پوري چې موټر رتیرېری دتورخم د دروازې خواته ورو ورو حېکت کوو چې هه زمام ملگری سرگردان نه شي.

عبادالله او دواخان له خپلو ځیونو راولاړېږي او خپلو مېرمنو ته هم غږ ورکوي.

حاجي عنایت الله: تاسي بنکته شی ملگرو له شا مو تور سرې (سیاه سرې) را روانې دي.

هر کس خپل بکس راپه اوږه کوي او دتورخم ددروازې په لوري ځي. دتورخم سرحدي سرتېری چې دحاجي عنایت الله غوندي سترگې یې دي، هه ته په احترامم او شیطانت امېز ډول سلام ور اچوي او ورته وايي: بیاد یهم مبارک وي شېخ صیب. دوستانو ته جنتونه غواړم.

حاجي عنایت یوازي دسر په بنورولو او تبسم دسرحدي سرتېري ځواب ورکوي. له سرحدي حوبلی څخه دافغانستان ددروازې خواته نیردې کېږ یو عبادالله له لري دافغانستان خلک او موټر ویني او په خوشحالي ماه جینې ته وايي: هاغه دی زموږ هیواد. وگوره خونه بنکی دی. عجب رستورانونه لري.

مولوي سرفراز: عبادالله بجیه پام دي وي چې په بنځو موڅوک پوه نه شي چې پاکستانی دی. هیواد ته دبېرته راگرځېدو پهوړقو کي یې هویت افغانی لیکل شوی دی.

ماه جیبینه: زړه مو ډاډه اوسه مولوي صایب. موږ نه شي پیژندلای.

حاجي عنایت الله شینواری له ټولو سره خدای پاماني کوي او ممولوي سرفراز ته وايي: دافغانستان له دخولي دروازې لیر لږ یو فلاینکوچ موټر درته منتظر دی. دموتیران نوم یې سیداجان دی. صبر وکړئ چې یو ځای بکس نموپه موبایل وتاخلم او په واتسپاپ یې ورته ولېږم.

مولوي سرفراز: تردېره دې ژوندی یې شینوتاری صایب، ته خو دټول تحریک

ځانمرگی ۸۵

دسترگو نور یې. هر وخت چې مو بېرته دولت ونيو ته د تورخم دگمرک ریس یې په خیر. ټول دلاسوپه ښورولو سره ورور ورو له حاجي عنایت الله لرې کېږي او افغانستان ته داخلېدونکي دروازي مخي ته رسېږي. افغاني سرحدی سرتېري ته یې هیواد ته دبېرته راگرځېدو دورقي هب ښوولو ره دننوتو اجازه تر لاسه کړه. لېر لري یې په فلاينکوچ موټر سترگې لگېږي چې د دوی په ورنیږدې کېدو سره موټروان له موټر هرابنکته کېږي او دوی ته ورغږ کوي: ستري مه شی؛ زه سیدا جان یم.

مولوي سرفراز: او موټروانه ورورنه څنگه یې؟ بیا می هم دا دی په خیر ولیدلې او لادونه دي ښه دي؟

سیداجان: سلامت اوسې ملا صایب. مور ټول ښه یو، ستاسي دعاګاني دي. تاسي په خیر راغلاست؟ ملګري او دوستان هم ښه دي؟ په خیر راورسېداست؟ سیداجان له ټولو سره پوښتنه وکړه او بکسونه یې دموټر په شا کی کېښودل او مخ یې دمولوي خواته ورواړاوه او ویې ویل: مولوي صایب، لاره لیر اوږده ده، خویندوتهووايه چې په کوم سېټ کې خوشحاله دي؟ مولوي سرفراز: زما په زړه خوکه وي، هره یوه دي دخپل خاوند ترڅنګ کېښني. بخت بي بي: سمه ده مولوي صایب. هره یوه به دخپل محرم تر څنګ کېښنو چې په لاره کې کوم ضرورت پېښ نه شي یا مو زړه بد نه شي په موټر کې.

ټول په موټر کې سپرېږي او سیداجان دسفر ددعا په ویلو مموټر ته حرکت ورکويږ دجادې دواړو خواته منظرې ټولو ته ډېرې جالبې وې. دجادې چپټ خواته له تورخم څخه لیر لري چې ټول ځایونه وچ دي، خو شنې ونې لیدل کېږي او عبدالله په ډېره حیرانتیا له موټروانه پوښتنه کوي: سیداجان استاذ، په دې وچه سیمه کې داوڼي څه کوي؟

مولوي سرفراز غوښتل چې ژر ځواب ورکړي، خو سیداجان وویل: څوکاله مخکې دلته دسیاف قرارګاه وه. په هغه وخت کې زه او مولوي صایب سرفراز په

جلال اباد ښار کي و، او زه دمولوجي صايب موټر وان وم. ملا صايب هم زمور ډټولي قطعې سياسي امر و. خدای خوشته ښه کش او فښ يې درلود. داسي دصايب منصب درشې به يې اغوستې وه چې ځل اوبل به کېده. بيا يې د ډاکټر نجيب په خلاف کودتاه وکړه، خو نه پوهېږم چې څه رقم يې راز افشاشوی و، او روسته له دې چې د دفاع وزير صايب هم له کابله پاستان ته مهاجر شو. مور ټول پېښور ته ولاړوچ پکيسه ډېره اوږده نه شي، دافرازگاه داتحاديانو وه، او ډېرې اوږدې اوږدې بنمخې يې جوړې کړې وې. داسي ويل کېدل چې سياف دتنظيم ټول مالونه دلته او ځايو ته انتقال کړي و، او حتی دغره په سر کي يې لاپوسته جوړه کړې وه. دلته يې ژوره څا کښلې وه او لږه دې ځايه يې وبه(اوبه) وړې. ډېر لوی لوی خيالونه يې ليدل. هغه دلته څاه کښلې وه او ويل به يې چې څوک دپاکستاني ورونيو له تھانې نه اوبه رانه وړي، ډېر بخیل انسان و.

نه يې غوښتل چې پاکستانيان داوغانستان عسکرو ته داوبو ورکولو په ثواب کي شريک شي. بيا داځای همداسي ورنه پاتي شو او داسلامي تحريک طالبانو ټول شيان خراب کړل. يوازي همدا څاه پاتي ده چې خلک اوبه ورنه وڅښي. مولوي سرفراز: سيداجانه، د فلم غوندي د کيسه ټکي په ټکي ورته وکړه. پرېږده چې داسيمي ووينی و خونډورنه واخلي.

دواخان سيفي: دسياف په باره کي زمور استادانو هم ښه نظر نه درلود. هغه کوم ځل ډير صايب سره جنگ هم کړی و. بخت بي بي: ولي په اوغانستان کي له پاکستانيانو سره دښمني زياته ده؟ پ همور خو داوغانستان حلك له ځانه هم ډېر گران دي.

مولوي سرفراز: ځيني خاينين شته چې له پاکستان سره دښمني کوي. که داخيانان نه وای والي به اوس له دونه ډېو ستونزو سره مخ و. مور ټول مسلمانان يو او يو مرام لرو. څونه به ښه و چې يودولت مو درلودای، يو قوي اسلامي هيواد موجور کړی وای

خانمرگی ۸۷

او اسلامي بيرغ مو په ډهلي، بخارا، او سمرقند کي درولي وای.

سیداجان: اجازه ده چې دترانې یوه کیست ورواچوم؟

عبادالله: وروایې چوه استاذ چې وایې ورو او لیږ مو فکر بلې خواته واورې. طالباني ترانه دموټر په ټپ کې ارامه کي چالانه ده او په موټر کي سپاره کسان هم لیږلېر خوب وړي دی خو مولوي سرفراز له سیدا جان سره دمخ په سیت کي وینس دی. دریکشو دهارن غږونه ټول راوینسوي. کله چې متوجه کېږي گوري چې دښار په منځ کي دي او لاره هم ډېره مزدحمه ده. رکشې به سرک داسي تېزي رواني دي لکه د دریاب ماهیان. درکشې هارنونه دې ښار ته نوي داخل شوی افراد ډېر په عذابوي.

عبادالله: چې رته راورسېدو استاذ؟

سیداجان: په جلال اباد ښار کي یو.

عبادالله: دا دکبیر کارېز سیمه چېرته ده؟

سیداجان: شو دقېقې مخکي له کبیر کارېز څخه راتېر شو. تاسي ویده واست. عبادالله: زمان دپلار یو ډېر صمیمي ملگری دکبیر کارېز دی او پلار مي راته ویلي و چې هر وخت جلال اباد ته ولاړې یو ځل دهغوی احوال واخله. سیداجان: غوسه دي نه ورته راځي لالا. دکبیر کارېز خلک دتحریک له غږو سره ښه چلند نه کوي انو ډېری یې له امنیت سره همکاري کوي. هیڅ ښه نه ده چې ویې وینې.

ماه جبینه: څه یې کوي عبادجانه چې وینې یې، ددې خلکو له لیدو تېر شه. استاذ ډرایور داخلک ښه پېژني.

سیداجان: ملگرو دمېلمستون مخې ته مو راورسېداست. تاسي رابنکته شئ په خیر چې زه ولاړ شم اوستاسي دخوراک لپاره یو شی راوړم. مولوي سرفراز: دننه څوک شته؟

سيدا جان: هو شته دوکيل صايب اشپز تل دلې وي. خو بنايې يوازې دځان لپاره يې ډوډۍ پخ کړې وي. او ماهم نه ورته وويل چې مورډ درځو او ډوډۍ مونه ده خوړلې.

بخت بي بي: نو لير اوغانۍ قابلي هم درسره راوړه چې زما ډېره خوبنه ده.
دواخان سيفي: لکه چې مورډ ټول قابلي غواړو.
عبادالله: زه هم قابلي خورم.

مولوي سرفراز: سيدا جان استاذ ټولو ته وطني قابلي راوړه چې درې خوراکه سيخ کباب هم ورسره وي چې دميدان ښار دکباب په ياد کي يې وخورم. په ميدان ښار پسې ډېر خپه شوی يم. ارمان چي تللی نه شم.

سيدا جان ځي او له نيم ساعت وروسته بېرته راگرځي. دوی ټول په کوټو کي ځای په ځای شوي دي. او يوازي مولوي سرفراز په سالون کي له اشپز سره ناست دی او کيسې کوي.

سيدا جان: اشپز وروره څه حال دي دی؟ زه نه رانوم او ولاړم چې مېلمنو ته لير ډوډۍ راوړم. پوهېدم چې تا ډېره ډوډۍ نه ده پخه کو=پرې او ماهم زنگ ونه واهه چې په حمت نه شي.

اشپز: ډېره ناځواني دي وکړه: سيدا جان استاذ. زه دخلکو خدمتگار يم. وکليل صايب ماته ويلي دي چې تل ستاسي دمېلمنو خدمت وکړم.

سيدا جان: نو همدا ډوډۍ دزواخله او په غوريانو کي يې واچوه چې سرېږي.
مولوي صايب هم دوستانو ته غږ ورکوي.

مولوي سر فراز: هلکان ستري شوي دي. ډوډۍ راوړئ چې هر يو يې له خپلې ښځې سره ډوډۍ وخوري.

سيدا جان: ملا صايب عجبه خبره دي وکړه والله. داد يزههه او اشپز هم ژر ژر

خانمرگی ❁ ۸۹

شيان تياروو. ډوډی خوري، لمونځ کوي او ټول يوه سترگه خوب ورته کوي چې سترپيا يې له منځه ولاړه شي.

مازديگر لمانځه ته راپورته کېږي او مولوي سرفراز عبدالله او دواخان له ځانه سره دباندې بنارته بيايي. دمانځم لمونځ هم په جامع مسجد کي په بنار کي کوي او وروسته بېرته مېلمستون ته راگرځي. کله چې مېلمستون ته رارسېږي گوري چې څو لوکس ماډل موټران د مېلمستون شاته ولاړ دي او په کوڅه کي ډېر مسلح کسان هم ليدل کېږي.

ددې وضعيت په ليدو سره عبدالله ډېر وېرېږي، خو يو له باډيگاردانو غږ کوي: مولوي سترپي مه شي پخپل راغلې؟

مولوي سرفراز له هغه سره پوښتنه کوي او دوه مېلمانه هم ورته معرفي کوي. اوهم هغه دې مېلمنوته معرفي کوي چې ملنگ جان دوکيل صيب ورور دی. ملنگ جان: مولوي صايب مهرباني وکړئ دننه درځئ. وکيل صايب مو پوښتنه کوله.

ټول مېلمستون ته ننوزي او دصالون په منځ کي سيداجان له وکيل صيب سره ناست دی او کيسې کوي.

مولوي سرفراز: السلام عليكم ورحمت الله، څه حال دي جناب وکيل صاحب؟

وکيل: وعلیکم السلام قارمان او مبارز مولوي صايب. په خپل راورسېدې؟ ډېر درپسې خپه شوی وم.

مولوي سرفراز: وکيل صايب عبدالله خان او دواخان زموږ د دوستانو له ډلې څخه دي چې دواړه له ماسره په دې سفر کي دي، البته بنځي يې هم ورسره دي.

وکيل: نام خدا، دادووه ځوانان خو دشمشاد ونې دنباخونه دي. ودرېږه چې ټينگ يې په غېږ کي ونيسم چې دمحشر په ورځ زما بېچاره شفاعت هم وکړي.

عبادالله: سلامت اوسې وکیل صایب، تاسي خلکوته ډېر خدمت کوي. بنايې شفاعت ته مو ضرورت نه وي او ددې نېکو اعمالو په اساس جنت ت ولاړ شئ. وکیل: داوطن او اسلام په مورډېر حق بري خو ددې کفارو په مقابل کي مولا سونه ترلي دي. ددې اشغالگرو په مقابل کي هيڅ غټ کار نه شو کولای.

مولوي سر فراز: وکیل صایب محترم، تاسي تحریک ته ډېر خدمتونه کړي دي چې خدای پاک به ددې اعمالوسل برابره ثوابونه درکړي. ته داشغالگرو په مقابل کي د گمنام سرتېري په مثال مبارزه کوي.

وکیل: ملگرو دکابل لاره هره ورځ ډېره تلاشي لري. راځئ چې همدا اوس زما په موټر کې له ماسره يو ځای حرکت وکړو په خير.

عبادالله د دواخان او سرفراز خواته داسي گوري لکه ډېري پوښتې چې يې په ذهن کي وي. او غواړي چې نظر يې واورېدل شي.

مولوي سرفراز: وکیل صایب ښه پوهېږي چې دلاری وضعیت څنگه دی؟ خونیندو ته هم احوال ورکړئ چې حرکت وکړو په خير تر څو چې سهار کېږي، کابل ته ورسېږو.

عبادالله او دواخان ولاړو او له خودقيقو وروسته يې له ښخو سره يوځای له کوټو راووتل.

وکیل: خوبندو ستړي مه شئ؟ خدای دي وکړي چې ډېري به نه ياست ستړي شوي؟

بخت بي بي: سلامت اوسې وروره.

مولوي سرفراز: نو راځئ وکیل صایب حرکت وکړو په خير.

وکیل: زه چمتو یم. تاسي مو خپل لوازم هلکانو ته ورکړئ چې په موټر کي يې ځای په ځای کړي.

خانمرگی ۹۱

ټول له مې لمستون څخه زاوړي او له سيداجان سره خداى په امانى كوي. مولوي سرفراز له وكيل سره په موټر كې سپرېږي چې له خپله كيل موټرواني كوي او بل څوك په موټر كې نشته ورسره. عبداللله يې له خپلې ښځې سره په لنډ كروز او دواخان له خپلې ښځې سره په پيکپ موټر كې سپرېږي. موټرو دكابل په لوري حركت وكړ او په دوڼه تېز سرعت ځي لكه الوزي چې. وكيل مولوي سرفراز ته مخ وړ واړاوه او ويې ويل: مولوي صايب پلان راته لېږل شوى دى چې سهار بايد عملي شي.

مولوي سرفراز: وكيل صايب ته خو نام خدا په عملياتو باندي تر سلو كسو منصب دارانو هم ښه بلد شوى يې.

وكيل: داد هغو پوځيانو ملگرو لطف دى چې زحمت يې راسره كښلى او ښه زده كړه يې راكړې ده. بله دا چې كه يې زحمت نه واى راسره كښلى زه وكيل كېداى هم نه شواى. يوميليون ډالر يې ماه په خپل لاس راولېږل. چې مصرف يې كړم او خپلو سيالانو ته ماتي وركړم او بلاخره وكيل شم.

مولوي سرفراز: وكيل صايب محترم ددې ټوو دوستانو دوظيفو په هكله يې هم خبر دركړى دى كه نه؟

وكيل: پوځيانو ملگرو ټول شيان راته ويلي دي. عبداللله استشهادي دى؛ دواخان له لرې كنټرولونكى دى؛ چې كه چېرته په هر دليل سويچ كار ونه كړي هغه عبداللله په توپانچه ولي. ماه جبينه هم له لرې دصحنې فلم ډكوي او بخت يې هم دواخان ته په سل متره فاصله كې نيردې درېږي؛ چې كه چېرته دواخان ونيسي ياكومه بله خبره وشي نو عاجل عبداللله په توپانچه ولي!

مولوي سرفراز: بيخي سمه ده وكيل صايب محترم. ماته يې هم ټول شيان ويلي دي خو عبداللله هيڅ په دې خبرو پوه نه دى. هغه فكر كوي چې دوى څلور سره يوځاى استشهادي كوي.

وکیل داخبره یې هم مراغه ایمل کړې وه او حتی یوه ویډیو یې هم راته لېږلې وه چې که چېرته عبدالله مرتد شي او یایې نه غوښتل چې عملیات سرته ورسوي نو هغه ویډیو یې ورښکاره کړم.

مولوي سرفراز: زه یې له ویډیو دقیق نه یم خبر. ویډیو کې څه شی دي؟
وکیل: هی هی مولوي صایب، ندي ده لیدلې ویډیو؟ له عبدالله سره داسې چپه او راسته دابل کار کوي چې خدای دې نه در ویني. ما فکر کاوه چې تايې هم خوند لیدلی دی.

مولوي سرفراز: نه با با زه دا کلونه کېږي چې له دې کارو مې توبه کښلې ده اوس ناروغ یم. شکر ناروغي لرم او هیڅ قدرت راپکې پاتي نه دی.

وکیل: مولوي صایب، زه خبر یم چې په ځوانې کې ډېر شوقي او مست وې؟ په قطعه کې دي څو ځلي دمجاهدینو په خلاف درقص محفل جوړ کړی و.

مولوي سرفراز: هغه وخت خو ناپوهې او ځوانې وه نو، وروسته چې مهاجر شوو او مدرسې ته ولاړو بیا له دې کارو ډېر لري گڅېدو.

دوی کیسه کوله چې متوجه شو نیردې شوي و او مولوي سرفراز ته یې وویل:
مولوي صایب به کیسوو داسې گرم راغل یو چې ماهیپر ته راورسېدلو. لپړ په کراره به ولاړشو چې دسهار لا ډېر لري دی تر اوسه.

مولوي سرفراز: خیر دی. دښار منځ ته درځئ، دسهار لمونځ ستاپهه مېلمستون کې کوو او له لمر ختو سره سم دعملیاتو په شروع اقدام کوو.

وکیل: ښه خبره دې وکړه مولوي صایب، خو زموږ هغه همغږی کش باید دهدف دباندي دراوتلو موقع دقیقه کړي تر څو موږ اقدام ورباندي وکړو او هدف هم خطانه شي.

دسهار له اذانه مخکې ښارته ننوزي او دښار مرکز ته نارسیده یوې څوښې ته دوکیل مېلمستون ته ورځي ترڅو دسهار لمنځونه هلته وکړي. مېلمستون ته له رسېدو سره لا

خانمرگی ۹۳

دسهار اذان ته ډېر وخت پاتي دی.

مولوي سرفراز: ملگرو دلمانځه تروخته پوري ویده شئ چې په لاره هم ستر او ستومانه شوئ.

عبداللله: خير يوسې مولوي صايب، چې بيخي مې ستر گې له بې خوبي نه خلاصېږي شو دقيقې به ویده شو بيا موته راوينس کړه مخکي تر دې چې لمونځ قضا شي.

مولوي سرفراز: سمه ده، ورشئ ویده شئ.

ټول دوکيل په گډون مختلفو کوټو ته ننوتل او ویده شول.

عبداللله او ماه جبينه هم مفشني او بنکلي کوټې ته رهنمايې شول چې دوه کسيز دخوب تخت هم پکي ايښی دی. دواړه سره ویده شول تر څو دا دگډون وروستی خوب ه په دنيا کي تجربه کړي.

ماه جبينه: زما عبادجانه راسه چې سره پرېوزو چې بل ځل به يو بل په جنت کي سره وينو. که څه هم دادنيا ډېره بې وفاده خو لير ترليره خوند خو به يې وگورو.

عبداللله: لير لير درسره عادت شوی يم او نه پوهېږم څه وکړم؟ يوې خواته ست مينه او بلې خواته جنت، حيران يم.

ماه جبينه لاس په عبداللله باندي اچوي او ورته وايي: گرانه، ته په دې سفرکي يوازي نه يې، تر اخيري سلگي درسره يم او نه دي پرېږدم چې يوازي جنت ته ولاړ شي، بايد يوځای اوسو.

عبداللله: زما زړه، هره لحظه مي مور او ټوله کورنی رايادېږي، پلار مي هيڅ له ستر گونه لرې کېږي. په دې باور لرم چې بايد داشغالگرو په خلاف جهاد وکړو، خو دکورنی له مينې هم بايد ستر گې پټې نه کړو.

ماه جبينه: زړگيه، مخکې له دې چې ویده شو راځه چې له يوه اوبله خوند واخلو

تر خو له دې دنیا بې برخې ولاړنه شو.

عبادالله او ماه جبینه یو او بل په غېره کې ټینگ نیسي، خو اندېښنو اووېري دعبادالله په ستر گو کې کور جوړکړی دی او په غمو او اندېښنو کې ډوب دی. ورو ورو دواړه ویده کېږي.

ددروازې ټک ټک دواړه وینوي، عبادالله په بیره دکوتې دروازه خلاصوي اوستر گې یې په مولوي سرفراز لگېږي چې لیر غوسه هم دی. مولوي سرفراز: سهار لمانځه ته نه یو راپورته شوي اوس ناوخته شوی دی. ژرکوی چې ولاړ شو.

عبالله چورتمن ولاړ دی او نه پوهېږي چې څه ووايې. مولوي سرفراز: ولي پته خوله یې؟ ژر کوه چې څو په خیر ملگري مور ته منتظر دي.

عبادالله په بیره دماه جبینې خوا ته ځي او هغه ښوروي: ماه جبینې، ماه جبینې جگه شه چې ناوخته شوی دی.

ماه جبینه چې لیر وېرېدلې ده له خوبه راپورته کېږي او په خپل ځای کې کښېني. رنگ یې الوتی او عبادالله ته گوري، دعبادالله سر دځان خواته ورکشي او هغه په غېر کې نیسي. نابیره یې دا جمله له خولې وزي: افسوس دخلکو په ځوانو زمانو چې ځې او ښکاره ده چې په برخلیک یې څه کېږي.

بیا هم دکوتې دروازه ټکېږي او مولوي سرفراز د دروازې له شاغې ورکوي: څه شوی ځوانانو؟

عبادالله: دادی ژر دروزو مولوي صایب.

ژر ژر ځانونه چمتو کوي او ماه جبینه عبادالله ته وایي: سکرانه باید غسلونه مو کړي وای، خو.....

خانمرگی ۹۵

بیا هم دمولوي سرفراز غر د دوی تر غوږو کېږي چې وایې: ژر کوی زما خوږو چې ډېر وخت نه لرو.

عبداللہ ژر تشناب ته ځي تر څو مخ ومینځي او ماه جبینہ له کوتې ډبانډې راوړي. ماه جبینہ په غوسه مولوي سرفراز ته گوريي او ورو وایې: خدای پاک د دې ټولو شيانو پوښتنه درنه کوي.

مولوي سرفراز هم ورو ماه جبینې ته وایې: فکر کوم چې ماموریت دې له یاده وتلی دی؟ ما اوتا باید خپل کاروکړو، نه داچې په نورو زړه وسوځوو.

عبداللہ مخ ژر ژر په لمنه وچوي او په بېره له دمولوي سرفراز خواته راځي او وایې: مولوي صایب چمتو یو.

مولوي سرفراز: ژر کوی چې دوا خان او بخت بي بي په موټر کې موږ ته منتظر دي.

په بېره دحوبلی نه ډباندي راوړي گوري چې ملگري یې په یوه لنډه کروزر موټر کې ناست دي او یو ټونس موټر خالي ولاړ دی، یوازي موټروان دی پکې.

مولوي سرفراز: تاسي ناوخته کړل نو باید په همدې موټر کې کښېښئ. دموتیر په منځ کې ټول شيان شته او دموتیر موټروان دعملیاتو قومندان دی. دهغه خبرو ته سل په سلو کې غوږ ونیسئ او عمل ورباندي وکړئ. موږ هم دهغه پلان په اساس چې له موټروان سره دی عمل کوو تر څو داسلامي تحریک لپاره په دنیا کې یوه ښه لاسته راوړنه شي او په اخیرت کې تر ټولو زیاته لاسته راوړنه زموږ او ستاسي لپاره شي.

ماه جبینہ او عبداللہ په ټونس کې سپرېږي. اومولوي سرفراز په لنډ کروزر موټر کې له نورو سره ځي. موټروان حرکت کوي له یوه او بل سره فاصله لري خو دیوه او بل له سترگو نه پناه کېږي. وروسته له څو دقیقو څخه موټروان عبداللہ ته وایې: عبداللہ وروړه دلاس دڅنگ په بکس کې دي دوه دانې واسکتیونه دي، راویې باسه هغه غټ واسکت چې زرغون رنگ لري، هغه دنارینه وو لپاره دی ته یې واغونډه او

هغه بل تور رنگ چي لري او ليږ سپک دی هغه دې خورته ورکړه .
عبدالله د بکس له منځه دواړه واسکټان راباسي، زرغون واسکټ يې په لاس کي نيولی او حيران دی چې څنگه يې واغوندي .

موټروان: ډېر چرت مه وهه وروړه، تر زېر پراهني لاندي يې واغونده چې ونه ليدل شي .

عبدالله: زېر پراهني کارې واسکټ اغوندي او بېرته زېر پراهني اغوندي . خو ماه جبينه بيا يوازي کميس کارې او په زېر پراهني باندي سر بېره واسکټ اغوندي او بېرته کميس اغوندي .

موټروان په ډېر دقت موټر څلور لارې ته نيږدې کوي او موبایل ته يې پيغام راځي .
پيغام لولي او په موټر تېزوي له څلور لارې لري کېږي او دنظاميانو ديوه قراول خولې ته موټر ورنږدې کوي .

موټروان: ماه جبينې خورې ته ژر بنکته شه او موقعيت ونيسه .
ماه جبينه عبدالله په مخ مچوي او له موټره بنکته کېږي او په بېره ځان مطلوب ځای ته رسوي . موټر هم ليږ مخکې ځي .

موټروان: عبدالله وروړه ته هم بنکته شه چېک ځان دقراول مخې ته ورسوه او دخلکو په منځ کي ودرېږه . دواسکټ بڼې اړخ ته لاس ور وغځوه يوه نازکه رشمه په لاس درځي، دبسم الله په ويلو سره هغه دځان خواته درکش کړه .

عبدالله ژر ژر له موټره بنکته کېږي خو پښې يې سستي کوي او هر لحظه په دې فکر کي دی چې څه به وشي . دمکتب ماشومان ويني چې چېک چېک دمکتب خواته روان دي څو غير حاضر نه شي . دوه سپين ږيري هم سرک ججارو کوي تر څو سرک پاک شي او بناړ بنکلی بنکاره شي . دشرک يوې گونښې ته يو تنکی ځوان ويني چې دسپلنو ډبلی يې په لاس کي دی او هر سرې او موټر چې ويني نوخواته يې ورځي او سپلني ورته دودوي چې ترڅو يو څو روپۍ ورته ورکړي . د يوې

ځانمرگی ۹۷ ❁

سوالگرې ښځې غږ هم اوري چې فرياد کوي ((ورورجانه ماشومان مي ډوډۍ نه لري، دخداى په خاطر مرسته راسره وکړئ.))

داصحنه په عبادالله باندي دونه تاثير کوي چې هيڅ په دې نه پوهېږي چې څه وکړي. هري خواته حيران حيران گوري. په دې وخت کي يې دسترگوپه وړاندي ديوي نظامي قطعې خواته دټانگونو يو کاروان روان دى او غواړي چې په خلکو غږ وکړي چې لري شئ. خو ده ته دمفتي انعام الله داخبره وريادېږي چې ورته ويلې يې وه چې مور ته ديوه خارجي مرگ مهم دى که لسگونو افغانان له منځه ورسره ولاړ شي هم پروانه لري. ۱۰

عبادالله په چټکۍ لاس دواسکت يوه اړخ ته لاندي وړي او رشمه کشوي. له لير لري فاصلې څخه ماه جيبه چې دکيمرو لينزونه يې دکالو په مختلفو نقطو کي اويوه بله کېمره چې په بکس کي يې ځاى په ځاى شوې وه او دوه لينزونه يې دباندي سره وصل و، خو دچا نه ورته پام کېدل صحنه په دقت څارله.

کل چې يې عبادالله وليد چې لاس يې لاندي اړخ ته يووړ، سمدستي يې ځان دهغه ډبرين دېوال شاته غورځار کړ چې دايې څنگ ته ولاړه وه او ديوي ډېري مهيبې او وېرونکې چاودنې غږ يې غوږونه ور درانه کړل. له څو دقيقو ورسته له ځايه راولاړېږي، گوري چې چيغو، نارو او دامبولانسونو الارموهره خو اډه سر اخيستي ده. دې هم خپل بکس له سميتې دېواله راواخيست او دواقعي دمحل خواته يې ور منډه کړه. البته منډه يې په داسي انداز کي اخيستي ده چې دکالو کېمرې يې د واقعي دمحل او صحنې سمه ويلو يو وکړي.

کله چې دعبادالله دجسد ټوټو ته ور رسېږي گوري چې دعبادالله دسر او غاړې يوه ټوټه پرته ده او دود ځني پورته کېږي. دهغه دسوځېدلې غوښي بوى انسان ډېر په عذابوي دجسد بلې خواته سوالگره ښځه په وينو لرلې پرته ده او دتل لپاره داوادو ډوډۍ له غمه بې غمه شوې وه.

هغه تنکي ځوان چې سپلني يې دودول چيغي وهلي او ويل يې: وای خدايه پښه مي څه شوه. ددې نازک ځوان دواړې پښې پرې شوې وې او کالي يې داسي په وينو لت پت و لکه په وينو کي چې بې غوټه وهلي وي.

دڅو ماشومانو جسدونه هم پراته و، چې څو دقيقې مخکي يې دمکتب پاکي جامې په تن وې، خو اوس داسي معلومېدل چې دفابريکې کارکونکي دي او دډبرو په سکرو سوځېدلي دي.

دهغو سپين ږيرو دتنو چې مخکي يې سرک جارو کاوه، يوازي څو ټوټې غوښي په سرک معلومېدې. دڅو نويو متعلمو ځوانانو نارې هم له دوکانه راوتې چې ټپيان شوي و. هغه سرتېري چې څو دقيقې وړاندي په پهره ولاړ ول، اوس يې هېڅ نښې نه معلومېږي چ څه شول، يوازي دانسانانو دغوښو ځيني ټوټې وې چې هري خواته پرته وې او يا هم په اونو پي ي راکړېدې.

ماه جينيې دصحنې له عکاسي کولو وروسته کرار کرار صحنه پرېښوده او د وکیل د مېلمستون په لوري روانه شوه. له نيم ساعت پلي مزل وروسته ځان دمېلمستون مخې ته رسوي. دمېلمستون مخې ته مولوي سرفراز ولاړ دی. ماه جينه مولوي سرفراز ته سلام وراچوي، مېلمستون ته ننوزي او په بېره دتعمير منځ ته ځي، گوري چې دواخان ماه جينيې ته په له خدا ډکه خوله وايي: ستري مه شې قارمانې!

ماه جينه: سلامت اوسئ، خو زما دزړه محبوبهم ولاړ له عبادالله مخکي مي هم له څو نورو استشهدايانو سره نکاح کړې وه خو يو يې هم د مظلوم عبادالله په اندازه راته گران نه و!

مولوي سرفراز هم راننوزي او ډېره په قهقهه خدا دخپلې بريا مبارکياني يوه او بل ته وايي.

په همدې وخت کي وکیل هم کور ته راننوزي او او له لرې په ډېره خوشحاله څېره دمولوي سرفراز خواته راځي او وايي: مبارک دي وي مولوي صايب. لکه چې کافرانو

خانمرگی ❁ ۹۹

ته ٻنه ڊپر تاوان ورسپده. ژر ٽلويزيون روشانه ڪڙه ڇڻ خبرونه واورو تر نيم ساعت وروسته مو ستاسي لپاره يو په زړه پوري محفل جوڙ ڪري دي ڇڻ ڊبره مشهوره سنڌرغاڙي به سنڌري پڪي وايي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**